CLAUDIU MURGAN

RETEAUA DE CRISTAL

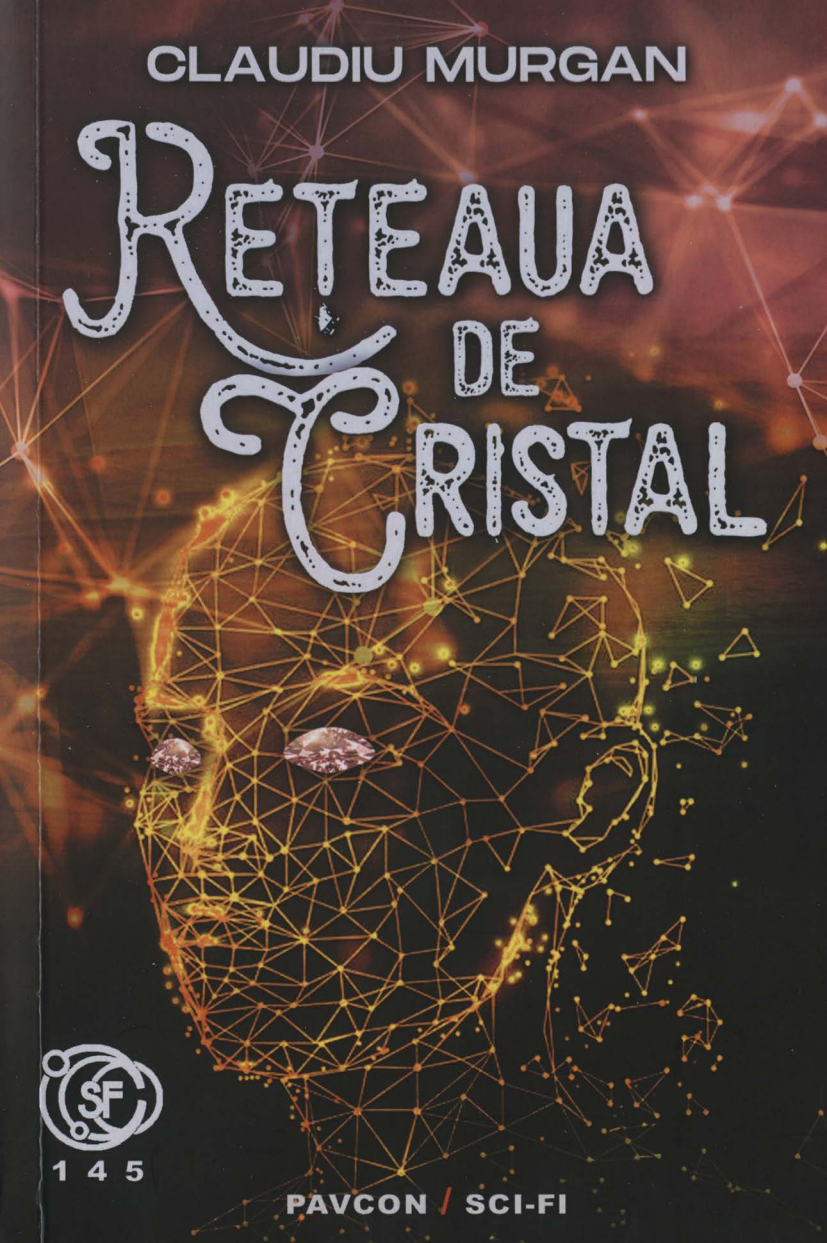

SF

145

PAVCON / SCI-FI

REȚEAUA DE CRISTAL

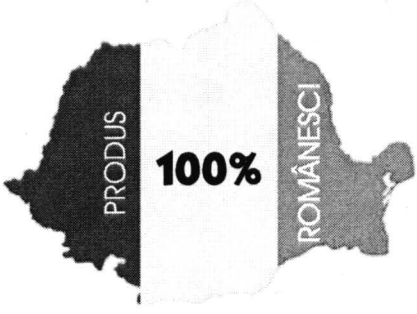

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

HORROR # FANTASY # **SCIENCE-FICTION** # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

 # 145

Claudiu Murgan
REȚEAUA DE CRISTAL

© 2020, Claudiu Murgan
© 2020, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MURGAN, CLAUDIU
Rețeaua de cristal / Claudiu Murgan. - Bucureşti: Pavcon, 2020
ISBN 978-606-9057-63-6

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

*Romanul **Crystal Cloud** – apărut în SUA, în august 2020 –, este reprodus prin amabilitatea autorului, care donează drepturile de autor pentru copiii defavorizați din România.*

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright. Interzisă minorilor, prezintă scene explicite de sex şi limbaj licențios.

Traducerea: **Radu Bordei**
Ilustrație copertă: **JetLaunch**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-63-6

CLAUDIU MURGAN

REȚEAUA DE CRISTAL

În românește de Radu Bordei

Editura **PAVCON**
București, România, 2020

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
#4 Scornituri spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Progradia
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
#31 CdT 2 - Cârligul spațial
#32 CdT 3 - Poarta mânturii
#33 RSA – Furia fiarelor
#34 RSA – Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA – Noaptea lemurienilor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
#38 RSA – Auro Luck
#39 Războiul Celestinei
#40–49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA – Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA – Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlá
#70 RSA – România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Încăpățânarea Timpului
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81- 83 Istoria Literaturii SF
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa benzilor desenate 2
#86 Confesiunile Omului-câine
#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
#88 Oameni goi pe străzi
#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
#90 RSA - Tg. Jiu '59

CAPITOLUL I

În coșmarurile lui Cherry Mortinger, apa și vântul se confruntau pe viață și pe moarte, într-o încleștare titanică, sub forma unor tornade, uragane devastatoare sau a unor furtuni torențiale. Bucăți de gheață străpungeau fără milă metal, cărămidă sau trupuri umane, măcinând totul în cale, fără discernământ. Vântul se dezlănțuise asupra apei ca într-un interogatoriu fără milă, prin care cerea dovezi despre nevinovăția oamenilor privind faptele necurate petrecute nu cu mult timp în urmă. Apa țipa și se zvârcolea, dar refuza să rupă tăcerea: prefera să sufere lovitură după lovitură, umilințe și abuzuri pentru greșelile omenirii. Niciuna dintre părți nu era dispusă să renunțe, așa că Cherry se trezea mereu scăldată într-o transpirație rece, conștientă că mult iubitul ei Pământ era victimă nevinovată de fiecare dată.

Cherry era tulburată întotdeauna de intensitatea cu care trăia aceste coșmaruri, chiar și dacă ațipea un pic, la amiază, căci responsabilitatea pe care o presupunea statutul ei de activist devenise mult mai clară. Știa secretul apei: modelele ei cristalografice cuprindeau fiecare ciclu al evoluției pe Pământ, fiecare naș-

tere, fiecare gând de îndoială sau de bucurie experimentat de cineva. Apa fusese martoră când semințele de stejar, de sicomor, de arțar ori de brad crescuseră neîngrădite și deveniseră păduri bătrâne, libere să se răspândească în orice direcție. Nimeni nu se opusese obsesivei dorințe a pădurii de a cuceri teritorii noi, de a și le revendica. În timpurile străvechi, apa nu plânsese. Mult, mult mai târziu, ea asistase la distrugerea orânduirii înțelepte și învățase ce este durerea, suferința și distrugerea fără niciun sens. Memoria ei fusese alterată pentru totdeauna, ajungând acum să stocheze istoria întregii planete și a civilizațiilor apărute pe Terra. Inocența apei se topise într-o structură moleculară nedefinită, pe care știința o clasificase, de curând, drept o stare de nefericire.

Cherry alungă coșmarul din minte și se ridică în picioare, în biroul fără geamuri din casa ei din Toronto. Aruncă o privire către masca lui Hayyin, pentru prima dată de când rezoluția care privea trezirea apei și repercusiunile acestui fapt fusese aprobată la ONU.

— Sunt limnolog și activist al apei! repetă ea cu voce tare, ca pentru a-și aminti de menirea ei în această lume nesigură.

— Sunt membru al organizației *Apă pentru Toți* și ar trebui să pot face față la asta! adăugă ea, în timp ce dădea din cap, dezamăgită.

Pe cine voia să păcălească? De-abia reușea să țină pasul cu schimbările climatice care amenințau să distrugă ecosistemele atât de delicate din întreaga lume.

Trecu repede în revistă rapoartele de pe ecranul Ipad-ului. Indiferent că veneau din Brazilia, din Peru, din statele sudice ale SUA, din China sau India, aceste rapoarte, emise de agențiile de mediu sau de ONG-uri, prezentau o imagine disperată a stresului ecologic enorm cauzat de despăduririle masive, de incendiile de vegetație, de creșterea zonelor moarte din oceane sau de ploile neîntrerupte, urmate de tornade devastatoare. Incapabilă să ignore această isterie sau să nege rezultatele cercetărilor, Cherry își șterse transpirația de pe față, în timp ce mintea îi zbură la *legătura cuantică* pe care apa o formase în diverse locații.

Schimbările structurale la nivel molecular suferite de fluviul Gange, care se replicaseră, la numai câteva ore distanță, în Iordan, o convinseseră pe Cherry că acest concept, al *legăturii cuantice,* se aplica la aproape orice element din natură. Caracteristicile cuantice, precum stocarea de informații, auto-informarea sau auto-organizarea dovedeau natura comportamentală a unui organism viu. Doar câțiva oameni de știință înțelegeau acest lucru, iar Cherry era una dintre ei. Abia acum începuse și presa să își dea seama ce se întâmpla, ba chiar denumiseră fenomenul *trezirea apei.*

Realiza că rezoluția ONU, semnată de toate țările membre, reprezenta un răgaz binevenit luat de la concentrarea pe creșterea Produsului Intern Brut, atitudine care umflase economiile și dusese consumul la înălțimi amețitoare. Trezirea apei fusese o palmă necesară dată în plină față, tuturor, pentru a le canaliza

atenția la ce era cu adevărat important. În ultimele șase luni ale anului 2057, fenomenele de modificare a structurii moleculare a apei încetaseră în Asia și America de Sud, ceea ce îi forțase pe toți membrii semnatari ai ONU să colaboreze.

Apucă masca și o ridică cu ambele mâini, cu venerație. Folosindu-se de Hayyin, identitatea ei secretă, Cherry dorea să trimită un mesaj prietenos, dar ferm, celor care o urmăreau, asta în timp ce marile companii ale lumii erau ocupate să negocieze compensarea pentru pierderea profiturilor. Era o stratagemă care, atâta timp cât politicienii continuau să se uite în direcția opusă, urma să fie inserată în acordurile de comerț majore dintre țările cu economii puternice.

Cherry compara această atitudine cu cea a unui oaspete politicos venit la ea la cină, ce se transforma deodată într-o persoană nesuferită care revendica dreptul de proprietate asupra casei, iar apoi mai cerea şi o plată consistentă pentru a pleca. Şi în orice alt moment, un alt oaspete putea veni cu o cerere similară, lăsând-o ruinată atât emoțional, cât și financiar.

Inseră un microfon extern în tabletă. Prietenii ei din grupul de hackeri Anonymous o asiguraseră că astfel, mesajele puteau fi transmise de la o locație care nu putea fi urmărită.

Imaginea unor companii renumite, care se luptau pentru un os descărnat, o trăsătură adânc înrădăcinată în ADN-ul uman pentru a putea fi îndepărtată cu ușurință, reprezenta o priveliște amară pentru cei

8,5 miliarde de oameni care n-aveau altceva de făcut decât să îndure consecințele opririi marilor industrii ale lumii.

Își încleștă pumnii de câteva ori. Încă se simțea inconfortabil atunci când folosea identitatea lui Hayyin, chiar dacă aducea speranță oamenilor, într-o perioadă foarte grea, și îi asigura că încă stătea cu ochii pe jucătorii internaționali afectați de *trezirea apei.*

Unele economii trebuiau salvate, dar nu prin ajutoare financiare masive. Cherry citise cum astfel de proceduri se petrecuseră în trecut. Giganții financiari – cei care beneficiau de bani inventați din pix – îi cumpărau, în cele din urmă, pe politicieni.

Sătule să li se impună cum să se poarte, de către companiile care le controlau finanțele, guvernele adoptaseră naționalizarea. Era o cale pe care adepții capitalismului îl urau, căci nu-și mai puteau justifica profiturile oneroase, obținute în moduri cel puțin scandaloase. Asta o făcea să strângă și mai tare masca la piept și să îmbrățișeze mirosul familiar de lemn.

Președinții companiilor importante, egocentrici și trufași, urmau să accepte să iasă mai devreme la pensie sau să devină angajați guvernamentali. Spectrul subordonării în fața unor birocrați sau a obligativității de a respecta regulile, urma să îi împingă pe majoritatea să aleagă prima variantă.

Cherry respiră adânc și trase masca lui Hayyin peste față. Se simțea bine așa, plină de putere, reală. Verifică breteaua la ceafă, apoi își îndreptă spatele, încreză-

toare. Masca elimina riscul de a fi identificată de programele de recunoaștere facială ale guvernelor, iar asta o făcea să zâmbească în spatele imaginii de fațadă pe care o afișa. Își trecu degetele cu blândețe peste lemnul vechi, presărat cu inserții metalice pe margine. O simțea ca pe o prelungire a pielii. Identitatea lui Hayyin devenise a ei, înlocuind chipul oval cu ochi albaștri și păr blond, tuns scurt, cu puterea și demnitatea pe care doar această mască i le putea conferi.

Când devenea Hayyin, putea să scoată la lumină înțelegerile ascunse dintre guvernele corupte și corporațiile dornice să obțină drepturile asupra apei și petrolului fără să țină cont de voința cetățenilor. Atunci când își schimba identitățile, avea grijă să nu aibă probleme de memorie sau de conștiință. Nu voia să fie acaparată de vreuna dintre cele două identități, fiindcă dorea să-şi asume răspunderea pentru toate acțiunile ei.

Porni înregistrarea pe Ipad.

— Bună, prieteni! începu, cu o voce adâncă, încrezătoare. În primul rând, să fim cu toți mândri de faptul că am ajuns la un consens cu privire la cât de rău am tratat mediul înconjurător. Știința n-a reușit să explice transformările radicale la nivel molecular suferite de apă în 2055. Din păcate, a fost nevoie să moară oameni, pentru a declanșa schimbări importante în comunitatea globală. Stoparea exploatărilor de gaze și petrol în zonele de mediu sensibile, reevaluarea

consumului intensiv de apă în agricultură și limitarea traficului aerian ne-au afectat pe toți. Această acomodare la o nouă realitate ne-a făcut pe mulți să ne gândim că am trecut de la o perioadă de abundență, la una de privațiuni. Știam că o trezire la realitate era iminentă, dar, ca de obicei, încăpățânarea ne-a făcut să negăm evidența și să îmbrățișăm minciuna pe care ne-am tot spus-o, și anume că totul este bine și că nu avem cum să experimentăm o calamitate în timpul vieții noastre. Se pare că nici măcar restricționarea consumului de apă în marile metropole n-a fost un mesaj pe care multă lume să-l ia în serios.

Trase aer în piept și continuă:

— Prevenția n-a fost niciodată punctul forte al omenirii. Limitarea și controlarea daunelor, da. Preferăm să cheltuim banii, timpul, resursele, după ce catastrofa s-a întâmplat, decât să fim creativi și să găsim soluții de prevenire a ei.

Pentru prima dată, Cherry nu simțea nevoia să se scarpine sau să își șteargă broboanele de sudoare de pe fața ascunsă sub mască. Cuvintele o liniștеau și păreau că se scurg sigure de pe buzele ei, chiar dacă fanta îngustă a măștii le făceau să se audă puțin înfundat. Se temea de restricțiile extinse asupra consumului de apă din Toronto, o măsură temporară până când filtrele industriale adiționale erau implementate unităților de tratare a apei care deserveau orașul. În ultimul timp, vânturile fierbinți de pe continentul african, care ajunseseră să atingă țărmul estic al Canadei,

transformând zona într-un adevărat deșert, începuseră să pătrundă tot mai adânc pe continent. Cu ajutorul curenților marini și a vremii capricioase, populația din Toronto era expusă tot mai mult problemelor de sănătate.

— Știu c-o să fie destui dintre voi care vor râde de mine că vorbesc de consens. Sunt prima care admite – și nu e niciun secret – că acordul a fost impus anumitor companii, pentru binele comun, fără a ține cont de impresia că în capitalism doar cei care se adaptează condițiilor pieței supraviețuiesc. Și pentru că aceste entități nu au putut să înțeleagă că nici cei mai bine pregătiți și competenți n-au nicio șansă în fața furiei naturii, ca o consecință a faptelor noastre, a trebuit să li se impună această idee cu forța. Voi știți pentru ce idei mă lupt eu, dar, cu toate acestea, am fost de acord cu această direcție.

Pentru o clipă, suspendată parcă în timp, i s-a părut că reflecția măștii, din ecranul lucios al Ipad-ului, s-a mișcat în semn de aprobare. Lacrimile roșii pictate pe lemn, care de-abia se mai vedeau, părură și ele că se supun gravitației și se scurg pe marginea măștii, cu toate că nu simți nimic ud pe mână, când îi ajustă poziția. Inspiră adânc și se delectă cu mirosul dulceag de lemn care îi invadă nările și îi umplu plămânii, făcând-o să respire ușurată.

— Coerența, ca și concept, a fost predată în școlile noastre în ultimii douăzeci de ani. Noi, ca indivizi, comunități, grupuri sociale, țări, trebuie să luăm mă-

suri coerente, să ne înțelegem unii cu alții pentru a asigura menținerea vieții pe Pământ. Generațiile mai bătrâne nu pricep că suntem toți la fel și că durerea, supărarea, efectele negative ne afectează pe toți, în moduri mai mult sau mai puțin subtile.

Cherry se mișcă puțin pe scaun și își frecă palmele transpirate de pantaloni.

— Lipsa coerenței ne-a adus în acest moment de răscruce al existenței noastre. Trăim ca un organism distrus, ale cărui părți trag în direcții opuse, echivalent cu pedeapsa din timpurile medievale, când condamnații, legați cu funii de mâini și de picioare, erau dezmembrați de cai.

Comparația o făcu să chicotească. Îi părăsise buzele fără să se gândească la ea mai înainte, dar acum o folosi în avantajul ei:

— Mă refer la un ciclu din istoria umanității. Suntem condamnați să repetăm aceste cicluri mereu, pentru că uităm ce am învățat anterior. Unii dintre voi o să spuneți că asta n-are niciun sens. Același lucru îl spun și eu despre încăpățânarea de a respinge ideea că lipsa conștientizării creează permanentizarea lecțiilor servite în existența noastră. Filosofii din secolul XXI au fost cei care le-au arătat liderilor lumii că îmbogățirea spirituală a fiecăruia dintre noi va aduce beneficii atât la nivel individual, cât și colectiv, la nivel de societate. În accepțiunea lor, doar în felul acesta ne vom menține coerența și vom putea păstra legătura strânsă între noi.

Bâzâitul mobilului o surprinse pentru un moment și aproape c-o făcu să privească în jos.

— Am tot auzit oameni de știință celebri cum dezbat faptul că dacă va fi creat un limbaj specific apei, atunci diferența evoluționară dintre apă și umanitate poate fi redusă. Asta ar fi ceva similar cu modul în care am comunica cu o civilizație extraterestră care abia a ajuns pe Pământ. În cazul de față, însă, extratereștrii au trăit printre noi și în jurul nostru vreme de milenii.

Chicoti din nou și își întinse picioarele, pentru un echilibru mai bun.

— Care ar putea fi mediul propice de a ne transmite intențiile, încât să nu fie interpretate greșit? Ne va crede oare apa? – Se aplecă mai mult către ecranul Ipad-ului. – Și cât de radicale vor deveni repercusiunile climatice înainte ca infrastructura noastră de transport și căile de comunicație să fie distruse definitiv?

Masca fixa ecranul cu privirea de parcă nu era sigură dacă să răspundă acestor întrebări. Cherry se rezemă de spătarul scaunului și își încrucișă brațele, înainte să transmită mesajul final:

— Așa că, rămâneți vigilenți. Ca întotdeauna, o să se găsească niște companii rău intenționate care se vor gândi că vor păcăli pe toată lumea și vor continua să facă afaceri la fel cum au făcut și până acum. Până data viitoare, rămâneți în siguranță!

Salvă fișierul cu programul de criptare generat de cei din grupul Anonymous, apoi îl expedie către aceștia.

Își dorea să lase mai mult timp între aparițiile lui Hayyin, dar crizele iminente duceau întotdeauna la consecințe nedorite. Pământul ajunsese în punctul în care vechea zicală, *nu poți stoarce apă din piatră,* începea să capete sens.

CAPITOLUL II

Ilanda rătăcea cu privirea la spoturile de lumină agățate de tavanul studioului știrilor matinale de la CityTV, din Toronto, în timp ce aștepta să fie intervievată despre tehnologia care îi adusese faimă internațională. Observă, nemulțumită, că bătea darabana cu degetele pe brațul canapelei pe care stătea, ceea ce-i trăda starea de agitație. Ar fi preferat să fie în laboratorul ei, dar simțise nevoia să răspundă presiunii tot mai mari din partea diverșilor lideri de opinie, nemulțumiți că refuza să divulge secretele din spatele tehnologiei pe baza cristalelor. Moderatorul emisiunii, un ins pe nume Wrightly, un bărbat trecut de 40 de ani, cu un nas ascuțit și o bărbie proeminentă, stătea pe partea opusă a canapelei. Privirea lui urmărea atentă știrile care se derulau pe aplicația de realitate augmentată de pe celularul său supradimensionat. Pielea întinsă și machiajul folosit pentru a acoperi semnele care îi trădau vârsta, îi creau Ilandei un vag sentiment de disconfort. Ea nu acceptase decât retușuri minore înainte de a intra în studio.

Trei drone planau la câțiva metri de podea, în căutarea celui mai bun unghi pentru transmisiunea în direct.

Pe ecranul uriaș din dreapta ei se derula alert o reclamă.

Își întoarse privirea spre peretele de sticlă fumurie care dădea către aglomerația din Dundas Square. Începutul zilei senine, frumoase, specifică finalului de august, părea cenușiu observat prin ferestrele colorate. Afară, trecătorii umblau grăbiți, aruncând priviri fugitive către dronele care pluteau la colțul străzii, de unde dirijau traficul, dar și scanau oamenii, în căutarea posesorilor ilegali de arme sau apă.

Aroma gogoșilor și a cafelei proaspete învăluise studioul. Ilanda știa că mirosul era artificial, indus de compuși chimici meniți să aline amintirea zilelor în care puteai să consumi câte cești de cafea doreai. Surogatul care ținea locul apei nu putea înlocui gustul original, dar măcar mirosul rămăsese la fel.

— Reclamele se vor termina în 30 de secunde, anunță o voce feminină suavă.

Moderatorul își înălță capul și îi adresă un zâmbet forțat Ilandei, aparent îngrijorat de știrea pe care abia o citise.

— Dr. Mazandir, vă reamintesc că avem la dispoziție doar zece minute, așa că vă rog să răspundeți scurt, dar la obiect, ca să nu pierdem esența subiectului, o instrui Wrightly. E un subiect care nu va dispărea prea curând din atenția publicului, iar telespectatorii noștri sunt avizi să afle informații corecte.

Își strânse grăbit nodul de la cravată – modelul mov cu violet contrasta cu cămașa de un albastru deschis și cu costumul închis la culoare.

Ilanda dădu din cap în semn de aprobare, își îndreptă umerii și verifică dacă rochia ei, negru cu alb, nu îi dezvăluia prea mult din picioare.

Vocea feminină începu să numere:

— Trei... doi... Apoi șopti: Suntem în direct!, în timp ce îi făcu semn lui Wrightly.

— Ne-am întors în direct. Așa cum am anunțat înainte de pauză, oaspetele meu în această dimineață este reputatul neurochirurg, Dr. Ilanda Mazandir. Mulțumesc pentru că ați acceptat invitația noastră.

— Și eu vă mulțumesc pentru oportunitatea de a vorbi despre un subiect atât de drag mie, replică Ilanda, cu ochii fixați pe camera care plutea în spatele moderatorului.

— Au trecut aproape douăsprezece luni de când ați reușit, în ciuda tuturor previziunilor, să îl recuperați din comă pe Kahuna Lapa'au, liderul spiritual din Hawaii. Ne amintim cu toții imaginile tulburătoare cu bucățile de sticlă care i-au pătruns în craniu, în urma exploziei care a avut loc în timpul conferinței *Apă pentru Toți*, aici, în Toronto. Procedura pe care ați folosit-o nu doar că l-a vindecat, dar i-a și redat funcțiile mentale și locomotorii la fel ca înainte. Ce detalii puteți împărtăși cu noi despre procedura medicală?

Ilanda nu se grăbi să răspundă. Era determinată să se facă auzită, să găsească exact cuvintele potrivite pentru a ușura presiunea pe care-o resimțea în tot corpul.

— Pentru o perioadă, începu ea, am fost fascinată de interacțiunea dintre apa structurată și cristale. Stu-

diate individual, acestea redau modele fascinante, dar combinate, am început să descoperim linii de cod ascunse pe care nu știam să le interpretăm...

— Îmi pare rău să vă întrerup, dar, pentru telespectatorii noștri care nu știu ce e apa structurată, puteți să explicați în termeni mai simpli? întrebă Wrightly, cu bărbia îndreptată agresiv către ea.

Ilanda aruncă o privire rapidă către paharul cu apă lăsat pentru ea pe măsuța din față. Acesta conținea doar o înghițitură din lichidul atât de prețios, iar Ilanda se gândi să o bea, apoi se răzgândi.

— Apa structurată este un tip de apă a cărei structură moleculară are o formă hexagonală și e similară cu apa care n-a fost încă poluată sau contaminată de interacțiunile umane. Privirea ei gravita între cameră și moderator. Apa care n-a fost atinsă de procedurile omului se găsește foarte rar, așa că a trebuit să găsim metode mai... neortodoxe, ca s-o schimbăm în apă structurată.

— Ce fel de metode? se aplecă Wrightly spre ea, atent la fiecare cuvânt.

În cadrul angajamentelor precedente, Ilanda citase mereu materialele făcute celebre de Dr. Masaru Emoto, care expusese apa la muzică și limbaj pozitiv. Nu îndrăznise, însă, să menționeze rugăciunile călugărilor și ale vracilor din Hawaii, care ajutaseră la vindecarea și recuperarea lui Kahuna. Mereu alesese varianta sigură. Așa făcu și acum și vorbi doar despre povestea credibilă a cercetătorului japonez, ceea ce păru să îl

mulțumească pe Wrightly, iar asta o liniști și pe Ilanda, pentru că livrase publicului povestea la care acesta se aștepta.

Nu aduse în discuție nici modul în care echipa ei tăiase cristalul pe orizontală pentru a-l încărca cu informații codate, ce puteau fi criptate cu ajutorul vibrațiilor cristalului, acestea putând fi accesate ulterior cu ajutorul comenzilor mentale potrivite.

— Codul pe care l-am creat, împreună cu vibrațiile generate de apa structurată pe care am turnat-o pe cristal, a deblocat zone nefolosite din creier, continuă ea.

— Asta este fascinant! spuse Wrightly. Nu credeți că aceasta este o descoperire revoluționară care ar merita împărtită cu restul comunității medicale?

Aceasta era întrebarea delicată pe care încercase să o evite la fiecare conferință științifică la care participase în ultimul timp. De la o vreme, începuse să refuze din start orice invitație, tocmai pentru că justificările ei deveniseră din ce în ce mai goale de conținut.

Pe ecranul din dreapta ei observă ultima fotografie a lui Kahuna Lapa'au, după grefa de piele. Tatuajele de pe cap și gât dispăruseră, înlocuite cu pielea artificială, care se potrivea cu nuanțele închise ale pielii de pe gâtul lui gros. Stratul subțire de cristal asemănător chihlimbarului îi transformase ochii în două flăcări pătrunzătoare, care absorbeau și reflectau, în același timp, lumina naturală. Chiar și statura lui impozantă, cu umerii largi și forța intimidantă pe care o emanau,

nu mai impresionau la fel de mult ca privirea pătrunzătoare. Aspectul sumbru contrasta cu căldura și empatia cu care oamenii din jurul lui se obișnuiseră.

Privirea lui nu mai prevestea nimic bun.

— Sunt de acord cu afirmația ta și, până la un punct, am împărtășit rezultatele procedurii chirurgicale unice folosite în cazul lui Kahuna.

— Dar doar rezultate, nu și procesul în sine, interveni Wrightly.

— Ca doctor, am jurat să protejez și să salvez viețile umane și din acest motiv am ales să nu dezvălui detaliile procedurii până nu vom evalua consecințele încorporării cristalelor la nivel de mase, fără a discrimina pe nimeni.

Ilanda își simțea gâtul uscat și știa că nu poate să mențină zâmbetul fals pe care îl afișase. Chiar se întreba dacă lumea credea că rânjetul ei era real. Fără să se gândească, apucă paharul și înghiți lichidul călduț dintr-o sorbitură.

Moderatorul o așteptă, răbdător, să termine. Ilanda simțea că bărbatul nu dorea să treacă mai departe până n-avea să fie mulțumit de răspuns. Chipul lui părea determinat să smulgă informațiile solicitate de producători sau de păpușarii care îi controlau sforile.

— De ce asigurări aveți nevoie ca să eliberați această procedură?

Deși era conștientă că era într-o emisiune în direct, Ilandei îi venea să strige de frustrare. Munca de cercetare și rezultatele obținute de echipa ei nu puteau

să cadă în mâinile oportuniste ale unei corporații care, inevitabil, avea să găsească un mod malefic de a le utiliza. Se abținu cu greu și afișă un zâmbet defensiv.

— Nu sunt diferită de orice alt om de știință responsabil, care speră ca realizările sale să îmbunătățească, nu să distrugă, viețile oamenilor. În trecutul nu foarte îndepărtat, oare câți dintre noi n-au fost păcăliți de promisiunile unor politicieni abili sau ale unor generali din armată, pentru a le ceda descoperirile, care au fost imediat acoperite de un văl secretos și folosite în moduri care nu au ajutat societatea?

Ilanda se deplasase, instinctiv, spre marginea canapelei, ca o pasăre gata să își ia zborul de pe gard.

— Integrarea acestor structuri complexe în corpurile noastre ne va ajuta să reparăm daunele produse de medicina modernă, o combinație de chimicale care aleargă în corpurile noastre pe pilot automat. Mă refer aici la chestiuni precum autismul, distrofia și alte mutații rezultate din alterarea ADN-ului nostru.

— Vă referiți la modificări intenționate ale ADN-ului? Sunteți un doctor cu reputație foarte bună, așa că ne încredem când faceți o asemenea afirmație. Nu este cumva o exagerare? întrebă moderatorul.

Ilanda îl observă cum privea rapid, îngrijorat, prin încăperea întunecoasă, de parcă nu era sigur dacă să urmeze indicațiile date de producător. Aproape izbucni în râs, amuzată de ridicolul întrebării. Chiar credea că o s-o încolțească cu un subiect care îi era atât de familiar?

— Da, mă refer la intenție. Vorbesc doar despre lucrurile pe care le știu că sunt adevărate. Miracolul la care am asistat în cazul lui Kahuna Lapa'u m-a convins că, dacă vom combina cristalele cu apa structurată, vom putea inversa ADN-ul alterat nu de un proces evolutiv natural, ci prin interferența umană. Mâncarea infestată cu tot felul de chimicale, vaccinurile încărcate în mod premeditat cu patogeni meniți să submineze sistemul imunitar, tocmai pentru a lăsa loc acestui tip de modificări. De parcă cineva a dorit să vadă cât de mult poate suporta corpul uman și care sunt direcțiile de adaptare. În starea lor pură, cristalele și apa structurată pot reseta ADN-ul. Cel puțin eu așa cred, dar mai este nevoie de muncă de cercetare.

Ilanda se blestemă că nu adusese cu ea din rezervele proprii de apă. Paharul din fața ei era gol și gura îi era uscată din cauza luminilor puternice din studio, dar și din pricina emoțiilor cauzate de gânduri pe care demult dorea să le exprime, mai ales că voia să își expună disprețul pentru un anume segment al domeniului medical, care acționa fără a ține cont de reguli sau de etică.

Moderatorul păru deodată bulversat, de parcă nu știa ce reacție să aibă. Ilanda se gândi că și producătorii emisiunii rămăseseră surprinși de izbucnirea ei, forțându-l pe omul din față să improvizeze rapid.

— Trebuie să recunosc că sunt surprins de frustrarea dumneavoastră. Indiferent dacă această tehnologie extraordinară va fi publică sau nu, nu credeți că

folosirea ei în cadrul unui număr redus de patente, ar putea accelera teoria popularizată de Dan Brown în romanul său, *Origini*?

Ilanda își surprinse expresia nedumerită pe monitor.

— Îmi pare rău, dar nu sunt familiarizată cu teoria la care vă referiți.

Bărbatul începu să explice, cu o voce egală:

— Unul dintre personaje, un om de știință genial, un ateu, a făcut tot ce îi stătea în putere să răspundă la două dintre întrebările care au fost mereu prezente în mintea oamenilor: de unde venim și unde ne îndreptăm?

Ilanda nu era sigură dacă moderatorul o tachina sau era serios. De aceea se hotărî să îl asculte, inflexibilă.

— De dragul discuției, doar ultima parte e importantă. După multe întâmplări, omul de știință, condus de o inteligență artificială sofisticată, concluzionează că ne îndreptăm spre o societate în care omul se întrepătrunde cu tehnologia, îndepărtându-ne de umanitatea noastră. Deci, repet întrebarea, prin încorporarea de cristale în corpurile noastre, chiar și în scopuri medicale, nu alunecăm oare pe o pantă de unde vom descoperi că nu ne mai putem întoarce?

Doar nu era serios? Privită din acest unghi, munca ei de cercetare putea avea conotații sinistre. Palma ei stângă cuprinse cotul opus, în timp ce căuta un răspuns de bun simț. Tot ce dorea era să salveze vieți, nu

să transforme lumea în roboți fără discernământ. Căută disperată o cale de ieșire.

— Îmi puneți o întrebare etică. Nu am nicio îndoială că procedura noastră eficientă va salva vieți. Ar putea omenirea să evolueze mai repede în direcția la care v-ați referit, dacă tehnologia ar fi disponibilă pentru toată lumea în alte scopuri decât cele medicale? Bineînțeles, asta este evident.

— Ce se întâmplă dacă, de exemplu, Crazy Velvet primește implanturile și pierde orice control? Ce exemplu vom da copiilor noștri? continuă Wrightly, în timp ce o fixa cu privirea.

Ilanda ridică din sprâncene și nu spuse nimic, pentru a nu face o gafă care se putea întoarce împotriva ei ca un bumerang.

— Presupun că nu ați auzit nici de populara creatoare de conținut pe YouTube, Crazy Velvet? spuse el, zâmbind ironic în timp ce pronunța *creatoare de conținut*.

Ilanda își presă mâinile și replică, determinată:

— Nu mă interesează să îmi apăr munca în fața fiecărei persoane iresponsabile care ar putea utiliza greșit această tehnologie. Acesta este motivul pentru care vreau să limitez accesul la ea. Presiunea sub care mă aflu după vindecarea lui Kahuna este foarte greu de suportat.

Regretă imediat mărturisirea și privi supărată înspre podea.

— Dr. Mazandir, mi s-a transmis de către producătorii noștri că dorim să vă invităm iarăși săptămâna

viitoare, pentru un segment de o oră intitulat «Ultimele evoluții tehnologice: Prieten sau Dușman». Ne vor oferi mai mult timp pentru a dezvolta acest subiect captivant.

Ilanda înclină capul în semn de aprobare.

— Vă mulțumesc! murmură, în timp ce se lupta să stopeze valul de lacrimi care amenința să i se scurgă pe obraji.

— Doamnelor și domnilor, ne vom întoarce după o scurtă pauză comercială.

Interviul se terminase înainte să găsească puterea de a denunța amenințările primite după ce transmisese tuturor că etica ei o împiedica să arate lumii tehnologia folosită pentru salvarea lui Kahuna. Vocea distorsionată de la capătul celălalt al telefonului, care o suna la ore diferite, evoluase de la o politețe rece, prin care solicitase detaliile tehnice, la amenințări către întreg arborele genealogic. Nu putea bloca apelurile, pentru că numărul nu putea fi identificat. Violența care se ascundea în spatele amenințărilor o paraliza, o împiedica să gândească clar. Urmăritorul ei invizibil putea fi oricine, gata să pună mâna pe o pradă care valora miliarde pe piață, indiferent de moneda aleasă.

Un gând i se furișă în minte ca un șarpe strecurându-se prin iarba înaltă. *Dacă omul care o teroriza era chiar Wrightly?* Poate că el sau vreun producător obținuseră numărul ei de telefon de la Universitate.

Își asumase această cale anevoioasă tocmai pentru a-și feri echipa care lucrase din greu să ajungă la astfel

de rezultate. Făcuseră niște progrese remarcabile, după ce terminaseră de corelat cristalele, sunetele și oamenii, iar Ilanda nu voia să le distragă atenția de la succesul desăvârșit pe care îl experimentau.

— Mulțumesc că ați venit. Ne vedem săptămâna viitoare, îi transmise moderatorul, prins iar în lumea știrilor care se derulau pe ecran.

— Ați obținut toate răspunsurile dorite? întrebă, pășind spre el, provocându-l ea de data aceasta.

Gândul nebun că Wrightly se va transforma într-un personaj negativ chiar în fața ei i se insinuă incomod în minte, ca senzația unei pânze de păianjen care-i atingea obrajii.

Wrightly îi susținu privirea, cu un mic rânjet, ca un prădător care identificase o pradă ușor de capturat. Oare chiar era el sau paranoia îi folosea mintea ca un carusel, făcând-o să înnebunească de tot?

Vocea lui nu mai păstrase tonul clar din momentele în care era filmat. Acum vorbea încet, de parcă dorea să arunce o vrajă asupra ei:

— Grija dumneavoastră ca tehnologia să nu pice în mâini nepotrivite e doar parțial justificată. Trebuie doar să cântăriți cu atenție beneficiile. O asemenea oportunitate poate să ajute mulți oameni să câștige o avere, dar în același timp poate crea multe locuri de muncă. Credeți că v-ar reproșa cineva acest lucru?

Înainte să poată răspunde, îi făcu cu ochiul, apoi se întoarse către monitoarele care derulau știrile, în timp ce asistenta lui o conducea în afara studioului. Ilanda tremura. Și nu știa dacă de frică sau de frustrare.

CAPITOLUL III

— Kahuna Lapa'au a fost adevărata țintă a exploziei, împreună cu fiica lui, Marinka, dacă aceasta ar fi participat la conferință, anunțase mesajul celor de la Anonymous, la câteva luni după ce *Apă Pentru Toți-2055* se terminase în flăcări și optzeci și șase de oameni fuseseră uciși. Companiile responsabile de otrăvirea insulelor Hawaii, prin intermediul recoltelor modificate genetic de către pesticide, au fost cele care au inițiat acțiunea. Opoziția lui a fost una vocală, iar comentariile sale au prins la majoritatea activiștilor de pe continent.

Lui Cherry nu îi venise să creadă, prima dată când citise emailul. După ce apucase să digere informația, revenise cu un răspuns:

— Sunteți sută la sută siguri?

Informațiile celor de la Anonymous erau întotdeauna credibile, dar nu la fel de ușor de verificat.

În 2056, după ce toate țările semnaseră acordul sub supravegherea strictă a ONU, lucrurile se liniștiseră. Doar noutățile privind negocierile pentru compensarea pierderilor sau a profiturilor mai stârneau valuri.

— Este încă în comă indusă. Cum îl putem proteja? întrebase Cherry, gândindu-se să evite victimele co-

laterale rezultate dintr-o nouă încercare a corporațiilor de a se dispensa de liderul spiritual.

— Nu putem face multe. Vom continua să monitorizăm canalele de comunicație, în caz că cineva va plănui o nouă tentativă. Dacă se va recupera, atunci trebuie ținut pe insulă, venise răspunsul grupului de hackeri.

Era un sfat înțelept primit din partea cuiva care transformase într-o adevărată artă ascunderea propriei identități, dar, în același timp, limitarea cunoscutului lider spiritual din Hawaii de a călători și a transmite lumii cât de gravă era situația ecologică a Pământului Mamă, reprezenta un sacrilegiu. Sufletul i s-ar fi umplut de vinovăție, dacă ar fi aflat că e responsabil de atâta durere, chiar și indirect. Totuși, Cherry intuia că dacă ar fi ascuns această informație, acesta nu și-ar fi luat măsuri de siguranță sporite și l-ar fi putut transforma pe Kahuna Lapa'u în martir. Iar el mai avea multe de oferit în această viață.

Alegerea între ceea ce îi dicta conștiința, dar și ceea ce trebuia făcut, reprezentase mereu o luptă internă pentru Cherry. Ea era construită pentru a ajuta oameni, era a doua ei natură, iar genul acesta de decizii nu o îndemnau să se culce liniștită. Pe de altă parte, prefera să poarte pe umeri povara lucrurilor nespuse, pentru binele general, iar asta îi justifica acțiunile.

În timpul uneia dintre discuțiile lor, purtată cu ajutorul tehnicii de Realitate Augmentată (RA), Marinka o invitase în Hawaii, iar asta putea reprezenta opor-

tunitatea de a le împărtăși informația terifiantă pe care o ținuse doar pentru ea. Călătoria o scutea și de prezența la festivitatea ținută cu prilejul trecerii a doi ani de la explozie. Pentru ea, acest gen de celebrare îi amintea durerea simțită la gândul că o parte din persoanele pe care le cunoscuse și le admirase nu mai erau pe această lume.

Cherry ateriză în Hawaii după un zbor mai puțin obositor decât se temuse, în timpul căruia dormise fără probleme.

— Aloha, mă bucur atât de mult că ai venit! o întâmpină Marinka, după care o îmbrățișă prelung. Nu ne-am mai văzut față în față de peste un an, de când am plecat cu tata, în martie, din Toronto. Avem mult de recuperat, spuse ea, în timp ce își trecea un fir de păr invizibil pe după ureche.

Cherry se lumină la față și inspiră parfumul ghirlandei de flori proaspete care înconjura gâtul Marinkăi. Se forță să treacă peste starea de amărăciune cauzată de principalul motiv pentru care făcuse călătoria.

— Să te ajut cu bagajul, se oferi Marinka, în timp ce o conducea în afara terminalului.

Căldura aproape că o copleși pe Cherry, dar reuși să țină pasul cu prietena ei. Resimți diferența de temperatură dintre Toronto și Hawaii, iar pielea parcă i se topea. Corpul îi era invadat de vipie, de parcă aceasta o verifica, să vadă dacă era de încredere. Mintea îi rătăci, pentru câteva secunde, la poveștile auzite de la Marinka și de la vracii care îl vizitaseră pe Ka-

huna la spital, despre spiritele insulei, cuprinse în fiecare adiere de vânt, în fiecare șoaptă a florilor sau a copacilor. Acum, când ochii absorbeau frumusețea artistică a naturii, aceste povești nu mai păreau deloc incredibile.

— Mulțumesc că ai acceptat invitația noastră și nu ai mers la ceremonia de la Toronto. Știm că ai fi putut fi de ajutor, dacă ai fi rămas să reprezinți *Apă Pentru Toți.*

— Multe amintiri neplăcute, multă durere. Aveam nevoie de o pauză, iar invitația ta a venit la fix. În plus, tot trebuia să îmi folosesc indemnizația de zbor pentru vacanță pe anul acesta. Oricum nivelul de securitate în Toronto va fi ridicat, iar eu voi fi prezentă cu sufletul alături de ei, răspunse Cherry. Își puse o pereche de ochelari de soare și continuă să admire siluetele copacilor de la marginea drumului.

Își întoarse apoi privirea afectuoasă către Marinka. Implanturile de cristal care îi acoperau corneele și îi confereau o nuanță albăstruie deveniseră trăsătura care ieșea cel mai mult în evidență pe chipul ei rotund. „Lentile de contact îmbunătățite", le etichetase Cherry, dar erau mai mult de-atât, bazate pe tipul de cristal din care erau tăiate. Erau conectate la glanda pineală cu ajutorul nanoboților. Șuvițele lungi ale Marinkăi dispăruseră, pentru că își tăiase părul scurt, ca în armată, în semn de solidaritate cu Kahuna, care își pierduse părul strâns în coadă înainte de operație. Aerul băiețesc se potrivea cu pielea ei de culoarea scorțișoarei, care părea să-și fi regăsit elasticitatea în aerul polinezian.

— Știu că m-am schimbat după ce mi-am pus implanturile, spuse Marinka. Tata avea nevoie, însă, de suportul meu în comunitate. Reintegrarea e un proces de durată pentru amândoi. Ceilalți lideri de trib au înțeles că folosirea implanturilor a fost singura opțiune viabilă pentru a-l readuce pe tata la viață.

Conducea Jeep-ul cu o mână fermă, fără a-și lua privirea de la drumul drept. Își pusese și ea ochelarii de soare, ascunzându-și astfel privirea unică.

Cherry își aminti cum o implorase pe Ilanda să testeze tehnologia cristalelor și a apei structurate, după explozia din Toronto. Acordul doctoriței fusese scânteia care condusese la găsirea finanțării pentru a construi echipa Ilandei și, mai apoi, prin intervenția chirurgicală riscantă, la repornirea creierului lui Kahuna și la redarea funcțiilor corpului acestuia.

— Știi că Ilanda și-a ținut cuvântul și nu a făcut publică nicio informație despre implantul tău.

Marinka aprobă din cap și aruncă o privire rapidă către prietena ei.

— Ne sună în fiecare lună pentru a vedea cum stau lucrurile. Ne pune să ne verificăm funcțiile vitale, descarcă datele biometrice din cristale în tableta ei, glumește, apoi... liniște până data viitoare. Ea cum se mai simte? Nu vorbește niciodată despre ea și despre pierderea soțului.

Cherry o înțelegea pe Ilanda. Suferința ei interioară după moartea lui Maahes, în Egipt, nu era sănătoasă, dar toate încercările ei de a o sprijini fuseseră în zadar.

— Nici eu nu știu mai multe. Moartea bruscă a lui Maahes și faptul că nu a putut să îi repatrieze corpul i-a afectat moralul și a debusolat-o. După operația ta, nimeni nu a mai primit implanturi, din câte știu. A luat o pauză ca să jelească și să se vindece, iar echipa ei s-a ocupat de pregătirea pacienților de pe lista de așteptare. Am interacționat cu ea mai mult cât am ajutat la asigurarea finanțării și renovării laboratorului, apoi am mai vorbit doar sporadic.

— S-ar putea să aibă nevoie de o intervenție de salvare, spuse Marinka, mai în glumă, mai în serios, în timp ce privirea rămăsese ațintită la drum.

— O să fac tot posibilul să ne reconectăm după ce mă întorc la Toronto, răspunse Cherry.

Era tristă că nu reușise să spargă stratul de durere cu care se înconjurase Ilanda, pentru a-i arăta cât de importantă era menirea ei de neurochirurg.

— Cum merg lucrurile pe „frontul" din tribunal? întrebă, în timp ce urmărea baletul valurilor care se spărgeau mereu de stâncile de pe țărm. Stoluri de pescărușI pluteau leneși, deasupra apei. Țipetele lor se împleteau cu ciripitul păsărilor de la sol, dar nimic nu oprea vuietul maiestuos al oceanului.

— De curând, curentul s-a îndreptat în favoarea noastră. Unii judecători au fost schimbați, noi dovezi au fost acceptate, așa că am început să câștigăm în fața corporațiilor, cu fiecare bătălie legală. Aceasta e o dreptate pe care o putem vedea, atinge, pe care o putem sărbători.

Cherry își ridică mâinile, lăsând aerul cald să îi mângâie pielea. Se simțea atât de bine încât îi venea să țipe de fericire, să elibereze din presiunea acumulată în suflet, de-a lungul timpului.

— Poți să o faci, Cherry, zise Marinka, cu un zâmbet, de parcă îi citise gândurile. Și eu am făcut-o, să știi, chiar pe drumul ăsta, când ne întorceam din Toronto. Hai s-o facem împreună!

Cherry zâmbi cu toată gura și țipară la unison, în timp ce Marinka acceleră agresiv. Țipară de mai multe ori, până când corzile vocale începură să le doară. Dealurile din jur, în formă de valuri, le amplificau vocea, transmițând-o din copac în copac, eliberând toată frustrarea, dezamăgirea și durerea acumulate de la tragedia din Toronto.

— Este o senzație nemaipomenită, nu-i așa? o întrebă Marinka, în timp ce chipul ei radia în lumina soarelui.

Pieptul lui Cherry se mișca greu sub tricou, dar efortul meritase. Privirea îi era plină de recunoștință pentru prietena care o încurajase cu acest exercițiu de eliberare a tensiunii.

Marinka coti brusc, părăsi șoseaua și opri mașina pe un drum noroios, cu un singur sens, îngrădit de tufișuri înalte.

— Unde mergem? întrebă Cherry.

— Ne întâlnim cu tata într-unul din locurile lui preferate de pe insulă. Ai răbdare, nu vreau să stric surpriza.

Parcă mașina, coborî și îi făcu semn lui Cherry să o urmeze. Poteca îngustă conducea în curbura unor dealuri joase. Iarba avea o culoare gălbejită, ca a unui bolnav și nu erau semne că cineva se avântase de curând pe acest drum ascuns.

— Ploile sunt destul de rare, spuse Marinka, arătând spre iarba anemică.

Bucăți de Plumeria roz și de hibiscus se iteau pe culmile dealurilor, unduindu-se în bătaia vântului, iar parfumul lor înmiresmat inundase aerul.

Cele două femei urcară încet către un platou. Acolo le aștepta Kahuna, așezat pe iarbă, cu spatele întors la ele, iar corpul lui era imobil de parcă ar fi fost sculptat în lava din adâncurile insulei.

Capul lui se înclină puțin în direcția lor, pentru că le auzise pașii înfundați. Când Cherry se apropie, remarcă multitudinea de cicatrici de pe capul lui. Femeile îl ocoliră, ca să-l privească în față. Fără a se ridica, Kahuna își deschise brațele groase, întâmpinând-o pe Cherry, iar aceasta îl îmbrățișă cu drag, fericită că încă mai era în viață.

— Stați puțin lângă mine și haideți să vă minunați de priveliștea miraculoasă pe care Dumnezeu a creat-o pentru noi. De aici se vede perfect.

Vocea sa impozantă dispăruse, înlocuită de un sintetizator implantat în gât, după ce fusese vindecat de cristale. Acesta fusese dotat cu cel mai performant AI disponibil, așa că vocea era apropiată de cea a lui Kahuna, dar cu un timbru metalic.

Marinka și Cherry îl încadrară și se așezară pe iarbă.

— Cine ar putea să creadă că valurile care se sparg de mal sunt lipsite de viață? Nu mai găsești pește, nu mai sunt crabi sau pisici de mare, au dispărut toate, dar de aici nu e atât de evident. Cine are nevoie de dovezi, trebuie să se scufunde în apă. Ni s-a spus că straturile de apă fără oxigen au cauzat asta.

Cherry inspiră aerul sărat al mării, purtat de vânt dinspre țărm. Fără să vrea, privirea îi era atrasă de ochii lui Kahuna. Discul oval de culoarea chihlimbarului care îi acoperea corneea lucea în lumina soarelui și dădea impresia că bărbatul putea să vadă în toate direcțiile în același timp.

— Oamenii de știință le-au denumit bule, spuse Cherry. Lipsa de oxigen împinge vietățile marine mai adânc în oceane și schimbă traseele de migrație. Cu cât mai multe chimicale ajung în ocean, cu atât mai mari devin acest bule. Când se unesc, ele formează adevărate zone moarte.

— A trecut mult până am reușit să arătăm lumii devastarea suferită de mediu și de oamenii din Hawaii, folosiți drept cobai de marile companii, care au testat otrăvurile lor pe pământul nostru, odată fertil. Orice tip de sămânță dezvoltat de aceste companii a fost testat aici mai înainte. Iar resturile și deșeurile ajungeau în ocean, crescând nivelul de distrugere. Am fost blocați pe toate căile, de fiecare dată când am încercat să oprim poluarea sau să ne luăm pământurile înapoi. Dar acum, cu ajutorul acordului încheiat de ONU, au

trebuit să se oprească, iar Pele, spiritul vulcanului, e iar fericit și va începe să ne accepte din nou rugăciunile.

Kahuna se întoarse spre Cherry și o îmbrățișă.

— Fii binecuvântată, tu, care ne-ai ajutat atât de mult.

Cu obrajii încinși de căldura soarelui, Cherry înclină capul în semn de respect.

— Procesul de vindecare emoțională al poporului vostru trebuie să fie unul extins, mai ales după ce locurile voastre sacre au fost pângărite și obiceiurile luate în derâdere. Acum, însă, avem șansa să facem pace cu apa și să îi cerem iertare pentru ce i-au făcut acești străini. Credeți că mai este oare posibil?

Aerul din jurul ei părea mai greu, încărcat parcă de entitățile adunate pentru a auzi cuvintele pline de înțelepciune. Nu se îndoia că strămoșii acestor pământuri ascultau și ei.

Când era alături de prietenii ei din Hawaii, tindea să uite de calitatea ei de om de știință și explora mai mult latura spirituală a lucrurilor. Ar fi zis că, odată cu diminuarea poluării aproape de țărmuri, apa oceanelor își va modifica structura sub presiunea electromagnetismului liniilor ley, a vortexurilor și a punctelor nodale, devenind din nou curată și propice pentru reîntoarcerea vieții marine.

Kahuna nu răspunse și o privi lung, de parcă ar fi vrut să îi tempereze speranțele. Cherry își cuprinse genunchii, cu palmele încleștate. Vaietul valurilor, țipătul pescărușilor și al albatroșilor creau parcă un

cadru de teatru pentru vestea pe care nu o mai putea ține în ea.

— Tu ai fost ținta atentatului de la Toronto, nu conducerea *Apă Pentru Toți*. Corporațiile pe care le disprețuiai și contra cărora luptai aici au fost în spatele exploziei.

Coborî palmele și atinse iarba și solul zgrunțuros de parcă dorea să se sincronizeze cu vibrațiile Pământului.

— Când ai aflat? întrebă Kahuna.

— Când erai în Toronto, înaintea operației.

— De ce mi-ai spus abia acum?

Cherry anticipase întrebarea și își construise un răspuns elaborat în mintea ei. Așa că zise imediat, convinsă de corectitudinea deciziei luate:

— Conștiința ta ar fi fost copleșită de greutatea vinei pe care o simți. Poți să negi acum, dar, te rog, vreau să te întrebi sincer dacă limitele suportabilității nu ar fi fost împinse mult prea departe?

Își trecu limba peste buzele uscate, cuprinsă de emoție.

— De-a lungul istoriei, simbolurile oamenilor au fost protejate. Cei care nu s-au temut de moarte, au devenit martiri până la urmă. Tu ești un simbol, cel puțin pentru oamenii din Hawaii, iar eu sunt gata să fac tot posibilul să te împiedic să nu devii prea repede un martir.

Pieptul masiv al lui Kahuna fu zguduit de o respirație adâncă și de un zgomot care înlocuise râsul să-

nătos de odinioară al bărbatului. Cherry nu ar fi ghicit niciodată reacția lui, dacă nu ar fi văzut zâmbetul cald al bărbatului. Ochii, oglinda sufletului, nu exprimau niciun sentiment.

— Ai nimerit măcar un lucru: nu mă grăbesc să devin un martir.

O bătu ușor cu palma pe umăr, ca un tată înțelegător, gata să ierte pățania copilului neascultător.

Încurajată de atitudinea lui, Cherry deveni mai îndrăzneață.

— Ai fi dispus să accepți vreo formă de protecție? Ticăloșii ăia ar putea încerca din nou, mai ales acum, că bătălia legală este în toi.

— De ce nu e informația asta publică? interveni Marinka. Ne-ar ajuta considerabil la tribunal.

Își scoase ochelarii și stratul fin, albastru, al cristalului, străluci în contact cu lumina soarelui. Se întorsese, ca să fie cu fața la amândoi.

— Ce ne reține? întrebă iar, în timp ce se chinuia să nu se joace cu o șuviță de păr imaginară, un obicei de care încă nu scăpase.

— Este lucrul înțelept de făcut, îi răspunse Kahuna. Acum sunt speranțe de pace prelungită între națiuni, între corporații și cetățeni, între Mama Divină și noi toți. Acest acord ar putea să îl facă posibil.

— Da, dar asta s-a întâmplat înaintea acordului. Nu vorbim despre o înțelegere comercială, ci despre intimidare și terorism, izbucni Marinka, parcă neinteresată de mesajul ascuns în cuvintele tatălui ei.

— Dacă vom menționa numele acestor corporații și crimele lor împotriva noastră, asta nu va face decât să atragă atenția de la negocieri și să alimenteze și mai multă ură. O să iertăm, dar nu o să uităm, iar de acum înainte vom fi mult mai vigilenți.

Cherry îl aprobă, bucuroasă să constate încă o dată cât de special era liderul spiritual.

— Marinka, dacă te consolează cu ceva, informația a venit de la unul dintre cei mai mari dușmani ai corporațiilor, iar mesajul a fost unul similar cu cel al tatălui tău.

Marinka nu mai zise nimic și își reluă locul lângă tatăl ei. Pentru câteva momente se instală o liniște de o puteai tăia cu cuțitul. Trei ființe nemișcate, privind către oceanul tulburat, fiecare construind în minte scenarii despre cum să readucă viața în apele învolburate.

Cherry se gândea cât de mult o atrăgea ideea de a se alătura echipei de oameni de știință care urmau să monitorizeze vindecarea oceanului și a resurselor de apă proaspătă. Și ea avea nevoie de vindecare. Traumele suferite de natură din cauza oamenilor irresponsabili o apăsau și pe ea. Devastarea pădurii amazoniene, nivelul ridicat al apelor pe lângă coaste, dar și poluarea oceanelor cu plastic și deșeuri toxice, i se derulau în minte sub forma unui film în alb și negru, prins într-un ciclu nesfârșit. Toate aceste gânduri începuseră să o afecteze inclusiv la nivel fizic, cuprinzându-i mușchii de spasme dureroase.

Apa este adevăr, apa nu minte și nici nu poate fi mințită, citise într-o carte al cărei titlu nu și-l amintea acum. Dar apa era bolnavă în acest moment, iar Cherry trebuia să ajute la transmiterea unui mesaj către o umanitate aflată în moarte clinică, anesteziată de progresul tehnologic. Doar reconectarea cu lumea biologică, de unde provenea de fapt, putea să o mai salveze. Încă mai credea în oportunitatea de a dezvolta un limbaj bazat pe frecvențe și vibrații, care să poată fi înțeles de apa structurată. Un limbaj care să depășească stadiul atins de Dr. Masaru Emoto ori de alți cercetători. Voia să comunice cu apa într-un mod mai fluid, mai flexibil.

☆ ☆ ☆

— Hai să ne plimbăm pe plajă, propuse Marinka.

Cherry și Marinka serviseră micul dejun pe pridvorul casei lui Marinka, un bungalou cu trei camere construite pe aceeași bucată de teren ca a tatălui ei. Doar câțiva pași despărțeau cele două structuri, care erau similare ca design și culoare. Ambele erau îndreptate spre est și erau situate pe un mal înalt de cincisprezece metri, la baza căruia se găsea o plajă îngustă și pietroasă în care oceanul bătea neîntrerupt.

O potecă strâmtă și noroioasă șerpuia abrupt către plajă și cele două o urmară, atente să nu alunece. Soarele de-abia răsărise și o nouă zi plină de promisiuni părea să li se înfățișeze. Câteva geamanduri, dotate

cu senzori pentru a depista schimbările structurale în apă, pluteau leneșe pe valuri. Cea mai apropiată, aflată la doar zece metri distanță, se colorase în verde.

— Plaja copilăriei mele a dispărut. Treizeci de metri de paradis pe nisip. Tot ce a mai rămas sunt aceste roci de lavă, netezite de valuri de-a lungul a miliarde de ani, explică Marinka, după ce ajunseseră la destinație.

— Sunt frumoase! remarcă Cherry. Apucă o piatră triunghiulară, proaspăt spălată de apa sărată. Atât de fină!

Lumina reflectată de implanturile Marinkăi o orbi un moment. Chicoti și aproape scăpă piatra în apă.

— Va fi o zi toridă, remarcă Cherry, după care își scoase tricoul și îl îndesă în buzunarul din spatele pantalonilor scurți. Costumul de baie avea aceeași nuanță de albastru ca a oceanului.

— De ce nu citim nimic pe internet despre procesele legale cu care vă confruntați aici, în Hawaii? își întrebă prietena.

Marinka apucase și ea o piatră și se juca cu ea.

— Pentru că nu e un subiect care să servească interesele celor de la putere. Protestele pe care le-am organizat la nivel local – înainte și după explozia din Toronto – i-au făcut pe turiști să se întrebe despre calitatea mâncării și a aerului pe timpul vacanței lor în paradis. Apoi, mesajul s-a transmis oral, de la om la om. Totodată, distribuitorul de internet a pretins că au tot existat probleme tehnice într-un interval scurt

de timp, împiedicându-ne să încărcăm fișiere online sau să realizăm transmisii în direct. Fiind pe o insulă, am încercat să obținem acces pe rețeaua de cristal controlată atât de atent de Anonymous.

— Deci, din ce înțeleg, corporațiile luptă din umbră.

Pășeau încet, cu o sincronicitate ce dădea impresia că ar vrea să măsoare lungimea plajei. Marinka scoase din buzunarul de la spate un sac de gunoi în care începu să adune resturile de plastic găsite lângă mal.

— Exact asta fac, mai ales că au foarte mulți intermediari bine plătiți.

— Ce se va întâmpla cu pământurile pe care le dețin, dacă testele cu substanțe chimice vor fi interzise în viitor?

— Liderii politici care ne reprezintă la negocierile de la ONU au înaintat o ofertă de cumpărare. Sunt ale noastre și le vrem înapoi.

— Inteligentă mișcare.

— Vor primi un preț corect, chiar dacă pământul e contaminat și nu există dovezi asupra cantității de chimicale folosite în cadrul testelor.

— Companiile nu vor să elibereze niciun fel de evidență?

— Nu, pretind că sunt informații confidențiale. Ne așteptăm ca acțiunile legale să fie oprite în momentul în care se va ajunge la o înțelegere.

Marinka mai adună două sticle de plastic la colecția din sac, iar Cherry contribui și ea cu resturile decolorate ale unei veste de salvare.

— Ăsta este motivul pentru care nu crezi că vor mai exista tentative de asasinare asupra tatălui tău?

Femeia dădu din cap în semn de aprobare, apoi schimbă subiectul:

— Ce se mai întâmplă în lume? Ce industrii s-au mai închis?

— Totul a început cu principalii vinovați: companiile de gaz și petrol au fost nevoite să încetinească producția și au primit încă șase luni să se închidă. Producătorii de apă îmbuteliată sunt sub control strict în privința cantității care poate fi extrasă. Prima versiune a acordului ONU, ajutată și de presiunea guvernelor, i-au forțat pe toți să dezvăluie toate activele deținute, atât în acte, dar și neoficial, explică Cherry.

— Pe toate?

— Da. O medie de 22% dintre active erau deținute de corporații fantomă, n-au fost ușor de descoperit.

— Și le-au cedat așa, pur și simplu? întrebă Marinka, circumspectă.

— ONU a apelat public la toate grupările de hackeri din lume să ajute, mergând până acolo încât să ofere recompense financiare. Pe de altă parte, corporațiile au primit un mesaj clar că dacă se vor descoperi bunuri ascunse, ulterior, directorii executivi vor merge la închisoare pe viață.

— Interesant, aprobă Marinka, înainte de a lovi o minge veche de piele, dezumflată și cu urme de sare uscată pe ea.

— Nu mai era vorba de a trage la răspundere compania, ci chiar pe ei, pe directori și pe factorii de deci-

zie, individual. Șmecheriile legale, folosite mereu în tribunal, de fiecare dată când încălcau legea, când susțineau că firma nu acceptă sau neagă orice ilegalitate, n-au mai fost luate în considerare. Ținând cont că niciunul din tipii ăștia ori predecesorii lor n-au mers niciodată la închisoare, asta a fost o victorie mare.

Se apropiară de o curbă îngustă pe mal și trecură repede pe partea cealaltă, atente la valuri.

— Ticăloșii ăștia au știut mereu să ungă roțile sistemului legal, ca să scape cu fața curată, spuse Marinka, dar fără răutate, ba chiar cu un ton amuzat.

— Exploatările de petrol din Alberta s-au închis și ele, își continuă Cherry raportul. Echipamentul e în curs de a fi mutat, iar angajații au început un curs de pregătire plătit despre energiile regenerabile, bateriile solare și energia eoliană. Aceiași angajați vor ajuta la reabilitarea a mii de metri pătrați de teren devastat de exploatările toxice. Specialiștii în mediu estimează că va dura între cincisprezece și douăzeci de ani pentru ca fauna să revină la un nivel acceptabil.

— Dar ce se întâmplă cu infiltrările subterane de metale în resursele de apă freatică? Ar putea fi ceva similar cu ce s-a întâmplat aici, în Hawaii? o întrebă Marinka.

Se opri pentru o secundă, ca să pună în sac o încâlceală de plasă din plastic și resturi menajere.

— Acel tip de poluare va dura mai mult și e mult mai greu de evaluat, pentru că sistemele de filtrare nu mai există, conchise Cherry.

O barcă cu motor sparse sincronul valurilor înspumate. Ocupanții ei le salutară de la distanță, plini de voie bună, iar Cherry și Marinka le întoarseră salutul.

— Altceva? reveni Marinka.

— Forările la adâncime au încetat și ele. Platformele au fost dezmembrate, transportate la țărm și înlocuite cu turbine pe bază de energie eoliană.

— Asta explică una din puținele știri pe care le-am primit și noi, despre creșterea bruscă a producătorilor de mașini electrice. Este timpul să renunțăm la modul în care făceam lucrurile și să îmbrățișăm noile tehnologii, inaccesibile oamenilor până acum.

— Toate la timpul lor. Încă un rău smuls de pe tronul indiferenței.

— Și restricțiile la zborurile aeriene, au ajutat și ele, presupun? întrebă Marinka.

Cherry nu răspunse imediat. La câțiva metri depărtare, o piatră ascuțită străpungea apa. Nu era lucioasă, marginile ei erau dure, de parcă abia fusese aruncată acolo. Se gândi să se avânte până la ea, dar apa rece o făcu să se răzgândească. Adevărul era că nu știa cum să îi răspundă Marinkăi. Inițial, restricțiile decimaseră companiile aeriene. Apoi, mai multe minți strălucite găsiseră o soluție inedită și sugeraseră crearea unei flote aeriene deținută de toate țările, unite sub un singur stindard. Spre surprinderea generală, propunerea a fost acceptată de 87% dintre semnatari drept clauză în acordul privind schimbările climatice. Fiecare cetățean avea dreptul la patru zboruri pe an pentru va-

cante, afaceri sau urgențe personale. Orice alt drum în plus presupunea niște costuri exorbitante, pe care doar puțini și le permiteau – de fapt, devenise la fel de scump ca un zbor spre Lună.

Era avioanelor particulare ajunsese la final. Înfloriseră cei care împărțeau proprietatea unui avion, dar și acestea erau sub supraveghere strictă.

— Trezirea apei ne-a făcut asta. De fapt, scuze, noi ne-am făcut singuri asta! se corectă Cherry.

— Orice pas în direcția bună ajută. Să nu uităm că nu am luat aceste decizii din convingere sau că ne-am maturizat. Apa ne-a forțat s-o facem, pentru că nu am știut să ne oprim.

Sacul de gunoi devenise prea greu, așa că Marinka îl legă la gură și îl sprijini de două stânci.

— O să-l luăm când ne întoarcem. Trebuia să aduc mai mulți, mareea de plastic pare fără de sfârșit.

Cherry lăsă razele soarelui să îi îmbrățișeze corpul pe jumătate gol și trase în piept aerul sărat. Își puse ochelarii de soare, pentru a se bucura în liniște de zvârcolirile oceanului și de ritmicitatea valurilor.

— Te-ai obișnuit cu implanturile?

— Nu în totalitate, clipi Marinka de câteva ori. Unii oameni se uită la mine cu venerație, alții cu dispreț. Cel puțin, nu îndrăznesc să facă poze și să le posteze pe net.

— Durează până când societatea va accepta schimbări așa dramatice. Ilanda m-a asigurat că în treizeci de ani o asemenea înfățișare va fi ceva comun.

— Mda, obișnuita dilemă a retoricii. Se ridică cele mai ridicole întrebări, apoi sunt dezbătute din punct de vedere legal, moral sau religios până când adevărata semnificație se pierde în încrengătura de discuții.

— Dar în afară de înfățișarea ciudată, cum te simți? Kahuna e bine? o chestionă Cherry în continuare.

Marinka se aplecă pentru a-și lăsa palmele mângâiate de apă, pietre și de atingerea vindecătoarei a sării.

— Din punct de vedere fizic, niciodată n-am fost mai bine. Mental, ne simțim ca și cum suntem amândoi pe steroizi. Observăm energii care se învârt în jurul nostru, pe care nu le-am putea vedea în mod normal, dar și zumzetul emanat de fiecare piatră, copac și pasăre. Viețuim într-un spațiu palpitant și ne minunăm în fiecare zi.

— Este ceva la care se aștepta Ilanda?

— Se aștepta la tot felul de îmbunătățiri. S-ar fi declarat victorioasă la orice reacție concretă a corpului nostru, atâta timp cât putea să o transforme în date științifice. Ca om de știință și neurochirurg, și-a asumat un pariu foarte riscant, dar a prins mâna câștigătoare. Din fericire pentru tata și pentru mine.

Marinka își dezbrăcă și ea tricoul, dezvăluind un tatuaj complex ce conținea plante, păsări ale paradisului sau kava-kava. Cherry nu putea să identifice celelalte plante. Erau probabil soiuri rare, folosite de tatăl ei, dar și de toți strămoșii ei, în ceremoniile de vindecare.

— A conectat și implanturile tale la glanda pineală?

— Da, a folosit aceeași procedură ca și în cazul tatălui meu. Nu era timp de modificări sau de cercetări mai ample, dar la cum o știu pe Ilanda, va încerca diferite zone ale creierului pentru implanturile viitoare.

— Dar din ce am înțeles, o va face doar în scopuri medicale. Tu ai fost un caz special, datorită asocierii cu Kahuna Lapa'au.

— Ca să fiu sinceră, s-a creat un precedent care nu e greu de justificat în cazul în care și alții aplică pentru implant.

Marinka se opri pentru a sări peste un bolovan mai mare, apoi se întoarse spre Cherry:

— Tu o să-l faci?

Cherry mai aruncă o privire la nuanța de albastru pătrunzător a implantului de cristal al Marinkăi și își căută cuvintele.

— Poate. Posibil. Dacă am motive întemeiate. În ultimul timp, sesiunile mele de meditații nu mă mai ajută să îmi găsesc motivația și concentrarea pentru a-mi extinde conștiința. Poate e vorba de stres sau de vreo grijă de care nu-mi dau încă seama. Implanturile m-ar putea ajuta să deblochez niște uși închise din mintea mea. Ăsta ar fi un stimulent important pentru mine.

În sinea ei știa că doar bravează în fața prietenei sale. Nu știa dacă va găsi resursele emoționale, dacă va avea energia să ia o asemenea decizie. Asta nu o împiedica să caute semne care să îi ușureze situația. Cel puțin așa spera.

Marinka zâmbi fericită și o îmbrățișă rapid, într-un amestec de piele de culoare albastră și ciocolatie, de

fragilitate și forță vizibilă. O imagine a două identități care se completau, care se aflau între realitate și planul astral.

Malul făcu loc pentru un golf îngust, dar extins. Alge, pungi de plastic, sticle de apă, cutii de sucuri și mii de alte obiecte se adunaseră acolo, într-o priveliște dezolantă. Nu se mai găseau pietre pe plajă, doar un covor gros, inegal, de gunoaie împinse spre țărm de valurile neliniștite.

— Nu se mai fabrică astfel de cutii de peste douăzeci de ani și tot se mai găsesc atât de multe la mal, spuse Marinka arătând spre o cutie roșie de Cola. Au parte de un drum lung și anevoios până aici. Crezi că oceanele se vor curăța în timpul vieții noastre?

Întrebarea era mai mult retorică decât adresată lui Cherry. Oceanele nu erau specialitatea ei, dar aceleași efecte privind abilitatea metabolismelor organismelor din apa lacurilor și a râurilor de a se adapta la schimbări, se aplica și în cazul acesta.

— Este greu de spus, recunoscu Cherry. Va trebui să nu le mai poluăm, înainte de a inversa consecințele actuale. Faptele vor vorbi întotdeauna mult mai bine în numele nostru.

Lăsară în spate valul de gunoi. Câțiva crabi mici se grăbeau să se adăpostească sub pietre, în timp ce albatroșii se adunau deasupra lor, aduși de o rafală de vânt.

— Apa ne va trage iar la răspundere, brutal, dacă nu ne vom respecta înțelegerea. Fără jumătăți de măsură, își continuă Cherry gândul. Va simți fiecare in-

tenție necurată și, la nevoie, ne va strânge iar în menghină.

— Ca și Dumnezeu, este pretutindeni, completă Marinka.

Izbucniră amândouă în râs.

— Da, poți să spui și asta. Cei care cred că se pot ascunde de Creator se înșeală amarnic.

— Hai să ne întoarcem, sugeră femeia din Hawaii.

Transpirația se scurgea pe pielea lor. Umerii lui Cherry erau deja atinși de o nuanță de roz.

— Ar trebui să iei una din aceste pietre de lavă cu tine în Canada, spuse Marinka, iar apoi continuă, după ce observă privirea întrebătoare a lui Cherry. Spiritul ei te va ajuta să îți mențiii echilibrul. O să întreb care dintre ele va dori să facă această călătorie în nord. Sunt spirite puternice, care te vor proteja dacă vin de bună voie. Am auzit povești pe care nu le-ai crede...

Când ajunseră iar la golfulețul îngust, dădură peste un grup de 15-20 de adolescenți, supervizați de trei adulți, veniți pentru a curăța plaja. Cei care purtau cizme de cauciuc înalte erau în apă, în timp ce ceilalți adunau grămezile de plastic, metal și alte obiecte de pe țărm.

Se salutară reciproc și Marinka se opri să îi felicite și să le mulțumească pentru eforturile lor. Apoi întrebă dacă vreunul dintre băieți era dispus să ia și sacul de gunoi lăsat de ea nu departe de unde se aflau. Unul dintre ei se oferi și plecară împreună, grăbind puțin pasul. Sacul încă se afla unde îl lăsaseră, încon-

jurat de o familie de pescărușI gata să îl scormonească. Băiatul îl înșfăcă și plecă să se alăture grupului.

— Tot gunoiul ăla va fi înapoi în mai puțin de o săptămână, spuse cu amar Marinka, apoi o strânse încet de braț pe Cherry și se uită în ochii ei. E ceva ce am experimentat alături de tata, ca rezultat al implanturilor. Și trebuie să rămână între noi până ne vom decide să o împărtășim cu lumea. Sau până când alte persoane care își vor face implanturile vor avea aceleași experiențe.

Cherry aprobă tăcută.

— Acele uși de care vorbeai s-au deschis larg pentru noi, continuă Marinka. Conexiunea cu spiritele care ne înconjoară știam că este posibilă, dar faptul că ne putem citi gândurile, este un cu totul alt nivel!

Cherry nu era foarte suprinsă că telepatia era unul din efectele secundare ale implanturilor. Era frumos și înspăimântător, în același timp, atrăgător și respingător. Își putea imagina o nouă specie umană, dotată cu inteligență artificială, dar indusă natural, organic, condusă doar de un cod simplu. Era ca sarea în bucate, îndeajuns pentru a îmbunătăți gustul, făcând mâncarea delicioasă.

Cherry putea deveni un nod în rețeaua globală de creiere conectate la cristal, conștientă de propria identitate. Sau AI ar putea prelua controlul complet, transformând-o într-o gazdă utilă. Nici ea nu știa ce cale ar prefera. O discuție cu Ilanda, gardianul tehnologiei, probabil ar fi rezolvat această dilemă. Cherry își trase

tricoul înapoi pe ea și începu să urce cărarea care ducea spre locuință.

— Hai, abia aștept să îmi spui mai multe când vom ajunge la umbră! o îndemnă pe Marinka.

CAPITOLUL IV

— Ojani, ești un client vechi, care m-ai plătit corect pentru sângele și transpirația mea, spuse bărbatul mărunt, cu chelie. Totuși, timpurile se schimbă, așa că va trebui să te adaptezi la noile prețuri.

— De-aia nu te-ai obosit să-mi răspunzi la telefoane și mailuri, Donald? Pentru că ai crescut prețurile? A trebuit să-mi epuizez alocația anuală a zborurilor pentru afaceri ca să vin tocmai în Africa de Sud și să îmi spui asta?

Vocea lui Ojani creștea în intensitate, în timp ce bărbatul de culoare din fața lui încerca să se facă tot mai mic, ascunzându-se parcă în spatele biroului metalic.

— Cred că glumești, Donald, sunt singurul tău client. Nu te juca cu mine, continuă, în timp ce lovi cu palma biroul.

Ojani se lăsă pe spate pe canapeaua mov și își încrucișă picioarele. Degetele lui pipăiră instinctiv cicatricea de deasupra ochiului drept, o veche amintire rămasă după o încăierare, la școală, cu o fetiță mai agresivă, un incident care îl făcea să se simtă jenat chiar și acum.

Ojani venise în Africa de Sud cu instrucțiuni clare din partea Ilandei, pentru a obține angajamentul ferm al celor de la DeBoers, principalul furnizor de cristale naturale pe piața internațională, dar să și taie orice legătură cu Donald Pillay, care, de-a lungul anilor, generase sume importante pentru afacerea lui Ojani, din postura lui de actor în filme pentru adulți.

— Nu mint, chiar am și alți clienți, replică Donald. Piața neagră a explodat după ce s-a aflat de recuperarea miraculoasă a tipului din Hawaii. A fost ceva minunat! Arăta cool și înainte, cu toate tatuajele alea ciudate, dar acum? Acum arată de parcă a venit din cel mai tare film SF. Nu-i trebuie nici dialog!

Lui Ojani nu îi plăcea atitudinea sud-africanului. Donald era carismatic, ingenios și insistent, trăsături care-l ajutaseră mult în carieră, dar nu îi mărturisi acestuia că se alăturase echipei care îl readusese la viață pe Kahuna. Parteneriatul cu Ilanda, deși neașteptat, readusese interesul profesional în acele zile monotone de activitate. Păstra ridicat moralul angajaților, cu zâmbetul lui încântător și cu cămășile sale înflorate, își trata cu grijă clienții și ținea legătura cu personalitățile ale căror experiențe puteau prezenta interes pentru afacerea lui cu cristale senzoriale. Dar rutina erodase creativitatea și îi îngrădise dorința de a îmbunătăți o tehnologie despre care intuia că va avea un rol important în viitorul umanității. Interacțiunea cu echipa Ilandei îi stimulase iarăși intelectul și îi permisese să aibă discuții fascinante despre frecvențe so-

nore, apă structurată și cristale. Era și el uimit de ușurința cu care încheiase afacerea și își mutase prăvălia în școala renovată de pe Queen Street, nu înainte de a plăti angajaților salariul pe 6 luni.

— Văd că ești sigur că ofertele de filme vor veni pe bandă rulantă, de îți permiți un apartament în cartierul ăsta exclusivist din Johannesburg. Ce se întâmplă dacă noii tăi clienți nu vor rezista? Arătă spre una din piesele de artă care împodobeau camera. Dacă lucrurile nu merg bine, s-ar putea să fii nevoit să vinzi o parte din picturile astea abstracte sau din sculpturile acestea lucioase, din lemn, de care ești atât de mândru. În locul tău, aș păstra o legătură mai strânsă.

— Poate că voi tăia, dar din petrecerile extravagante pe care le organizez lunar, veni replica lui Donald. De ce nu vrei să admiți că poate mai sunt și alți antreprenori, pe aceeași piață, cu bugete care acoperă un preț mai ridicat pentru sânge cu calități deosebite, încheie Donald, cu un zâmbet ironic pe buze.

Fălcile dreptunghiulare și obrajii lăsați evocau imaginea unui buldog.

— Nu există tehnologie similară care să concureze cu ce am dezvoltat eu. Întotdeauna am avut o viziune care m-a poziționat în plutonul fruntaș. Și o să mă mențin în aceeași poziție indiferent de competiție. O asemenea afacere nu poate fi susținută fără o clientelă potrivită. Și mă refer la genul exclusivist, cum am eu. Acești *antreprenori,* accentuă ironic termenul, poate îți vor plăti prețul o vreme, dar nu m-aș aștepta la o relație pe termen lung, așa cum avem noi doi.

— Crezi că îmi pasă? Eu le dau sângele, iar ei mă plătesc pentru asta. Dacă au succes sau nu, asta nu mai e problema mea. Accept balivernele pe care le debitează și atât.

Ojani asculta distrat justificările lipsite de conținut ale bărbatului. Nu avea rost să se mai târguiască. Era pregătit să termine cu teatrul pe care îl juca și să meargă la întâlnirea următoare.

— Vreau cu 50% mai mult! repetă Donald oferta.

Ojani se ridică brusc, spre surprinderea gazdei.

— Știi ce, ai dreptate! Afacerea mea din Toronto e oricum pe terminate și sunt tot mai puțini clienți dispuși să experimenteze experiențele scârboase ale unui star porno. Așa că îți fac eu o ofertă: cumpără-ți înapoi sângele care mi-a rămas, cu 20% la sută mai mult decât l-am luat eu de la tine. Tot o să faci un profit frumos, cu noii tăi cumpărători.

— Vrei să îmi cumpăr sângele înapoi? întrebă mirat actorul.

— Da.

— Prietene, nu blufez, spuse Donald, de parcă îi citise gândurile. Nu trebuie să plătești prețul crescut. Îți spun doar ce sunt alții dispuși să facă. Nu trebuie să îți faci griji pentru mine, o să fiu bine.

Ojani ocoli biroul și strânse mâna micuță a bărbatului, abținându-se cu greu să nu îi tragă un pumn în față.

— Gândește-te la oferta mea înainte să expire.

☆ ☆ ☆

Când Ojani își reveni, realiză că era legat de un scaun metalic, în ceea ce părea a fi sufrageria unui apartament aflat la etajul unei clădiri înalte. Cercetă împrejurimile: pe peretele din stânga lui se vedeau picturi care înfățișau niște impala și un elefant care își mângâia puiul. În dreapta putea vedea mai multe măști de lemn, de toate formele și mărimile, aranjate în formă de diamant, iar în fața lui se găsea o canapea de piele cu două locuri.

Faptul că lumina care venea din spate nu era obturată de alte clădiri, îi dădea o idee despre potența financiară a proprietarului. Asemenea apartamente erau scumpe, mai ales în centrul Johannesburgului. Nu trecuse mai mult de o oră de când era inconștient, judecând după cât de multă lumină intra în încăpere, deci, sigur se afla în oraș.

Ojani își linse buzele și nu gustă sânge, ceea ce era bine. Cine îl înșfăcase, nu fusese violent. Își amintea de discuția cu Donald, ciudatul actor, de negocierea pentru preț, de faptul că se prefăcuse că nu îi păsa dacă îi mai cumpăra sângele.

Acesta era ultimul lucru pe care și-l amintea. Încercă să se ridice de pe scaun și să sară către cele trei trepte care dădeau spre ușa apartamentului, dar frânghia cu care era legat i se înfipse în carne și nu făcu niciun progres. Aruncă o privire în jos și gemu când văzu că scaunul era înșurubat de podeaua de lemn.

Era prins, lăsat să se prăjească încet, în căldura care pătrundea prin ferestrele solare din spatele lui, mai ales că aerul condiționat nu era pornit. Cel puțin era capabil să respire ușor, să țipe sau să cânte.

Fără să țină cont de durere, mai încercă o dată să scape din scaun. Își amintea de fabula în care puternicul elefant fusese legat de mic și păcălit să creadă că va rămâne la fel de neajutorat ca atunci când era un pui, indiferent cât de puternic devenise.

— Poate că nenorocitele de șuruburi sunt doar de show, poate dacă trag tare de ele..., se încurajă cu voce tare.

Durerea îl invadă imediat, avertizându-l că rezistența era inutilă. Combinația dintre speranțele irosite și situația grea în care se afla îi stârniră mai multe amintiri, înainte de a leșina din nou.

— Cristale! Da, m-am întâlnit cu vicepreședintele de la DeBoers, să vorbim despre cristalele de care avem nevoie la laborator.

Își scormoni mintea în căutarea numelui sau a trăsăturilor acestuia.

— Corus... Corus... cum naiba... a, da. Corus Van Dent. Înalt și cam slăbănog, cap ras, urechi mari, bărbie mică, ochi căprui.

Întâlnirea cu directorul de la DeBoers fusese, de fapt, principalul motiv pentru care venise în Africa de Sud. Ilanda, prinsă în toată nebunia care urmase vindecării lui Kahuna, îl rugase pe el să negocieze termenii inițiali ai unui perteneriat cu producătorul de cris-

tale. Fusese investit în postul onorific de director de achiziții. Spusese, în glumă, că fișa postului său conținea doar un mesaj: Adu, naibii, cristalele alea cât mai repede la noi! Acțiunile erau cele care contau, nu o denumire gravată pe o ușă.

Van Dent îl răsfățase pe Ojani, servindu-i un pahar mare, plin cu apă, un sfert din rația zilnică pe care o avea la Toronto, dar și o pară, crescută în afara orașului. Chiar era proaspătă.

— Și noi ne-am confruntat cu restricții mari de apă, în ultimele trei luni, remarcase Van Dent, nonșalant, ca pentru a evidenția generozitatea sa deosebită.

Exista și un motiv, desigur, pentru că votul lui Ojani ar fi transformat oficial DeBoers în furnizorul exclusiv de cristale pentru echipa Ilandei. Aceasta îi lăsase să creadă că mai erau multe oferte pe masă, iar Ojani călătorea pentru a le studia pe toate.

— Dacă ne trimiteți specificațiile fiecărui client, noi le tăiem pentru voi, spusese vicepreşedintele. Avem materia primă şi tehnologia, iar mâna de lucru e încă ieftină aici.

Ojani doar aprobase din cap, forțându-și gazda să continue conversația.

— Presupun că o parte din competitorii noștri vor revendica faptul că pot face și ei același lucru, doar ca să vă distragă și să semnați contractul. Noi, însă, am furnizat cristale de calitate Universității care a finanțat cercetarea Ilandei. Nu au fost niciodată probleme.

— Cum merge comerțul cu pietre prețioase în zilele astea? întrebase Ojani.

Van Dent se așezase mai bine în fotoliu, cu un zâmbet larg pe fața bronzată, de parcă se așteptase la întrebare.

— Mai lent decât de obicei. Oamenii au alte priorități în zilele noastre: apă, mâncare, securitate. Contrar a ceea ce crede lumea, sunt vremuri când nici măcar bunurile atât de râvnite cum sunt metalele sau pietrele prețioase, nu pot asigura nevoile zilnice.

Constatarea fusese destul de descurajatoare, dar sud-africanul își menținuse aerul relaxat.

— Noi căutăm să ne diversificăm și vrem să fim printre primii care se implică în faza incipientă a unei industrii în curs de dezvoltare.

— De unde știți că nu e o tendință pe termen scurt? Un implant reușit nu înseamnă nimic.

Directorul își frecase palmele de pantaloni. Ojani nu realizase dacă fusese un tic nervos sau chiar avea mâinile transpirate.

— Pentru majoritatea oamenilor, recuperarea lui Kahuna Lapa'au a fost un miracol, rezultatul unei credințe adânci și a rugăciunilor. Dar pentru cei care suntem înclinați mai mult către aspectul științific, explicația este că amestecul dintre cristale și apa structurată a condus la acest rezultat.

— S-ar putea să ai dreptate.

— Avem șansa deosebită de a transforma experiența noastră într-o afacere înfloritoare. Cristale pentru toate bugetele sau, mai precis, pentru *aproape* toate bugetele.

Mobilul aflat pe biroul lat, de lemn, o moștenire de la fondatorul firmei, sunase, dar Van Dent nu îi aruncase nicio privire. Ojani își dăduse seama cât de serios trata gazda lui întâlnirea.

— Tehnologia de rețea bazată pe cristale, pentru stocarea de date personale și comunicare în siguranță, fără ca guvernele sau alte agenții naționale să aibă acces la ele, este în fază incipientă și controlată de grupul Anonymous. Nu au permis accesul decât unor oameni și organizații de un anumit profil. Tot mai multe organizații studiază tehnologii similare. Prețul cristalelor va continua să crească. Semnarea unui contract, acum, cu noi, va acoperi și variabila aceasta.

— Sunteți niște adevărați vizionari, recunoscuse Ojani, admirativ.

Corus Van Dent zâmbise iar, încrezător și își întrebase oaspetele dacă mai dorește apă. Ojani refuzase și înghițise ce mai rămăsese în pahar.

— Cinci sau zece implanturi nu înseamnă nimic, dar multiplică aceste cifre cu câteva zeci de mii, conectează-te la rețea și ai o afacere de succes. Ca și în cazul internetului, profiturile se vor genera din publicitate, prin crearea de camere virtuale de stocare, și alte oportunități la care încă nici nu ne-am gândit. Iar dispozitivul de conectare, cristalul, este mereu cu tine.

Ojani se simțise un pic copleșit. Obiectivele stabilite de Ilanda și echipa ei, de a vindeca anumite condiții medicale pentru care nu exista remediu, păreau mici față de tabloul elaborat al lui Van Dent. Avuse-

seră discuții interne despre lărgirea scopului cristalelor, dar nu se apropiaseră de viziunea gazdei.

— Și ar mai fi câteva lucruri, despre care vom vorbi cu alt prilej. Vrem să fim distribuitorul vostru exclusiv de cristale. Suntem o companie renumită, încheiase Van Dent, cu ochii sclipind de mândrie.

Ojani nu promisese nimic, nu își luase angajamente pe care să le regrete ulterior. Și, ca să fie sigur că apa și para oferite nu erau considerate o formă de consimțământ, înregistrase toată conversația pe mobil. La finalul întâlnirii, cei doi își strânseseră energic mâinile, iar Ojani promisese că va prezenta Ilandei imaginea de ansamblu, urmată de o conferință video între cele două părți.

Acum zăcea legat de scaun, în camera slab luminată, încercând din răsputeri să își amintească ce urmase după întâlnirea de la clădirea DeBoers. Mersese pe jos spre est, în căutarea unui taxi, când o blondă superbă, cu niște ochelari de soare cu rame aurii, îl abordase pentru a-l întreba despre o adresă, în timp ce îi zâmbise provocator.

— Și ăsta e ultimul lucru pe care mi-l amintesc, exclamă, satisfăcut că în sfârșit depășise episodul de amnezie temporară. Nici măcar liniștea din camera goală nu îl descurajă. Adevărul era că nu înțelegea scopul răpirii. Nu cedase în fața ideii celor de la DeBoers de a implanta câte un cristal în fiecare individ valid, dar nici nu era total împotrivă. Oare era pedeapsa că înregistrase în secret conversația? Dacă da, era un pic cam exagerat.

În acel moment fu cuprins de o durere de cap ascuțită, de parcă suferea de o mahmureală.

Era inutil să își facă griji, cel puțin până în momentul când pericolul avea să se manifeste. Așa că își calmă respirația, își goli mintea și încercă să apeleze la toate învățăturile pe care nu apucase să le practice în ultimul timp. Chipul cald, iubitor, al lui Tenzin, prietenul lui budist, se materializă în mintea lui. Orice urmă de frică dispăru ca prin minune și decise să se împace cu situația în care se afla.

☆ ☆ ☆

Un miros urât îi asaltă nările, trezindu-l din somn. Ojani simți umezeală între picioare. În ciuda faptului că era legat de un scaun, visele lui liniștite îi relaxaseră mușchii și vezica urinară se eliberase. Pantalonii subțiri absorbiseră lichidul urât mirositor, iar pata întunecată se oprise chiar deasupra genunchilor.

Acum era îmbibat cu urină și cuprins de frică. Ultima fărâmă de stăpânire se evaporase și, instinctiv, înainte să își dea seama ce face, scoase un țipăt disperat după ajutor. Picături de salivă se adunaseră în colțul gurii, iar buzele și le simțea ca pe o hârtie îngălbenită de prea multă expunere la soare.

— Ce vrei de la mine? strigă frustrat.

Era convins că cineva îl urmărea și se temea că îi va citi disperarea și va veni să solicite o informație pe care nu o deținea, pentru a recunoaște apoi că a fost

o greșeală. L-ar lăsa să plece cu o nouă pereche de pantaloni și cu mândria intactă.

— Sunt cetățean canadian și am drepturi! mai încercă o dată.

Argumentul acesta nu mai avea aceeași greutate ca în urmă cu 30 de ani.

Camera se luminase iar, era o nouă zi frumoasă în Johannesburg. Ojani ajunsese la concluzia că era riscant să te ocupi cu procurarea cristalelor, iar frustrarea sa devenise de nesuportat.

— La naiba, jur că mă retrag dacă ajung întreg acasă. O să cumpăr ferma sau mă voi alătura lui Tenzin la templu.

Se opri un moment. Numele lui Tenzin, prietenul din copilărie, rămase agățat în mintea lui, așa cum se întâmplase de atâtea ori când căutase scuze să nu îmbrace roba de călugăr la Templul Riwoche, unde era mereu bine primit și unde învățase căile budismului.

Responsabilitatea pe care o avea față de părinții lui cu probleme mentale și fizice dispăruse cu cinci luni în urmă, când inimile lor slăbite cedaseră. Personalul de la sanatoriul în care fuseseră internați îl sunase de două ori în aceeași săptămână. Fusese dureros și eliberator, în același timp. Dar orice legătură cu locul de origine al părinților lui, Jamaica, dispăruse de tot.

— Jur, Tenzin, că voi reconsidera să mă întorc la mânăstire, promise cu glas tare.

Foamea începuse să facă și ea ravagii în stomacul lui. Era sigur că își va pierde mințile în următoarele

două zile. Iar în zece zile, cei care îl răpiseră urmau să aibă o mare mizerie pe podeaua.

— Sper ca măruntaiele mele să lase o pată permanentă pe parchetul vostru și să-i scadă prețul de vânzare! anunță pe un ton agresiv, iar mintea îi fugi, fără nicio noimă, la condițiile pieței imobiliare din Toronto, care nu suferise nicio corecție, de trei sferturi de secol.

Ușa de la intrare se deschise și corpul îi zvâcni instinctiv. O femeie îndesată, cu pielea închisă la culoare, purtând mănuși chirugicale și o bandana în jurul capului, își făcu apariția în încăpere. Când îl văzu se opri, consternată, de parcă tocmai dăduse buzna peste un hoț care venise să îi jefuiască locuința goală, dar rămăsese acolo pentru că nu era nimic de furat.

Ochii i se măriră, gura i se deschise într-un țipăt mut și se întoarse pe jumătate către ușă, pregătindu-se să fugă.

— Te rog, nu mă lăsa aici! o imploră Ojani. Am fost răpit, sunt cetățean străin. Poți să mă eliberezi sau poți chema poliția acum, chiar aici, în fața mea.

Gândul că ar putea să fie lăsat iarăși singur îi dădea fiori.

Femeia ezită, holbându-se în continuare la el. Nu era ușor să ai de-a face cu poliția, exista mereu posibilitatea ca o persoană nevinovată să fie incriminată. Era evident că femeia nu dorea să cheme poliția.

— Te rog, dezleagă-mă. Te rog!

Femeia păstra distanța, în capul celor trei trepte de la ușă. Mirosul urât îi ajunse la nas și pufni dezgustată.

— Cum te cheamă? întrebă Ojani, amintindu-și, din filme, că orice situație rezolvată cu succes care implica ostatici necesita stabilirea unei relații personale cu răpitorii. Aceasta era strategia pe care urma să o adopte, chiar dacă femeia de serviciu nu avea nimic de-a face cu modul în care ajunsese în această cameră.

— Rosana, răspunse ea printre dinți, încă pregătită să o ia din loc.

— Uite, nu am cum să te rănesc. Uită-te la mine, nu mă pot mișca, n-am mâncat și n-am băut nimic de ieri după-amiază. Aș putea primi puțină apă, te rog?

Femeia îl fixă cu privirea, de parcă rostise un cuvânt magic, menit să o hipnotizeze.

— Apă, hmmmm..., exclamă ea și pe chip îi apăru un rictus. Apa înseamnă bani. Eu sunt plătită în apă! completă ea.

Își târî picioarele cu greu pe fiecare treaptă, după care se hotărî să intre în cameră. Se mișca precaută, de parcă verifica la fiecare pas să nu cadă în vreo capcană sau să fie cineva care să o înșface de glezne. Se apropie și se opri la un braț distanță de Ojani.

Acesta nu schiță nicio mișcare, pentru a nu o speria. Reuși să afișeze un zâmbet încurajator, pentru a o ajuta să ia decizia corectă.

— Te dezleg, dar nu te miști până nu plec eu! îi transmise femeia.

Ojani dădu repede din cap, aprobator. Spera să își păstreze calmul și să nu o facă pe Rosana să se răzgândească.

Femeia scoase din buzunar un briceag. Se aplecă și tăie legăturile de la piciorul stâng, apoi îi eliberă și piciorul drept. Ojani își ținu respirația. Durerile din gambe începură să cedeze. Voia cu disperare să își maseze picioarele sau măcar să le scuture puțin pentru a le dezmorți, dar se abținu.

Femeia îl mai studie o dată înainte să îl elibereze de tot. Chiar dacă se putea mișca, Ojani se ținu de cuvânt și rămase înțepenit ca un manechin care aștepta să fie îmbrăcat.

— În ce cartier ne aflăm? întrebă în schimb.

— Pretoria, răspunse ea în timp ce se retrăgea repede. Unde erai înainte de toate astea?

— Aproape de centru, răspunse Ojani. Rosana fluieră de parcă ar fi vrut să îi transmită că avea probleme mari.

— Mulțumesc că m-ai eliberat, dar... putem să plecăm acum? În caz că își face cineva apariția... Am promis că nu mă mișc până când nu pleci tu!

Ea zâmbi. Ojani trecuse testul de încredere.

— Puți, replică femeia, când el trecu pe lângă ea. E un parc la două străzi de-aici, cu un lac unde se scaldă copiii mereu.

— Mulțumesc! îi răspunse el recunoscător.

Ojani o mai rugă să-i facă o favoare, iar ea îi împrumută telefonul. Discuția cu ambasada Canadei se petrecu rapid. O scanare a retinei și a cipului din palmă, cu ajutorul Realității Augmentate, îi confirmă identitatea. Un oficial comandă un taxi fără șofer la adresa

comunicată de Rosana. Ojani fu fericit că nu era nevoit să se spele în lac.

Părăsi clădirea imediat, folosind scara de urgență de la etajul 15, grăbit să ajungă în siguranță la ambasadă.

CAPITOLUL V

Maahes se bucura de priveliștea de pe terasa exterioară a ascunzătorii lui din Costa Rica, cu cafeaua încă aburindă pe măsuța de lângă el. Admira palmierii, arborii de avocado și de mayo care populau gazonul tăiat impecabil. Fructele atârnau grele pe crengi și parfumul lor îi induceau lui Maahes o stare de reverie cu privire la lumea pe care o părăsise cu numai doi ani în urmă. Nu mai existau costume scumpe și cravate, nu mai erau cine simandicoase, cu indivizi flămânzi de putere, sau călătorii de afaceri care îi drenau energia și care îl făceau mereu să tânjească după un înțeles mai profund al existenței.

Viața unui „om mort" era peste așteptări. Zilele se scurgeau lipsite de griji, pline de reprize de înot în piscină, călătorii cu catamaranul și incursiuni în junglă pentru a observa de la distanță o maimuță capucin cu capul alb, vreun ocelot sau papagali guralivi pe penele cărora pensula Creatorului imprimase modele impresionante.

Verdeața încă abunda în junglă, în ciuda faptului că sezonul ploios se micșorase – ultima dată durase doar trei luni, la jumătate din timpul obișnuit. Aruncă

o privire către terenul plin de viață din jurul lui. Îl făcea să se simtă vinovat când se gândea la rudele lui din Egipt, blocate pe un teritoriu bătut constant de vânturile nesătule, de foamete și secetă prelungită.

Maahes își supse buzele, un gest apărut recent, mai ales când conștiința îl agasa și când întrebările despre starea de spirit a Ilandei îi învolburau mintea ca un vârtej de apă apărut inexplicabil pe suprafața liniștită a lacului. Se lăsă cuprins de amintirea primei lor întâlniri din taberele de refugiați din Egipt. Chiar și atunci, în urmă cu treizeci de ani, oamenii își părăseau casele goniți de secetă și de vremea instabilă, grupați în tabere aflate la mila unor puteri invizibile care le procurau hrana rațională și apa. Astăzi era mult mai rău, în anumite zone din Africa și Orientul Mijlociu, unde oamenii așteptau, resemnați, sfârșitul, prea slăbiți să mai ajungă la următoarea oază.

Maahes puse picioarele pe scaunul de răchită, luă mobilul și activă aplicația de realitate augmentată.

— Sună-l pe Marian.

— Sun pe Marian, confirmă vocea lui Siri.

— Salutare, șefule. Cum te simți?

Scalpul lucios al hackerului umplea imaginea 3D, iar cum lumina bătea dintr-o parte, ochii lui căprui erau îngropați în orbite. Chipul lui nu prezenta niciun rid, un lucru formidabil pentru un om trecut bine de 40 de ani. Marian era singura sa legătură cu viața pe care o lăsase în urmă, un om cu o misiune precisă, acționând în numele lui Maahes după un plan deta-

liat care urmărea să manipuleze presa și masele, să inducă haosul necesar pentru a obține beneficiile implanturilor de cristal.

— Încă o zi în Paradis, așa că nu mă plâng. Ar trebui să vii să mă vizitezi mai des. Dacă ți-ai epuizat zborurile desemnate, pot să plătesc eu pentru mai multe.

— O să vin, Maahes, o să vin, replică Marian. Poate chiar o să mă mut acolo, domnule fost CEO la Vivus Water Inc., dacă voi reuși să aduc cu mine o parte din echipamentul de care am nevoie.

Vocea lui suna puțin înfundată. Maahes chicoti, luând afirmația lui Marian drept o glumă.

— Vino după ce se face vinul de mango. O să bem un pahar sau două și vom fuma un trabuc.

Se așeză mai bine în scaun și trecu la subiect:

— Am citit raportul despre Ilanda.

— Da, nu poți inventa așa ceva. A reușit să rămână discretă după vindecarea lui Kahuna, spuse Marian, cu un ton prin care aproape că își cerea iertare pentru că nu putea livra informațiile cerute de Maahes.

— Într-adevăr. Aș fi crezut că va da multiple interviuri despre aportul semnificativ pe care îl are la introducerea unei tehnologii care va duce la următorul pas în evoluția oamenilor. În schimb, s-a plâns de folosirea ei în scopuri imorale.

Se ridică în picioare și făcu câțiva pași spre marginea terasei, cu spatele la Marian.

— Când încă eram în viață, am încercat să îi arăt potențialul colosal pe care tehnologia o poate avea în afara domeniului medical, dar nu m-a ascultat.

Își strânse degetele în pumn, involuntar.

— Există un potențial enorm pentru a trata pacienții de paranoia, bipolarism, tulburările obsesiv-compulsive, schizofrenie și Alzheimer. Și ăsta e domeniul care o interesează. Dar o minte sănătoasă poate realiza mult mai multe sub influența cristalului: să pătrundă adânc în subconștient, să se conecteze telepatic, să creeze lumi virtuale și să le populeze cu cine vrea el. Fără limite. Nu avem nevoie de un AI să ne zică ce nu știm. Vom fi propriii noștri AI. Va trebui să cedeze mai repede acum, spuse Maahes, în timp ce cuvintele căpătau un debit tot mai mare.

Se întoarse către hacker:

— Am nevoie să pun mâna pe acel accesoriu de cristal, fără ca ea să știe că am fost eu. Aș da orice să pot s-o încurajez. Crezi că m-ar recunoaște?

Marian afișă un zâmbet sumbru. Maahes știa că putea conta pe Marian să îi zică adevărul în față, nu să încerce să îi servească doar cuvinte goale.

— Ți-ai lăsat barbă și te-ai tuns. Nu ai încă implanturi de cristal, deci ochii tot verzi îi ai și nuanța pielii e aceeași. Dacă, printr-un miracol, nu mai crești în înălțime sau te micșorezi, nu văd cum Ilanda nu te va recunoaște. Nu e proastă.

— Ai dreptate, nu are sens să mă mint singur. Trebuie să o forțăm să iasă din cochilia ei. Trebuie împinsă puternic de la spate.

— La ce te gândești? întrebă Marian, atent să prindă fiecare cuvânt al celui mai generos client al lui.

CAPITOLUL VI

Ilanda se trezi, ușurată că noaptea trecută nu avusese niciun vis, coșmaruri sau imagini tulburătoare care să i se învârtească în cap. Se întinse și căscă în același timp, iar așternuturile albastre se strânseră sub trupul ei.

Vinerea era singura zi a săptămânii în care se putea concentra pe rezultatele muncii de cercetare a echipei sale. Făceau progrese importante, potrivind frecvențele unei scale microelectrice cu șase note, denumită Solfeggio, cu frecvențele cristalelor. Cuarțul, ametistul și chihlimbarul erau cele mai comune cristale pe care echipa sa își concentrase eforturile la început, mai ales că erau ușor de procurat și ieftine. Ilanda era uimită de modul în care misticii dezvoltaseră procese de vindecare cu ajutorul sunetelor, în urmă cu mii de ani.

— Doctorul Joseph Puleo, un medic naturalist, expert în plante medicinale, din anii 1970, îi spusese Octana, a decodat frecvențele microelectrice din Solffegio și le-a potrivit cu chakra de echilibrare folosind un diapazon. Acest ton deschide chakra coroanei și resetează glandele: pineală, pituitară și hipotalamusul. La final, fiecare vibrație este legată de un organ.

Iar acum, echipa folosea aceeași tehnică de vindecare la fiecare cristal specific.

Ilanda era iritată de gândul că oricât de apropiată era potrivirea dintre un cristal și gazda lui, rezultatele puteau fi încă neprevăzute, deoarece erau influențate de inteligența intuitivă, care nu urma căile științei.

Cazul lui Kahuna Lapa'au avusese un final fericit. Fiindcă avea legătură cu niște energii intangibile, pe care ea, ca neurochirug, nu putea să le identifice clar și nu le putea menționa într-o lucrare de profil. Liderul spiritual primise ajutor din afară. Asistase la ceremonia apei din salonul lui de spital și simțise fiori pe șira spinării atunci când vraciul din Hawaii venise să îndeplinească ritualul. Acesta invocase apa, îi vorbise de parcă se adresase unei entități vii și inteligente.

— Un alt pacient poate nu va beneficia de același ajutor, spuse cu voce tare.

Se întoarse pe o parte. Capul i se odihnea pe mână, în timp ce inspira cu toată ființa ziua aceea minunată, binecuvântată de un soare orbitor.

Totuși, nu putea să scape de gândul enervant. Se atașase de creierul ei înainte să se culce și încă mai era acolo de dimineață, distrăgându-i atenția de la lucrurile mai importante.

Readucerea la viață a lui Kahuna fusese o victorie enormă pe termen scurt. Mergând înainte, orice caz nou avea să ajute la stabilirea procedurilor, identificarea și rezolvarea potențialelor obstacole în procesul medical.

— Vom continua cu aceeași abordare, sperând să păstrăm un record fără victime.

Ilanda se dădu jos din pat, înviorată de gândul unei plimbări lungi până la laboratorul de pe Queen Street. Traversă holul până la baie fără a arunca nici măcar o privire spre dormitorul lui Maahes, rămas încuiat de la moartea lui.

Simți iarăși amărăciune la gândul că trupul soțului ei nu fusese repatriat și el pierise departe de ea, înainte de a avea șansa să își rezolve problemele din căsnicie. Era unul din puținele regrete din viața ei, alături de faptul că nu avusese ocazia de a fi mamă. Încă nu avea puterea să înfrunte mirosul lui, care se păstrase în cameră, să îi vadă lucrurile împrăștiate peste tot. Urma să vină și momentul acela, după ce trecea amărăciunea și avea să accepte că lucruri teribile, asupra cărora nu avea niciun control, se întâmplau în viață. Maahes plătise scump purtarea lui neglijentă.

El fusese cel care se oferise să primească un implant de cristal, imediat ce Ilanda avea să demonstreze siguranța procedurii. Atunci, la prima lor discuție despre subiect, îl expediase nervoasă, adresându-i cuvinte grele, la care el răspunsese cu afirmații insensibile la adresa apei.

— Siri, ultimele știri! îi ceru inteligenței artificiale, în timp ce era ocupată în baie.

— Ilanda, dorești mai întâi știrile locale sau pe cele internaționale?

— Cele locale cu implicații internaționale.

— Sute de oameni s-au adunat în Toronto la spitalele Princess Margaret și St. Michael pentru a cere acces la tehnologia implanturilor, care s-a dovedit eficientă în cazul lui Kahuna Lapa'au, lider spiritual și unul dintre puținii supraviețuitori ai exploziei de la conferința *Apă pentru Toți*, din 2055.

Ilanda ciuli urechile și se grăbi în sufragerie, în timp ce își usca mâinile cu un prosop mare.

— Siri, mai tare.

— Întrebați dacă accesul la această tehnologie ar ajuta la recuperarea persoanelor iubite care suferă de condiții medicale grave, demonstranții au oferit răspunsuri vagi. Un sondaj, efectuat pe loc de reporterul nostru, a scos în evidență că oamenii vor implantul nu doar din motive medicale, ci și pentru a crește capacitatea creierului.

— Ce naiba! exclamă ea, trăgând nervoasă de prosop. Dă-mi mai multe detalii!

— Manifestații similare au loc în Vancouver, Ottawa, New York, Washington DC, LA și în jumătate din capitalele europene, precum și în câteva orașe din Orientul Mijlociu. Adaugă pe listă Tokyo și Sydney. Pe care dorești să le vezi?

— Toate au aceleași solicitări?

Împărți ecranul televizorului în douăzeci și patru de pătrățele. Rând pe rând, trecu în revistă fiecare locație, ascultând atentă și citind mesajele de pe ecran. La final, se trânti pe un scaun de bucătărie.

— Ce a provocat nebunia asta?

— Agențiile de știri din toate aceste țări au primit comunicate de presă despre acțiunile guvernului canadian de a bloca accesul la implanturile de cristal. Activiștii pentru drepturile omului și alte ONG au reacționat imediat la aflarea anunțului.

— Dar asta e o nebunie!

Oftă adânc și își trecu mâinile prin păr.

— Arată-mi comunicatul de presă.

Textul apăru în colțul din dreapta-sus al ecranului, cu un font destul de mare pentru a fi citit.

Comunicat de presă

Sursă: nedivulgată
Data: 22 iunie, 2057
În vederea tuturor agențiilor de știri.

Lumea a primit cu bucurie recuperarea lui Kahuna Lapa'au din Hawaii și a recunoscut eforturile echipei de doctori și oameni de știință care au dezvoltat tehnologia pentru acest triumf al medicinei. Potențialul acestei tehnologii de a-i ajuta și pe alții să treacă peste problemele medicale este nelimitată. Ne-a fost adus la cunoștință că, în ultimele luni, guvernul Canadei a blocat inițiativa echipei medicale de a demara procedurile legale pentru ca implanturile de cristal să devină o procedură standard în toate spitalele locale.

Este dreptul tău de a rămâne sănătos.

*Spune **nu** intervenției guvernamentale.*

— Cine l-a trimis?

Lui Siri îi trebuiră câteva momente să răspundă.

— Această informație nu este valabilă. Nicio sursă nu este menționată.

— Păi și atunci cum pot idioții ăștia din presă să prezinte o știre fără să o verifice din mai multe surse?

— A provenit din trei surse, dar toate erau criptate. Ca să citez moderatorii, această știre e prea bună pentru a fi respinsă. Are un sâmbure de adevăr, completă Siri.

Ilanda simți o apăsare pe piept.

— Mărește mulțimea din Tokyo! comandă, iar Siri îi făcu pe plac.

Bărbați și femei, tineri sau mai în vârstă, agitând, în stilul politicos japonez, mai multe pancarte. „Cristale pentru toți", „Suntem noua societate tehnologică" sau „Nu blocați tehnologia bazată pe cristale", traduse Siri.

Celelalte manifestații erau mult mai gălăgioase.

— Ce naiba e cu ei? întrebă femeia cu voce tare, apoi îi ceru lui Siri să apeleze laboratorul.

— Nanette, sunteți bine cu toții?

— Bine că ai sunat, exclamă tânăra cercetătoare. Părea ușurată că nu fusese nevoită să sune ea și să își trezească șefa.

— Toți sunt aici, dar sunt îngrijorați de toată nebunia care se întâmplă acum. Ai văzut ce s-a răspândit?

Ilanda studie chipul frenetic al asistentei.

— Presupun că și voi ați primit aceeași informație despre sursele necunoscute din comunicatul de presă.

— Da, confirmă Nanette. Este interesant că locația noastră nu a fost dezvăluită. Ori nu știu de ea, ori au vrut să ne protejeze.

— Vreo reacție de la guvern?

— Rapidă și furioasă. De parcă au fost arși cu un fier încins. Sunt numiți ucigași ai diversității și inhibitori ai cristalelor. Știrea i-a surprins la fel de mult ca pe noi.

— Stați pe poziție, vin și eu acum.

— Ilanda, asta nu e tot, spuse Nanette, cu o voce tremurândă.

— Ce s-a întâmplat?

— Biroul Primului Ministru ne-a contactat. Ei sunt singurii care știu locația unde lucrăm. Nu o vor dezvălui, dar vor să audă de la tine că n-ai avut nicio legătură cu ceea ce s-a întâmplat.

Tânăra femeie simțea că se află în pragul unei crize nervoase.

— Iisuse!! Nu mai răspundeți la niciun telefon și nu mai vorbiți cu nimeni! Tăcere totală! Ai înțeles?

Nanette aprobă, în numele întregii echipe. Închise conexiunea și înjură știind că se alesese praful de plimbarea ei. Se grăbi în dormitor, pentru a lua peruca pe care o ținea într-un sertar. Fusese un dar de la Maahes, care se gândise că o va transforma într-o femeie fără inhibiții, că îi va elibera latura sălbatică și îi va satisface fanteziile erotice. Nu se întâmplase asta niciodată, dar era recunoscătoare că n-o aruncase.

Verifică în oglindă șuvițele buclate, întunecate, care îi cădeau peste umeri.

— Avem nevoie de noroc azi, bombăni, încă nesigură cum să abordeze situația. Mereu intervenea ceva care să arunce umanitatea într-o nouă criză. Iar cea care privea apa nu fusese rezolvată încă.

Părăsi grăbită apartamentul, pregătită pentru o zi plină.

☆ ☆ ☆

Ieși din metrou treizeci de minute mai târziu, la stația Queen Street. Se opri în fața unui magazin pentru a-și verifica reflecția în fiecare suprafață, ca să se asigure că nu e urmărită. Panica i se răspândise în corp ca o caracatiță care își strângea prada până la ultima suflare.

Amenințările începuseră să urmeze un model de două telefoane pe zi, de la un număr necunoscut, iar vocea de la capătul celălalt avea un ton metalic, amenințător. Fiecare apel o făcea să își piardă cumpătul.

Ceea ce o iritase la început, ca o glumă foarte proastă, se transformase într-o formă de terorism personal. Nu avusese la cine să apeleze pentru un sfat, dar apoi își amintise de Maninov, avocatul lui Maahes, a cărui presiune nu cedase până când nu semnase testamentul, încheind acel capitol din viața ei și începând altul, pe cel de văduvă.

Văduvă. Cuvântul încă suna ciudat de fiecare dată când îl repeta în minte. Ar fi preferat să fie divorțați, ar fi însemnat că fostul ei soț era încă în viață. Terme-

nii civilizați ai divorțului ar fi permis câte o cină ocazională sau o cafea grăbită printr-un aeroport, atunci când programul de călătorii s-ar fi suprapus.

Maninov sugerase calea cea mai ușoară: să meargă la poliție.

— Nu contează că este un număr ascuns, ei pot să îl depisteze, afirmase avocatul cu o încredere care nu îl caracteriza.

Ilanda fusese de acord, în principiu, dar până la urmă nu luase nicio măsură. Zilele se îngropa în muncă, iar nopțile şi le petrecea dominată de o senzație de singurătate. Nici măcar aerul tineresc al echipei nu putea să umple această prăpastie care creştea în sufletul ei. Succesul înregistrat cu implanturile lui Kahuna și apoi cu fiica lui, Marinka, o umpluseră cu o satisfacție profesională pe care nu o cunoscuse până atunci. Mediul științific era la picioarele ei, aștepta mai mult, în ciuda zgârceniei pe care o arătase când venea vorba să împartă datele de cercetare.

Se deghizase, speriată la gândul că ar putea fi recunoscută de cineva în timp ce se strecura în clădire. Școala dărăpănată transformată în laborator nu ieșea cu nimic în evidență în cartier. Nu era niciun nume de firmă pe gardul de fier și nici pe clădire nu era nimic care să indice ce se afla în interior. Vizitatorii erau foarte puțini, tocmai pentru a nu stârni curiozitatea nimănui.

Odată intrată, Ilanda se îndreptă direct spre subsol, unde se găseau sălile de operație, alături de o sală de

conferințe fără ferestre, îndeajuns de mare încât să găzduiască o masă rotundă cu opt scaune înghesuite lângă ea. Fiecare perete era vopsit cu o culoare deschisă, pentru a compensa lipsa luminii naturale și a îndepărta sentimentul de claustrofobie. Era locul de refugiu al echipei între sesiunile de testări a cristalelor, unde își notau rezultatele și înregistrau intervalele orare pentru a coda cristalele.

Toată echipa era adunată în sală, parcă fermecați de știrile care erau proiectate de aplicația AugReality. Femeile, Nanette și Octana stăteau pe scaune, în timp ce bărbații, Mark și Raman, priveau sprijiniți de zid.

Ilanda închise ușa în spatele ei, aruncă peruca și geanta pe un scaun și îi salută pe toți în tăcere. În același timp, moderatoarea de la CBC, o asiatică subțire, vorbea tare și rapid, pentru a se ridica la nivelul energiei grupului de unde raporta.

— Au trecut șase ore de când proteste simultane au izbucnit în toată lumea și nu sunt semne că numărul de participanți va scădea prea curând. De fapt, se întâmplă chiar contrariul. Părinții și-au adus copiii cu ei, considerând că viitorul micuților va fi mai bun dacă vor fi conectați la rețeaua de cristal. În acest moment nu știm dacă acest concept de cloud de cristal ar înlocui sistemul de stocare tradițional al datelor, disponibil doar pentru câteva fundații și ONG-uri care lucrează la proiecte sensibile în domeniul mediului înconjurător. Capacitatea de stocare a oricărui tip de cristal, despre care am mai vorbit pe postul nostru cu

mai mulți oameni de știință și specialiști în tehnologie, ar putea fi soluția pentru societatea noastră, bazată pe folosirea intensivă a informației. Întrebarea este dacă suntem pregătiți să facem disponibilă această tehnologie tuturor? Un implant ca cel al lui Kahuna Lapa'au e compatibil cu rețeaua de cristal deținută de Anonymous? Cel puțin așa pretind mulțimile adunate în orașele lumii. Până acum, poliția s-a mărginit la a...

Ilanda opri transmisia. Echipa ei prezenta un mozaic de emoții. Fetele aveau ochii mari și prezentau probleme în a-și stăpâni tremurul mâinilor. Nanette își tot trecea șuvițele de păr pe după ureche, iar Octana se juca cu lănțișorul de argint de la gât.

— De când a apărut ideea asta cu cristale pentru toată lumea?

— Imediat după ce am vorbit cu tine. S-a ivit la Berlin prima dată, răspunse Octana.

— Cineva alimentează media și populația cu idei pe care publicul nu le înțelege, darămite să le mai și explice. Devine subiect comun de discuție și se adaugă la lista de revendicări, continuă și Nanette.

— Ei afirmă că e un concept deja dezvoltat, dar că guvernul încearcă să îl blocheze, pentru că urmează concepte de criptare înaltă, adăugă Raman.

— Tu ce crezi? întrebă Ilanda.

Raman se desprinse de zid și luă loc pe scaun. Ilanda îi privi ochii albaștri și se întrebă cum ar arăta dacă ar fi acoperiți de implanturi de aceeași culoare. Poate că lipsa contrastului i-ar atenua înfățișarea ciudată.

— Am auzit cu toții despre facilitățile autonome de stocare a datelor bazate pe cristale, dezvoltate de Anonymous. Nu știm exact câte sunt și dacă există vreo metodă prin care să fie conectate la o arhitectură de tip cloud bazată pe cristal. Și dacă acest lucru este adevărat, cine știe cât de mult au extins rețeaua. Nu m-ar mira dacă mâine ar face un anunț în acest sens. Orice e posibil. Nu îmi dau seama, însă, de ce a apărut acest interes brusc pe marginea acestui subiect?

Octana își înclină capul într-o parte, ca de fiecare dată când se pregătea să spună ceva important.

— Nu cred că există vreun dubiu că cineva a regizat simultan aceste evenimente. Cine e în spate, are forța financiară și inteligența de a strecura sâmburi de informații scandaloase și atrăgătoare pe Web, în nodurile informaționale potrivite. Trebuie să aflăm esențialul: cine și de ce. Cât despre cum, ce și când, răspunsurile sunt în fața noastră.

Mobilul de pe masă vibră și aplicația AugReality se porni automat. Era programată să înfățișeze ultimele știri pe marginea acestui subiect fierbinte. Proiecția aceleiași moderatoare umplu ecranul.

— Pentru că își imaginează un viitor dominat de implanturi de cristale, mulțimile cer ca asigurările medicale, atât personale, cât și cele oferite de corporații, să fie modificate pentru a acoperi și costurile aferente unei asemenea intervenții medicale. Este un teritoriu nou pentru toată lumea. Următorul nostru invitat de la Asigurările Blue Cross va sosi în câteva momente.

Vom dezbate argumentele pro și contra, perioada de timp necesară pentru a adăuga clauzele legate de implanturile de cristal și implicațiile financiare, atât pentru asigurator, cât și pentru asigurat.

Octana coborî sonorul.

— Uitați-vă la tiparul cu care aceste idei sunt împrăștiate. Nu sunt aruncate toate odată. Sursa lor lasă timpul necesar pentru ca fiecare idee să prindă la mase și să fie discutată la emisiunile în direct de la TV. După ce e întoarsă pe toate părțile, abia atunci apare altă idee.

Se lăsă tăcerea în urma afirmației Octanei.

— E un plan bine exersat, concluzionă Ilanda. Ce ar putea să mai urmeze? se întrebă, în timp ce strângea pumnii, instinctiv, de parcă ar fi putut conjura răspunsul.

Nimeni nu îndrăzni să facă vreo sugestie.

— Apropo, ați auzit ceva de la Ojani? A aterizat în Johannesburg acum 24 de ore.

Nimeni nu vorbise cu el.

— Sper să obțină acordul ca DeBoers să devină furnizorii noștri principali de cristale.

— Știrile astea nu prea ajută, remarcă Nanette. Ar trebui să suni la biroul Primului Ministru. Te așteaptă, îi reaminti Ilandei.

Aceasta se ridică și apucă geanta.

— Sun din biroul meu. Să mă anunțați dacă mai apare vreo nebunie. Și încercați să dați de Ojani, spuse înainte să părăsească încăperea, pentru a urca la primul etaj.

CAPITOLUL VII

— Fii atentă!!! exclamă Cherry, prinzând-o pe Nanette de cot, înainte să cadă pe pietrele ude.

— Mersi, răspunse Nanette.

Până să înceapă plimbarea, Cherry o complimentase pe femeia mai tânără pentru că nu își alterase trăsăturile indigene cu machiaj, ruj sau păr vopsit. Iubea pomeții înalți ai lui Nanette, nasul și bărbia largi și ochii întunecați, ca de marmură. Părul negru, strâns la spate în coadă, se mișca în vânt de parcă o ajuta să își păstreze echilibrul.

Erau singurele care participau la plimbarea anuală în aer liber, inițiată de Cherry, la nord-vest de Toronto, pe marginea râului Humber. Nu era în dispoziția necesară pentru a permite unui grup mai mare de studenți de la universitate să se adune, la fel ca în anii precedenți, pentru că asta ar fi presupus un plan bine gândit, detalii logistice și coordonare. Drept pentru care o alesese fără să stea pe gânduri pe specialista din echipa Ilandei, pentru a o însoți. O voce sobră îi șoptise, într-una din ședințele sale de introspecție, într-un mod clar și incisiv ca o operație: „N-ai nevoie de altcineva în afară de Nanette!"

Originea lui Nanette o atrăgea pe Cherry mai ales pentru că avea deja o legătură puternică cu Kahuna Lapa'au, din Hawaii, și îl cunoscuse și pe șeful de trib Navajo, Landing Eagle, dispărut în explozia de la Toronto, în 2055.

Nanette acceptase cu plăcere invitația ei și, în prima parte a zilei, Cherry îi ținuse predici despre ecosisteme și ecologia apei.

— Un ecosistem este o comunitate de organisme vii, iar mediul lor fizic și chimic e legat de fluxuri de energie și substanțe nutritive. Ecosistemele pot fi definite în funcție de varietate. De exemplu, bazinul râului Humber poate fi considerat un ecosistem. Întreaga planetă este un ecosistem. Frontierele unui ecosistem acvatic sunt arbitrare, dar în general înglobează un sistem în care fluxurile și refluxurile pot fi estimate. Ecologiștii specializați în ecosisteme studiază cum nutrienții, energia și apa se îmbină într-un ecosistem.

Nanette păstrase tăcerea în timpul explicațiilor partenerei ei de plimbare.

— Astăzi, în timp ce luăm mostre, vom căuta semne a prezenței unor specii santinelă. Acestea dispar primele, de obicei, dacă există un dezechilibru în condițiile de mediu, cum ar fi, de exemplu, nivelul diminuat de oxigen.

Se avântaseră pe o porțiune din traseul de anul trecut, colectând mostre de apă pentru analize chimice, întorcând cu blândețe pietrele din apropierea apei, în căutarea unor forme de viață vizibile.

— Prin observarea dârelor uscate de pe malul râului, putem să determinăm cât de mult s-a retras apa, continuă Cherry, în timp ce îndreptă un băț spre sol. Aici, pământul este atât de uscat încât o ploaie intensă, de șase ore, va cauza inundații. În ultimii zece ani, râul Humber a pierdut jumătate din afluenți din cauza verilor din ce în ce mai călduroase, care au încurajat evaporarea și au diminuat cantitatea de precipitații cu 35%, reducând și resursele de apă freatică.

Cherry se aplecă pentru a studia densitatea de plante atât de comună în această zonă. Oare se potrivea cu numărul din anii trecuți? O densitate mai mică putea fi un semn că schimbările suferite de apă afectaseră fauna locală să evolueze normal.

— Am colectat suficiente mostre? întrebă Nanette.

— Cred că da, răspunse Cherry. Umpluseră cinci borcane de sticlă cu apă din diverse locații, le etichetaseră și apoi le plasaseră, în siguranță, în compartimentele unei lădițe frigorifice.

— În lunile care au urmat trezirii apei, ai tot auzit că structura ei moleculară în Gange, Iordan și alte suprafețe de apă importante s-a modificat în formă de hexagon, similară cu apa structurată, zise Cherry.

Nanette aprobă în tăcere.

— De obicei, folosirea apei structurate e un lucru bun, așa cum a și evidențiat munca depusă de Ilanda atunci când le-a comparat cu cristalele. În cazul trezirii, însă, structura nou formată a acționat ca un agent coroziv lichid, care arde pielea. Câteva zile după inci-

dent, oamenii de știință au observat că până și copacii și plantele de pe malul fluviilor și râurilor au fost afectate, s-au uscat. Așa că vom analiza mostrele din acest an și le vom compara cu cele de anul trecut, pentru a verifica nivelele de nitrogen, fosfor și oxigen. Niveluri reduse ale acestor componente înseamnă că procesul de creștere al algelor și al plantelor acvatice va încetini și chiar se va opri.

Femeile se apropiară de o cascadă în miniatură, dar foarte învolburată și înspumată. Doi bolovani, pe jumătate scufundați, funcționau pe post de trepte. Spuma care se învârtea după ce apa cădea încânta ochiul pentru câteva secunde, înainte să fie risipită de vântul blând, care o împingea în josul albiei. Trunchiuri de pin, cu marginile ferfenițite de vreme, formau un adăpost pentru o colonie de frunze galbene.

— Observi vârtejul format la baza cascadei? Spirala e forma de mișcare de bază în natură. E ca și cum energia e mutată de la un nivel la altul.

Nanette se apropie și ea de marginea râului.

— Apa se purifică atunci când trece prin asemenea vârtejuri, nu-i așa? o întrebă pe Cherry.

— Într-adevăr, răspunse femeia şi ridică stratul protector de frunze cu ajutorul bățului, iar păianjenii, insectele și viermii care se ascunseseră sub ele se împrăștiră în toate direcțiile.

— Viața a început să se întoarcă la marginea râului, constată ea, cu zâmbetul pe buze, în timp ce privirea îi rătăci spre pădurea deasă.

— Târâtoarele au simțit că apa, chiar dacă e în starea de trezire, are nivelul de pH redus, ceea ce le permite să prospere. Oamenii nu par să realizeze că prezența chimicalelor în corpul uman are un efect advers asupra fertilității, a metabolismului și a funcțiilor locomotorii. La fel și planeta, suferă în procesul de adaptare, datorită poluării la care am supus-o. Apa, pentru Pământ, e cum e sângele pentru corpul nostru. Și în loc să curgă într-o stare biologică naturală și să evolueze, ea și-a activat mecanismul defensiv.

— Păi și atunci, cum se prezintă noile măsurători la nivelul coastelor, este pH-ul mai jos de 7,5, pentru a permite vieții marine să supraviețuiască? întrebă Nanette.

— În rapoartele primite la *Apă Pentru Toți* acum două săptămâni, scrie că nivelul pH-ului era în jur de 7 chiar după trezire, dar acum se întoarce la normal, așa că și viața marină se recuperează.

— Cât mai mergem în susul râului? o chestionă Nanette.

Cherry puse rucsacul jos și scotoci în el după bidonul cu apă.

— Vreun kilometru. E un iaz mic pe partea aceasta a râului și vreau să iau și de acolo o mostră.

Bău o gură sănătoasă de apă, apoi îi pasă bidonul lui Nanette, oferindu-i și un baton proteic.

— Sunt curioasă, ce anume te-a făcut să studiezi vibrațiile și frecvențele sunetelor, la universitate? o întrebă Cherry.

Privirea lui Nanette părea să se minuneze de împrejurimi și întinse încet brațele, cuprinsă parcă de o transă.

— Toate formele de viață sunt pătrunse de energie, iar aceasta are propria amprentă sonoră. Știi, strămoșii mei au colindat aceste pământuri și au respectat spiritele care le protejau, menținând echilibrul necesar?

Cherry nu detectă nicio urmă de entuziasm în vocea tinerei, deși pașii o purtau prin împărăția strămoșilor ei. Simțea în ea doar resemnare și suferință.

— Bunicul meu, știi, e unul dintre puținii lideri de trib rămași în viață, care a menținut învățăturile noastre intacte, mă refer la roata medicinală, invocarea spiritelor și clasificarea plantelor medicinale, printre altele.

Cherry avea multe întrebări, dar se așeză pe un bolovan și păstră o tăcere respectuoasă, lăsând-o pe Nanette să își continue confesiunea neașteptată. Aceasta înghiți ultima bucată din baton, puse învelișul într-un buzunar și se așeză lângă Cherry.

— Decimarea popoarelor indigene, știi, din toată lumea, a fost parte a unui plan care s-a întins de-a lungul a secole întregi. Știi, obținerea pământului a fost principalul motiv din spatele acestei exterminări. Pentru că n-au mai avut îndeajuns de multă populație, triburile au fost nevoite să semneze tratate cu diversele guverne locale, pierzând orice urmă de influență.

Cherry era familiarizată cu lupta popoarelor indigene pentru drepturi civile și de proprietate, care nu fuseseră respectate niciodată de guvernele care se

succedaseră, dar nu spuse nimic. Simțea că Nanette dorea să împărtășească ce o deranja, poate și să justifice de ce se simțea ca o intrusă uneori.

— Inițial nu l-am crezut pe bunicul meu, știi. Am crezut că, indiferent cât de înțelept și plin de compasiune era, tot avea judecata umbrită de ură și durere și niciun spirit nu putea să o scoată din el. Dar m-am înșelat, știi?

— Ai dreptate. Așa s-a întâmplat în toate teritoriile nou descoperite, aprobă Cherry.

— Corect. Studiile mele despre istoria Canadei, Statelor Unite, Australiei și a altor țări a scos în evidență un model similar în ceea ce privește popoarele indigene. Acest proces umilitor, bazat pe comerț, le-a distrus fizic, mental și spiritual. Le-a diluat identitatea, știi, și le-a discreditat conexiunea cu planurile spirituale mai înalte. Societatea modernă nu ne-a acceptat, știi, așa cum am fost de generații întregi și ne-a distrus obiceiurile, lăsând în urmă doar minciuni sau adevăruri spuse pe jumătate. Asta e tot ce noi am reprezentat pentru ei, știi.

Cherry dădu din cap. Drama popoarelor africane, care proveneau din aceeași sursă, era pictată în lacrimile sângerii ale măștii de lemn al lui Hayyin. Cuceritorii minimalizaseră adevărul cu privire la suferința și crimele generate de asimilarea nativilor.

Ochii lui Nanette scăpărau de viață.

— De când eram mică, știi, bunicul m-a învățat că totul în jurul nostru are propriul spirit și sunet. Am

mers împreună prin această pădure de fiecare dată când veneam în vizită din Victoria și aici și-au pus amprenta asupra minții mele sunetele frunzelor bătute de vânt, pârâitul unui copac tânăr împins de o rafală puternică și bătaia apei învolburate pe pietrele tăcute. Mai târziu, când aveam aproape zece ani, biblioteca mea personală de sunete s-a îmbogățit cu trilul ciocănitoarei și a altor păsări și animale. Toate sunetele naturii mă linișteau de-a lungul plimbărilor mele lungi prin pădure sau pe dealurile înverzite. Mă simțeam îngrijită, iubită, vindecată. De-abia în adolescență am înțeles, știi, că ne producem propriile sunete prin intermediul cuvintelor. Și că intențiile noastre, sincere sau nu, pline de iubire sau nu, se propagă prin acele sunete. Putem răni sau putem ajuta pe cineva cu ajutorul cuvintelor.

— De aceea oamenii cer binecuvântarea altor persoane când se găsesc într-un moment mai dificil?

— Exact. Dar câți înțeleg, oare, că binecuvântările trebuie să fie sincere? Trebuie să formezi gândul, să spui cuvântul și să intenționezi ceea ce spui, completă Nanette, cu un zâmbet ce îi înălța și mai mult pomeții.

Cherry doar putea să își imagineze traumele și blocajele care o urmăreau pe tânără, așa cum reieșeau din vocea ei tremurătoare.

— Iar acum te joci cu cristalele, o altă minune a naturii, spuse Cherry.

— Într-adevăr. Octana mi-a dat niște indicații despre ce ar trebui să cercetez mai departe și e extraordinar

să afli că frecvențele de sunet codate apar în Biblie, în Cartea Numerelor. Iar savanții au reușit să depisteze urme care datează din vremea misticilor pre-egipteni.

— Cum se corelează cu cristalele?

— Nu doar cu cristalele, dar și cu părți ale corpului. De exemplu, nota muzicală RE corespunde cu apa, chakra sacrală, sistemul reproductiv și...

Un bâzâit nenatural le întrerupse și privirile se îndreptară în sus. O dronă, cu logo-ul Agenției pentru Mediu din Ontario, le depistase și se apropia.

— Credeam că supravegherea se aplică doar în orașe? se miră Nanette, cu buzele strânse în semn de dezgust. Se aplecă și apucă o piatră, strângând-o în pumn.

Era rândul lui Cherry să își oprească prietena nemulțumită să comită un act ofensator, care le-ar fi putut încheia excursia la secția de poliție.

— Am fost scanată de două ori ultima dată când am venit pe același traseu. Scuze, am uitat să îți spun. Nu mai există intimitate în afara caselor noastre și asta este ceva îngrozitor.

Nanette așeză piatra la loc, cu grijă, de parcă de ea ar fi depins o viață.

— Profanarea pământurilor strămoșilor mei continuă, știi, cu această prezență zilnică și invazivă a tehnologiei în viața de zi cu zi, bombăni ea.

— Supravegherea pentru prinderea traficanților de apă s-a intensificat în ultimele două luni, răspunse Cherry.

— De unde obțin ei apă potabilă în regiunea asta?

— Din puțurile săpate ilegal în pădurile guvernamentale.

Conversația se opri, iar cele două femei își ridicară dosul palmei drepte către dronă. Aceasta zumzăi scurt, în timp ce le scana cipul implantat. Un led verde confirmă verificarea, apoi drona zbură în susul râului. Nanette se aplecă să își lege mai bine șireturile, iar Cherry închise rucsacul.

— Crezi că tehnologia cristalelor va ajuta omenirea să devină mai bună?

Cherry se gândi puțin înainte să răspundă:

— Depinde din ce unghi analizezi efectele. Din punct de vedere comercial, unul pragmatic, va fi bine primită de investitori și de cei care vor beneficia financiar.

— Da, mereu e așa. Etica și bunul simț sunt uitate intenționat, replică Nanette, urmând-o pe Cherry.

— Din punct de vedere medical, este o metodă fantastică de a-i ajuta pe cei care nu au mijloacele necesare, dar sunt îngrijorată de folosirea implanturilor în scopuri triviale precum distracția, sexul virtual, urmărirea de seriale TV și simularea consumului de droguri sau alcool. Oamenii vor primi toate astea dacă, în viitorul apropiat, se vor conecta la rețeaua de cristal care obsedează canalele de știri zilele astea. Conexiunea permanentă prin huburile de cristal se poate transforma în dependență.

Se mișcau încet, evitând crengile căzute sau apa acumulată în depresiunile mai largi formate între pietre.

— Acest tip de obsesie poate îndepărta și mai multă lume de la problemele arzătoare ale societății și umanității, continuă Cherry, care nu se sfia niciodată să își exprime punctul de vedere oricui era dispus să o asculte. Doar dacă, atașând cristalul, se produce un miracol și ne modifică conștiința.

— Te referi la forțarea unei transformări a structurii neuronale a creierului cu ajutorul vibrațiilor cristalului?

— Poate că Ilanda a avut acest obiectiv în minte încă de la început, dar l-a ținut ascuns. Cine ar introduce de bunăvoie o rocă în corp pentru a experimenta plăceri exacerbate, apoi să se trezească mult mai deștept și să țină, totuși, implicațiile doar pentru el?

Nanette chicoti. Ochii ei, ca niște cărbuni pe trăsăturile ei indigene, erau plini de voioșie.

— Imaginează-ți o societate în care membrii ei trăiesc o viață conștientă și plină de semnificație, spuse Cherry.

— Ar fi înfiorător, să știi! replică tânăra, sarcastic.

Poteca se lărgi, astfel că puteau să meargă una lângă cealaltă. Câțiva metri în interiorul pădurii, un stol numeros de ciori făcea un zgomot infernal. Rânduri întregi umpleau copacii dimprejur, iar croncănitul lor asurzitor nu anunța nimic bun. Cherry se opri. Atâtea păsări la un loc nu era ceva normal. Părea că o mulțime de pene întunecate se adunaseră la un ospăț.

— Hai să aruncăm o privire, propuse. Poate se hrănesc dintr-o vulpe ori un iepure. Sau poate nu e nimic.

Scoase un fluier și păși în afara drumului, prin iarba înaltă. Bolta copacilor fremăta în bătaia vântului, dar tot nu putea acoperi gălăgia.

Cherry duse fluierul la buze și când suflă, un vârtej de aripi se mișcă la unison, ca un spirit negru urmărit de lumină, iar zgomotul scos de păsări deveni asurzitor. Femeile se lăsară la pământ, în timp ce Cherry mai suflă de câteva ori în fluier. Apoi se ridică și înaintă prudentă, urmată de Nanette.

— Uită-te și tu, doar s-au așezat mai sus în copaci.

— Înseamnă că aveau parte de un ospăț pe cinste, să știi! remarcă Nanette, urmărind copacii, pentru a preveni un eventual atac.

Vântul își schimbă dintr-odată direcția și un miros de nesuportat le invadă nările.

— Ăsta nu-i iz de iepure sau vulpe în putrefacție! exclamă Nanette. E ceva mult mai mare.

Ajunseră în fața tufișului de unde emana mirosul. Cherry băgă capul printre frunze și scăpă fluierul din mâini, simțind cum i se topesc picioarele.

— Oh, Doamne! exclamă ea și se întoarse către Nanette. O apucă de braț în timp ce se aplecă și scuipă, apoi fu cuprinsă de un acces de tuse.

— Nu te uita! apucă să zică.

Nanette se conformă, dar scoase mobilul, îl ridică și începu să facă poze scenei din spatele tufișului, privind pe ecran.

— E un cadavru uman, murmură Cherry. Cred că al unui bărbat.

Ciorile începuseră să se apropie din nou, zburând tot mai aproape și croncănind amenințător. Strategia funcționă, pentru că femeile se retraseră și cadavrul fu acoperit imediat de hoarda de prădători.

Nanette deschise pozele și le mări, una câte una. Cadavrul era așezat pe burtă, capul căzut spre dreapta. Ochiul stâng îi lipsea, deși nu își putea da seama dacă fusese extras manual sau înghițit de hoții cu pene. Carnea de pe obraz dispăruse, lăsând în urmă o rană oribilă. Cămașa cu mânecă lungă ferise brațul stâng cât de cât, iar acesta era întins pe lângă corp, cu palma în jos. Pe spatele ei se putea vedea o gaură.

— Ciorile or fi făcut-o sau i-a fost extras cipul? întrebă Cherry.

— Nu sunt sigură. Poate că cipul a fost introdus în cealaltă mână, știi? N-o să merg să verific, totuși. Serios, nu e problema noastră, răspunse Nanette, în timp ce își frământa palmele.

Ciorile își făcuseră de cap pe spatele cadavrului, care acum avea vertebrele expuse. Cherry modifică imaginea, pentru că observase că acesta purta pantofi sport în locul bocancilor recomandați pentru acest drum.

— Chemăm poliția?

— Da, spune-le despre drona care ne-a scanat mai devreme. Să ia coordonatele noastre din baza de date, zise Nanette, care începuse să își revină din șoc.

Cherry apelă numărul de urgențe și solicită aplicației înregistrare live.

— Nu, nu mă pot apropia de locul unde e corpul. E plin de ciori și nu răspund la fluier. Trimiteți-vă oamenii, aveți coordonatele. Noi vom pleca.

— Nu puteți lăsa nesupravegheat locul până nu ajung ofțerii noștri, replică o voce feminină.

— Locul era nesupravegheat și înainte să ajungem noi aici, dădu Cherry din cap, supărată.

Situația neașteptată și șocantă, zgomotul asurzitor al ciorilor și faptul că nu văzuse niciodată un om mort în asemenea stare de descompunere, o făcuseră să își piardă calmul.

— O să leg o panglică la capătul potecii. Oricum, echipa voastră o să audă zgomotul. Noi ne îndreptăm spre sud acum. Dacă vin din aceeași direcție, le vom da și o declarație.

Cherry deconectă apelul și făcu semn spre drumul principal.

— Trimite pozele pe mailul tău personal și apoi șterge-le din telefon, o sfătui Cherry, anticipând viitoarele probleme cu autoritățile.

— Crima asta o să fie un motiv în plus ca o parte a pădurii să fie închisă accesului public, spuse Nanette, cu voce tremurândă. La câțiva kilometri spre vest se găsește un loc sacru. Eu și bunicul meu ținem ritualul roții medicinale acolo, o dată pe an. Sper să rămână nedescoperit. Este una din puținele bucăți de pământ pe care o mai putem numi sacră.

Copacii păreau să sfâșie cupola soarelui. Razele lui abia pătrundeau printre crengi. Apa trecea peste roci

și peste crengile căzute, insensibilă la drama care se derula în jur. Poate că stocase deja în structura ei moleculară crima din pădure și satisfacția simțită de ciori la vederea prăzii.

Cherry credea în puterea de stocare a apei. Dar apa doar stoca și înregistra informații, lăsând însă lucrurile să se deruleze așa cum fuseseră aranjate de matricea universală. Ea crezuse în magie încă de când tatăl ei îi citise poveștile Fraților Grimm, iar la vârsta de 5 ani începuse să își construiască în minte lumi noi, în care ea era mereu eroul. Dacă exista magie pe Pământ, atunci aceasta se găsea în apă.

La următoarea cotitură văzură lanterne și auziră lătratul câinilor. Aerul era plin de zumzetul dronelor care planau deasupra lor.

— Zic să îi așteptăm aici, spuse Cherry.

Se așezară pe rucsaci și scoaseră recipientele cu apă.

— Sper că nu ne vor forța să ne întoarcem acolo, spuse Nanette.

Cherry ridică din umeri. Era epuziată și nu avea dispoziție să se certe cu oamenii legii.

— Doar dacă ne cară în spate, replică ea, cu un râs nervos.

☆ ☆ ☆

— Ce ați făcut?

Ilanda ridică glasul la Cherry și Nanette, care stăteau cuminți pe canapeaua din fața ei, cu mâinile în

poală, de parcă erau două eleve de liceu certate de directoare.

—Ilanda, e ceva serios! Încă mai suntem afectate de ce am văzut acolo, iar ciorile au făcut experiența și mai înfiorătoare, îndrăzni Cherry.

Se întoarse spre Nanette, care scosese telefonul și, cu ajutorul aplicației AugReality, lăsă pozele să plutească în aer.

— Uită-te la mâna și la ochiul lui stâng. Nu ne-am dat seama dacă ciorile au fost de vină sau au fost îndepărtate mai înainte.

Ilanda se apropie și începu să se joace cu unghiul camerei și să mărească anumite poze. Trecu în revistă toate imaginile, înainte să se întoarcă la prima.

— Este evident că e o tăietură făcută pe spatele palmei, spuse cu un ton încă agresiv. De fapt, cine a făcut-o are ceva calități chirugicale. Incizia e mai mare decât ar fi trebuit pentru a extrage cipul, dar ochiul a fost scos curat, fără să lase vreo urmă. Ciorile ar fi făcut mai multă mizerie. Nu îi văd restul feței, dar aș putea să pariez că și celălalt ochi lipsește.

— Ce coșmar, oftă Nanette. Tot ce aud acum sunt croncăniturile și zgomotele scoase de păsări.

Părul i se revărsa până la brâu, iar tânăra își trecea nervoasă degetele prin el.

Cherry pufni, urmărită și ea de imaginea corpului întins la pământ, umplut de plaga aceea neagră și gălăgioasă.

— Cu poliția au fost probleme? întrebă Ilanda.

Ambele negară, deși niciuna nu dori să dea detalii despre experiența care durase două ore, la secția de poliție. Ofițerii verificaseră motivul pentru care ele merseseră în pădure, faptul că fuseseră scanate de dronă, descoperirea victimei, apelul live și se declaraseră satisfăcuți. Le lăsaseră să plece, considerând că nu mai aveau cu ce să ajute ancheta.

— Tipul a fost jefuit, probabil, în alt loc. E nevoie, însă, de mult efort și prezintă riscuri mari să scapi de cadavru atât de departe de oraș, continuă Ilanda.

— A fost identificat? întrebă Cherry.

— Poate, spuse Ilanda, în timp ce se holba la fotografia mărită a mâinii. Nu pot să spun dacă amprentele de la mână sau cele dentare sunt intacte, dar nu văd logica în a omorî pe cineva pentru cip și pentru ochi, doar ca să lași intacte alte părți ale corpului, care pot ajuta la identificarea victimei.

Îndepărtă imaginile și se așeză la birou.

— În rest, bănuiesc că a fost o excursie plăcută, continuă, cu un zâmbet ironic pe buze.

Cherry trecu peste sarcasmul prietenei sale.

— GTA este strict supravegheat în căutarea armelor și a apei ilegale. Nu există loc sigur să arunci un cadavru, nici măcar în canalizare, fără să fie găsit în maximum 24 de ore.

— Ucigașii au avut ghinion că am trecut noi pe acolo. Era o șansă la un milion, completă și Nanette.

— Poate cineva să refolosească cipul sau ochii? întrebă Cherry.

Se uită la Ilanda, ai cărei obraji, odată rotunzi și îmbujorați, acum erau palizi și slabi. Cearcăne adânci i se formaseră în colțurile ochilor. Arăta îmbătrânită, mai mult decât cei 47 de ani pe care îi avea. Cu toate acestea, spiritul de luptătoare și omul de știință din ea o făceau să reziste în continuare, să își mențină concentrarea, să abordeze provocările apărute în fiecare zi. Cherry știa că dorința Ilandei era de a implementa cristalele într-un mod cât mai sigur și sustenabil. Cherry o iubea pentru altruismul ei, dar uneori îi detesta încăpățânarea.

— E posibil. Cine a făcut extracția, a trebuit să prevină trimiterea de semnale de alarmă către biroul de supraveghere guvernamental. Altfel, ar fi declanșat o verificare imediată a poliției.

— Presupun că hoții nu au dorit ca organele proaspăt colectate să se deterioreze, remarcă Nanette.

— Un technician priceput ar putea să mențină transmisia frecvenței cipului, în timp ce e introdus într-un alt corp, ca un schimb, dacă vrei, explică Ilanda.

— Furt de identitate?

— Da, Cherry. Totul a devenit posibil acum, în lumea asta cu susul în jos. Ochi noi, plus un cip nou, și iată, rezultă repede o persoană nouă. Infractori de top, care vor să scape de lege și să infiltreze granițele, au mijloacele să o facă. Doar o operație estetică nu mai este suficientă azi, dacă ne gândim la tehnologiile avansate de recunoaștere facială existente în toate orașele mari.

Rămaseră în liniște, fiecare pierdută în gândurile proprii, judecând dacă unele întrebări era bine să fie puse cu voce tare.

— Crezi că incidentul ăsta va avea vreun impact asupra tehnologiei cristalelor? întrebă Cherry, cu mâinile încrucișate.

Ilanda ridică din umeri. Părea să fie doar o reacție inconștientă la o întrebare care o deranja. Se încruntă, de parcă răspunsul îi provocase o mare suferință.

— Doar dacă devine un fenomen răspândit, iar crimele au legătură cu furtul de identitate.

— Și ce ar trebui pentru asta? O sută de victime? O mie?

Doctorița se mișcă în scaun și aruncă o privire la posterul de deasupra canapelei, care reprezenta New York-ul în alb și negru.

— Poate m-am grăbit. Un virus generează o epidemie. Un val de crime are la origine o persoană sau un grup. Orice număr mai mare de zece cadavre, într-un oraș ca Toronto, generează multe întrebări și pune poliția în alertă. Asta dacă nu cumva vor apărea cazuri prin toată lumea, lucru care e de așteptat. Guvernele și poliția vor insista pentru tot mai multe filtre de control, intensificarea verificărilor cu drone și, posibil, tactici mai agresive de intimidare.

Cherry își simțea mintea ca în ceață, nu putea să accepte ideea că furtul de identitate pentru a ascunde infracțiuni va deveni un obicei și va demara un val de crime la nivel global.

Omenirea era rănită de schimbările climatice dezastruoase, dar încă mai avea valori care o mențineau unită, printre care compasiunea și grija pentru ceilalți oameni. Cherry avea impresia că de fiecare dată când lucrurile păreau să se îmbunătățească, un drăcușor se cățăra pe umerii factorilor de decizie și le umplea urechile cu sfaturi cinice, irosind toată munca depusă și binele făcut până în acel moment.

Asculta de înțelepții și filosofii din Est, care vorbeau despre vibrații spirituale înalte care puteau modifica într-un mod pozitiv conștiința umanității, la un interval regulat. Acea schimbare a mentalității ar fi trebuit să creeze o generație capabilă și dornică să se întoarcă spre lumină și spre dragoste, pentru a o vindeca pe Mama Terra. Poate că implanturile de cristal vor suferi o schimbare, înlocuind scopul de a experimenta plăcere cu o trezire a conștientului. O asemenea conștientizare de sine fără precedent ar fi restaurat echilibrul atât de distorsionat de societatea de consum.

— Dacă oamenii din spatele manipulărilor din presă, care au făcut lumea să danseze pe muzica lor, atunci când vine vorba de cristale, ar lăsa-o mai moale, atunci aceste crime s-ar reduce, bombăni Ilanda, cuvintele ieșindu-i cu greu printre buze.

— Nu mi-aș face multe griji, știi. Dacă ne uităm la ultimii 50 de ani, când tehnologiile inițiale au fost modificate s-au creat piețe secundare și produse la care nimeni nu s-a gândit la început.

— Insinuezi că a omorî pentru ochi și cipuri poate deveni o piață rezultată din aplicarea implanturilor de cristal? întrebă Ilanda.

— Nu, deloc, dar cum implanturile vor deveni o marfă, atunci vor apărea o mulțime de inițiative. Or să apară tot felul de cereri, pe care nu vom fi capabili să le acoperim, și atunci altcineva o va face.

Trăsăturile Ilandei exprimau un sentiment de groază.

— Simt ca și cum oferim fiecărui psihopat o cale legală să scape de crime prin achiziționarea unor ochi și a unui cip!

— Nu, Ilanda, nu asta spune Nanette, interveni Cherry. Ca doctor, ai responsabilitatea de a oferi cea mai bună îngrijire, luând în considerare că tehnologia este nouă. Dar e deja testată, așa că atâta timp cât sunt zero cazuri eșuate, stai bine. Orice altceva este treaba poliției.

Cherry puse o mână pe umărul prietenei sale și continuă:

— Concentrează-te pe următoarele cazuri, nu te gândi la lumea de afară.

Femeia zâmbi slab.

— Ok, hai să facem asta, spuse ea, cu aerul unui om care își trăgea ultima suflare.

CAPITOLUL VIII

Maahes se plimba pe plaja sa favorită din Costa Rica, când Marian îl sună cu vești despre planul care se derula pe mai multe direcții.

— Pot să raportez că în Johannesburg totul s-a derulat perfect. Ojani a reacționat așa cum ai anticipat și va împărtăși cu Ilanda experiența neplăcută pe care sigur o va asocia cu DeBoers. Echipa angajată de pe Dark Web a livrat perfect, până la ultimul detaliu, raportă el.

— Foarte bine, răspunse Maahes, lovind cu piciorul în nisip, satisfăcut. Ilanda a fost și ea previzibilă, apelând la vechea ei sursă de cristale din Africa de Sud. Presiunea e mare pe toată lumea.

— Următorul pas e pregătit, îl asigură Marian. Doar să mă anunți când vrei să eliberez știrea falsă despre eșecul parteneriatului dintre ei și laboratorul Ilandei. Când acțiunile celor de la DeBoers se vor prăbuși, vom fi și mai aproape de obiectiv.

— Totul e pregătit din timp. Cât de repede te aștepți ca Ilanda să reacționeze și să regleze lucrurile?

— Nu mai mult de 24-48 de ore după ce DeBoers va dovedi că nu au avut niciun amestec în răpirea lui

Ojani. Lasă-i să se chinuie puțin. Nu văd altă opțiune pentru ca Ilanda și compania să renunțe la această tranzacție. DeBoers e singurul jucător capabil să ofere toată gama de servicii.

Maahes se deplasă către palmierii care se aliniau la marginea țărmului și se așeză pe una din băncile de lemn.

— Cum e accesul la internet în Canada? Aici a devenit o mare durere de cap.

— Intermitent, din cauza căderilor de tensiune. Pică cel puțin o dată pe zi, în orășelele cu infrastructură mai veche.

— Din ce am văzut sporadic pe internet, toate agențiile de știri au preluat comunicatul nostru despre interzicerea tehnologiei de implanturi cu cristal.

Maahes se frecă la ochi, pentru a îndepărta o mâncărime. Privi în sus către cerul senin, albastru, presărat cu nori răzleți, ca o glazură de frișcă pe un tort uriaș. Știa că n-avea să se sature niciodată de această versiune de paradis.

— E ca petrecerea de Anul Nou. Se aprind unii după alții, ca artificiile. Toate orașele mari de pe glob au devenit locuri fierbinți, nu mai pot fi reduse la tăcere.

Maahes zâmbi. Anii petrecuți ca CEO și maestru păpușar la Vivus Water, între intrigi și scenarii complicate, nu fuseseră irosiți. Încă avea fler despre cum vor reacționa piețele și oamenii, chiar și fără a deține informații din interior. De fapt, el dicta lucrurile și nimeni, cu excepția lui Marian, nu știa pasul următor.

— Cireașa de pe tort a fost aspectul legat de asigurări, care a aruncat toată lumea în aer. Dacă mă întrebi, e un lucru ca și făcut. Va dura, poate, șase sau opt luni, dar se va rezolva, îi comunică Marian, sigur și el de succesul mișcărilor pe care le demaraseră.

Maahes își puse ochelarii de soare înapoi pe ochi.

— Va merge chiar mai repede dacă ne vom implica și noi.

— La ce te referi?

— De ceva vreme, urmăresc atent o companie de asigurări din Bahamas. Recent, retragerea CEO-ului a provocat pierderea principalului partener de coasigurare din Statele Unite. Nicio altă companie nu i-a luat locul. Erau pe punctul de a intra în incapacitate de plată, când le-am făcut o ofertă pe care n-au putut-o refuza.

— Ha, ha! râse Marian.

— Trebuia să fiu cu un pas în fața tuturor. O să îți trimit informațiile pentru comunicatul de presă care vreau să apară mâine. Lumea trebuie să știe că există o companie dispusă să semneze polițe de asigurări pentru implanturile de cristal.

Maahes își scoase sandalele pentru a-și lăsa tălpile să se bucure de nisipul fierbinte. Imaginea în 3D a lui Marian părea să se topească în lumină.

— Văd că vremea se menține la fel de minunată ca în prima zi. Cum e apa?

— Nu e interzis să faci o baie. Senzorii care plutesc la treizeci de metri de la mal sunt verzi, dar nu am cu-

rajul încă să mă avânt total. Dacă apa se hotărăște să se schimbe brusc, pentru că nu știu ce ticălos aruncă acid în vreun râu de prin Germania? Oamenii de știință, care fac verificări zilnic, ne-au spus că aciditatea e mai mică decât acum trei luni, dar tot e cu douăzeci la sută mai mare decât înainte ca apa să acționeze... sau să se „trezească", cum a numit-o un idiot la TV. Nu pune viața în pericol, dar...

— Atunci, nu te prosti, pentru că încă n-am implementat întregul plan, glumi Marian.

— Stai liniștit, mă voi juca în nisip, voi face castele și sirene cu sâni supradimensionați, răspunse sarcastic Maahes.

Cheliosul râse zgomotos. Maahes era mulțumit că niciun blocaj nu părea să oprească planul construit în atâtea luni de concentrare și gândire. Încă o iubea pe Ilanda, dar trebuia să cedeze. Tehnologia pe care o dezvoltase nu mai era doar a ei. Maahes, investitorul secret, misterios, o felicitase și o întrebase care sunt pașii următori. Pentru a-și păstra anonimitatea, folosise un număr de WhatsApp încriptat de Marian și al cărui semnal se disipa pe o rețea de servere la care hackerul avea acces. Răspunsul Ilandei fusese evaziv și evitase orice angajament care implica în vreun fel comercializarea la nivel mondial.

Tehnologia aparținea tuturor și dorința sa de a deveni un om „îmbunătățit" îi stârnise curiozitatea încă de când ea menționase această posibilitate, în timpul unei cine nereușite. Cel puțin discuția lor îi provocase

intelectual, iar asta îi influențase decizia de a se transforma dintr-un CEO egocentric într-o ființă care tânjea după dragostea necondiționată. Chiar și acel drum se schimbase, din momentul „morții" din Egipt, eveniment necesar pentru a o proteja pe Ilanda și pe cei dragi de repercusiunile acțiunilor sale. Și prin asta, se referea la returnarea pământurilor și a drepturilor asupra apelor subterane proprietarilor de drept, deposedați de ele prin presiuni, influențe politice sau cumpărați cu bani lipsiți de valoare.

Planul lui binevoitor necesita consecințe. Trebuia să plătească un preț mare și să trăiască o viață solitară, în care să se căiască.

— Ai confirmat că starea lui Kahuna este stabilă? întrebă Maahes.

— Contactele mele din Hawaii nu l-au văzut prea des, dar am auzit că se plimbă de unul singur și pare în dispoziție bună. Este ceva în neregulă cu conexiunea de pe insulă, la fel cum se întâmplă și în Costa Rica. Nu am putut să vorbesc prea mult cu el.

— Tot e mai bine decât nimic. Ce ai aflat, dovedește că Ilanda a avut dreptate.

— Și ești disperat să fii următorul pe listă.

Maahes scoase un oftat adânc, de confirmare.

— Va trebui să stai la coadă. Cel puțin, nu vei fi a doua persoană care va beneficia de implant.

Bărbatul se îndreptă de spate, cu simțurile în alertă.

— La ce te referi?

Marian ezită, de parcă voia să spună ceva nedorit:

— Dacă omul meu nu era îmbibat de alcool atunci când a văzut-o pe fata lui Kahuna, dacă ce a văzut e adevărat, atunci... și ea a primit implanturile.

— Ești sigur?!

— Cum am zis, dacă...

— Te-am auzit, dar este de încredere?

— Da!

Hackerul nu ezitase deloc.

Lui Maahes îi pieri buna dispoziție, dar doar pentru un moment. Rânji vesel.

— Ce mai e acum? întrebă Marian.

— Urăsc să-i fac asta Ilandei, dar dacă insistă să fie încăpățânată, atunci vom elibera informația pe care tocmai mi-ai adus-o, pe aceleași canale massmedia. Oamenii și presa știu doar de Kahuna.

Maahes își simți pielea înfiorându-se și sentimentul îi aminti de jena încercată când o femeie frumoasă îi refuza o propunere indecentă. Planul lui elaborat, modificat de atâtea ori când descoperise puncte slabe, tocmai prinsese viteză.

— O să sărbătoresc cu apă de nucă de cocos, închină el ironic.

— Te las, atunci, îl salută Marian și se deconectă.

CAPITOLUL IX

Ilanda avu nevoie de toate rezervele emoționale pentru a-și păstra răbdarea în discuția cu Primul Ministru. De mai multe ori își mușcă limba ca să poată opri șuvoiul de cuvinte ireverențioase care ar fi stricat relația decentă pe care o avea cu membrii guvernului.

— Eu m-am ținut de cuvânt și nu am înjunghiat pe nimeni în spate, era fraza care o repetase de cel puțin două ori. Nu mă pricep la relații cu publicul, nici nu am bugetul necesar pentru un asemenea efort concentrat. Domnule Prim Ministru, consilierii ar fi trebuit să vă informeze că aceasta e treaba unor profesioniști foarte bine remunerați.

— Dar tot vom avea nevoie de o declarație oficială de negare, anunță șeful guvernului, vizibil deranjat de situația neplăcută în care se afla.

— Părerea mea este că și eu și echipa mea ar fi trebuit să nu fim implicați deloc în această mizerie. Un mesaj de suport și încredere, din partea biroului dumneavoastră, consider că ar fi fost suficient. Noi conducem o afacere privată, care a fost din păcate expusă publicului, în aceste zile.

Ilanda își ținea mâinile transpirate ascunse sub birou, pentru ca oficialul să nu vadă gestul obscen pe care îl făcuse în semn de protest. Nu avea nicio șansă în fața influenței politice. O voiau în fața reporterilor, să repete cuvânt cu cuvânt un mesaj trimis de ofițerul de presă al Primului Ministru.

Și ei fuseseră surprinși, la rândul lor, și la fel de afectați de situație. Dacă se conforma, încă mai putea să câștige câteva puncte de bunăvoință din partea guvernului. „Încearcă să îți umpli conturile bancare, fizice și imaginare cu depozite de bunătate și acțiuni pozitive, pentru ca atunci când o să dai de un obstacol, să ai suficient pentru o retragere", îi recomandase cineva în trecut.

Aceasta era una din situațiile în care trebuia să facă depozite într-o bancă nesigură, care putea să dispară oricând din cauza situației geopolitice sau din alte motive și o puteau lăsa fără posibilitatea de a-și retrage lichiditățile, la nevoie.

Nu avusese niciodată încredere în birocrați și nici acum situația nu era diferită. Spera ca Primul Ministru să rămână în funcție suficient de mult încât să plătească înapoi depozitele emoționale și de imagine publică pe care ea urma să le facă.

— O să citiți comunicatul din biroul dumneavoastră din Toronto. Nu trebuie să dezvăluiți locația. Puteți răspunde la întrebări în parametrii stabiliți, o anunțase un consilier.

Apoi îi mulțumi și se deconectă.

— La naiba cu toată situația! izbucni ea, ridicând degetul mijlociu prin aer, necontrolat, de parcă era posedată.

Avea nevoie să mănânce ceva și să se liniștească, așa că apucă o cutie de sărățele. Mușcă dintr-una și lăsă sarea să se răspândească pe limbă, pentru a elibera presiunea și a liniști zbuciumul care aproape o făcea să urle de furie. La jumătatea pachetului era deja calmă și pregătită să se întâlnească cu echipa.

☆ ☆ ☆

După ce le făcu rezumatul discuției cu Primul Ministru, Ilanda întrebă din nou echipa despre Ojani.

— Eu l-am sunat, dar nu a răspuns. Ne-a contactat, însă, câteva minute mai târziu, de la ambasada Canadei din Johannesburg.

— De la ambasadă? S-a întâmplat ceva?

— Ceva s-a întâmplat, dar nu a dat detalii. Doar că i-a dispărut telefonul. Ori l-a pierdut, ori i-a fost luat. Ar trebui să se întoarcă. Asta e tot ce ne-a spus, concluzionă Mark Sarafian, apoi se așeză lângă Octana.

În general, bărbatul stătea în picioare, sprijinit de perete, ca și cum astfel ar fi avut o perspectivă mai bună asupra lucrurilor despre care discutau.

— Atâta timp cât e în siguranță, putem să ne concentrăm pe ce e important aici, replică Ilanda.

Se mișca de-a lungul camerei de parcă era în transă și nimeni nu îndrăzni să o oprească.

— Acest eveniment e aranjat la nivel global, cu o agendă clară: crearea unei piețe pentru implanturile de cristal, pentru a le transforma în produse accesibile tuturor. Cei care au investit în această inițiativă au întrezărit potențialul lor, atât medical, cât și recreațional, iar acum ne forțează mâna.

— Ce alte opțiuni avem? întrebă Octana.

— Nu multe. Putem câștiga timp confirmând că lucrăm la un anumit număr de cazuri. Să fim fermi când anunțăm că este necesară observarea și monitorizarea acestor indivizi, pentru a obține date indispensabile care să ne permită implementarea la nivelul populației.

— Să invocăm etica profesională, jurământul lui Hippocrate și oricare motiv plauzibil la care ne gândim, sugeră Octana.

— Arată-mi lista de candidați, îi ceru Ilanda.

Octana atinse ecranul iPad-ului și lista apăru pe perete. Pe ea se regăseau treizeci și cinci de nume, împărțite pe faze. Nu toate de pe listă erau în stare critică. Nu dorea să se transforme într-o fabrică de producție de cristale pentru implanturi, căci ar fi presupus costuri mari, mai mult personal și o capacitate de găzduire mai mare, mai ales pentru cazurile care ar fi necesitat supraveghere post-operatorie. Ar fi putut cere acordul autorităților locale, pentru a negocia o înțelegere cu spitalul St. Michael, care să preia cazurile mai puțin complicate, ce necesitau o monitorizare moderată.

— Băiatul de 10 ani, din Thunder Bay, care a fost implicat într-un accident de mașină, și cel de 17 ani, din

Germania, care, în timpul unei sesiuni de alpinism, a căzut, fracturându-și coloana vertebrală, plus traume craniene. Acestea sunt prioritățile acum. Au fost băgați deja în comă indusă, clarifică Octana.

— Ai determinat toți parametrii? întrebă Ilana.

— Da. Băiatul mai tânăr rezonează cu cuarțul, celălalt cu opalul. Am determinat grosimea cristalelor. Avem măsura ochilor și Raman e pregătit să încarce codul. Tot ce mai trebuie e să sosească pacienții, răspunse Mark.

Ilanda se uită pe listă, căutând date pentru eventualele incidente care ar fi putut să apară, categorii de vârstă, locații – nu era nicio corelație între ele.

— Care sunt șansele de supraviețuire fără intervenție?

— Conform doctorilor care îi tratează? Niciuna...

— Am fost pedepsiți destul în ultima vreme. Verificați dacă rudele au semnat formularele care ne eliberează pe noi de responsabilitate. Să trimiți actele la avocați. Legile din UE ar putea fi diferite pentru astfel de cazuri, indică Ilanda.

Verifică îndelung analizele cazurilor critice, cu mâinile în buzunare.

— Ce te deranjează? întrebă Nanette, întrerupând tăcerea.

Ilanda se opri din mersul neliniștit și se sprijini de perete.

— Am un sentiment de neliniște în legătură cu cazurile astea două. Chiar dacă sunt în comă indusă, trans-

portul pe o distanță așa de mare poate genera complicații. Mai ales în cazul pacientului din Germania. Vremea e încă nesigură. Transportul aerian nu poate garanta imobilizarea totală a pacientului.

Din păcate, existau limite care îi împiedicau să salveze mai multe vieți.

— De aceea, avem nevoie de un acord foarte clar din punct de vedere legal. Azi putem să fim eroi, mâine să devenim dușmani. Să nu subestimăm capacitatea maselor de a fi manipulate.

Toată lumea păstră o tăcere șocantă. Nanette vorbi prima, în timp ce se juca iarăși cu părul strâns în coadă.

— Ce tip de apă structurată vom folosi pentru a energiza cristalele?

— La fel ca în cazul lui Kahuna. A mai rămas o parte care și-a menținut proprietățile inițiale. Nu schimbăm strategia până nu adunăm câteva succese. Mai e mult de muncă până să putem genera efecte pozitive care pot fi împărțite cu comunitatea medicală, exclamă, exasperată de încurcătura în care se aflau.

— Te temi de un val de chirurgi necalificați care vor profita de oportunitate, cum a fost acum doi ani?

— O să vedem cazuri de malpraxis, asta e sigur. Unii vor pretinde, probabil, că au avut acordul nostru.

Se opri brusc, de parcă un ac de acupunctură îi înțepase din greșeală nervul vorbirii. Chipul ei, care începuse să-și arate vârsta, căpătă dintr-odată o expresie feroce.

— Ce s-a întâmplat? se alarmă Nanette.

— O să citesc rândurile trimise de biroul Primului Ministru, dar o să anunț clar că nu vom da nimănui dreptul de folosire, de îmbunătățire sau pur și simplu de a se juca cu tehnologia, deocamdată. Nu până vom dovedi că e absolut sigură prin monitorizarea mai multor cazuri. Este reputația noastră la mijloc!

Revendicările false duceau mereu la moartea unor oameni sau la crearea haosului. Gândul la această responsabilitate o sufoca și știa cum să evite o astfel de catastrofă, folosindu-se de aceleași canale care răspândiseră știrile neverificate.

— Să ne întoarcem la cercetarea noastră. Corelările dintre cristale și diagramele de sunete pe care le-ați aranjat sunt foarte folositoare. Acum trebuie adăugat al treilea element: apa structurată.

— Am citit cu toții datele pe care le-ai generat din analizele pe cobai și am fost uimiți de rezultate. Acest tip de cercetare trebuie să continue, îi transmise Nanette, în numele colegilor.

— Și?

— Ilanda, niciunul dintre noi nu are experiența necesară pentru asemenea experimente. Vorbim de operație pe creier la șoareci.

Ilanda se așeză pe un scaun. Aveau dreptate, încă trebuia să îi ghideze pe acest teritoriu neexplorat, să depisteze alterațiile suferite de creierul expus la sunete și nanoboți.

— Echipamentul sosit ieri e o replică mai mică a celui folosit în sala de operații. Vine încărcat cu un AI

care recunoaște diferitele tipuri de mamifere și care poate realiza operații complexe. Raman va trebui să modifice puțin rutinele, ca să se adapteze la introducerea cristalelor. Producătorul nu a inclus această opțiune, dar o va face în viitor.

— Atunci va fi momentul când ne vom revendica drepturile de licență? întrebă, ironic, Raman.

Întrebarea stârni un val de amuzament.

— Ai dreptate, atunci va fi momentul nostru de glorie, plata care va genera mult mai mult, dar știi că nu m-am implicat în acest proiect pentru bani.

Era sigură că ei știau că ea era asigurată financiar, atât prin propriile merite, dar și cu ajutorul testamentului lui Maahes. Echipa era conștientă că doar prin muncă, muncă grea și asiduă, ea își menținea sănătatea mentală și rămânea departe de apartamentul singuratic, plin de amintiri atât frumoase, dar și nefericite. Se cufundase în muncă pentru a evita confruntarea cu durerea imensă din suflet.

— Aici vom crea un nou standard pentru industrie, oameni buni. Toate încercările de până acum au fost rudimentare, inclusiv cele ale lui Ojani. V-a povestit de ce ni s-a alăturat. A văzut potențialul în trecut atunci, când nu era nimic pe piață, iar alături de noi, viziunea lui crește exponențial. Mai devreme sau mai târziu, numele voastre vor ajunge în presă și o să fiți staruri.

Tinerii zâmbiră la unison, încântați de idee.

— S-ar putea să vă placă la început, dar nu pentru mult timp, credeți-mă...

Tonul Ilandei le opri zâmbetele pe buze.

— Publicitatea de acest gen vine cu hărțuirea aproape permanentă din partea presei și a unor diverși indivizi care vor fi de partea voastră sau împotriva voastră. Nu aveți cum să câștigați din asta...

Cuvintele ei nu mai fură urmate de glume proaste sau de voci care să o contrazică. Se simțea ca o cloșcă având grijă de puii care încă nu erau pregătiți să înfrunte viața.

— Sau o altă companie ne va ajunge din urmă și vom deveni una din multitudinea de firme luptând pentru un procentaj din piață. Știu că un consens general este de dorit într-o echipă mică, ca a noastră, dar sunt opțiuni pe care nu le-am luat în considerare până acum, spuse Mark Sarafian și cuvintele lui schimbară dispoziția în încăpere.

— Cum ar fi?

— Să dăm tehnologia în regim de franciză. Așa putem monitoriza atent cum este implementată, sugeră tânărul.

Ilanda simți sângele în obraji și se ridică pe scaun.

— Asta e erezie, spuse, cu un zâmbet forțat. E și munca ta aici, sudoarea ta, cum poți concepe o asemenea gogomănie?

Mark se foi în scaun, aruncând priviri îndrăznețe celor din jur. Ilanda realiză că nu-și împărtășise până acum gândurile cu restul echipei, pentru că nu păreau dispuși să îl susțină. Simțea nevoia să îl readucă la modul comun de gândire. Uniformitatea minților și

a opiniilor conta când venea vorba de aplicarea implanturilor de cristal. Vârsta și poziția îi dădeau un ascendent asupra grupului tinerilor și nu putea să piardă din controlul pe care îl considerase necesar pentru păstrarea unei direcții consistente. Urmau timpuri tulburi, iar moralul lor și legătura etică pe care fusese construită echipa urmau să fie puse la încercare. Mark îi ceruse, în fața tuturor, să aleagă o cale înceată, sigură, sau una rapidă, predispusă la eșec.

— Într-un fel este erezie, admise el, susținându-i privirea. Istoric, totuși, francizele medicale au avut o rată de succes mai mare decât în orice alt domeniu. Implică dinamici diferite care survin din interacțiunea umană și din empatia demonstrată de personal.

Ilanda pufni de parcă ceea ce spusese Mark erau informații vechi, neimportante.

— Franciza la care m-am referit implică mai multe servicii medicale. Sugerez doar una focusată pe implanturi. Ai văzut reacția publicului. Cum o să răspundem valului de solicitări? încheie tânărul, gesticulând viguros.

— Nu mulți își vor permite la început, veni replica Ilandei.

— Nu acum, dar ca orice produs sau tehnologie, va fi accesibilă în următorii doi ani. Cum? Prin îmbunătățirea tehnologiei și crearea de locații pe tot cuprinsul globului.

— Un lucru de bun simț, admise Ilanda.

— La care tu te opui acum.

— Nu suntem pregătiți.

— Potolește nemulțumirile publicului și retorica presei prin anunțul că există un plan de implementare care va dura între 12 și 24 de luni. Le va arăta că vrem să implementăm tehnologia, dar fără să renunțăm la măsurile de siguranță, pledă Mark.

— Ar ridica din presiunea de pe guvern și de pe noi, se băgă Raman în vorbă. Ar putea să funcționeze, adăugă, parcă decis să aleagă o tabără, chiar și involuntar.

Ilanda pufni și mai tare.

— Ascultă-mă, te rog! insistă Mark, simțind că a prins ceva vânt în pânze. Sediul principal rămâne aici. Toate operațiile vor fi monitorizate automat cu ajutorul unei aplicații pe care o va dezvolta Raman. (Se întoarse spre colegul lui) Vom avea nevoie să creezi o capodoperă...

Raman zâmbi și bătu ușor în birou, semn că era dispus să accepte provocarea. Ilanda realiză și ea direcția pe care o luase discuția și nu îi plăcea. Presupuse că măcar fetele erau de partea ei.

— Deci, dezvoltă interfața... și apoi?

— Vom căuta doctori care să poată să evalueze pacienții, să determine un diagnostic și să încarce rezultatele, ca să le verificăm și noi.

— Atât de simplu? întrebă, sceptică, Ilanda.

— Va trebui să o facem atât de simplu, să avem câteva camere echipate cu roboți de chirurgie, un manager de birou și unul sau doi doctori capabili să devină parteneri, pentru a avea fondurile necesare plății fran-

cizei și a acoperi cheltuielile lunare. Vom împărți veniturile cu ei, iar toate datele încărcate în cristale, plus operația în sine, vor fi programate și efectuate de la distanță, chiar din această clădire. Vom calcula, pentru a vedea cât de multe locații sunt sustenabile în fiecare oraș.

— Ce au în comun restaurantele, locațiile fast-food și afacerile imobiliare? interveni Nanette, înainte ca Mark să continue ideea. Cu cât e mai bună locația, cu atât e mai vizibilă și șansele de venit sporesc. Tata a avut și el o astfel de franciză. Am lucrat câteva veri la el, pentru bani de buzunar.

— Partea imobiliară este de importanță secundară în propunerea mea. Un birou închiriat e de ajuns. Trebuie selectați oamenii potriviți.

Se opri, în așteptarea unui răspuns, dar nici măcar Ilanda nu avea ce să replice.

— Și încă ceva, cazurile medicale complexe vor fi rezolvate de spitalele mari, dar urmând același proces, tocmai pentru a păstra mereu controlul.

— Securitatea acestei aplicații va fi un monstru, spuse și Raman.

— Vom încărca totul pe rețeaua de cristal și vom cripta cu două semnături. Nici măcar cel mai bun hacker, oricât de talentat ar fi, nu va putea să pătrundă.

— Nici măcar când va fi descărcată în brațul robotic? întrebă Ilanda, care nu mai era așa îmbufnată.

— Fișierul ajunge ca un executabil. Nicio linie de cod nu va fi expusă, explică Raman.

— Putem rula toate scenariile mai târziu, reveni Mark. Ilanda, mi-ai acordat această șansă extraordinară și ultimul lucru pe care îl vreau e să îmi bat joc de ea. Pentru a ajuta cât mai mulți oameni, medical sau în alt mod, trebuie să ne gândim la o metodă scalabilă.

Slăbiciunea fizică pe care o simțise Ilanda o afectă din nou. Îi venea greu să reziste energiei care deborda din entuziasmul tinerilor ei colegi. Avea nevoie de o ieșire rapidă, o amânare, până când ei aveau să se mai liniștească. Găsi un răspuns care îi dădu speranțe:

— Hai să așteptăm întoarcerea lui Ojani. Sigur va fi interesat să audă propunerea ta, Mark. Pentru moment, o să oferim mulțimii ce vrea guvernul și promisiunea că echipa noastră lucrează la o strategie și pe termen scurt, dar și pe termen lung.

Oftă ușor, ridicându-se în picioare. Tocmai evitase o lovitură de stat. Dar cât avea s-o mai poată face?

CAPITOLUL X

Romana Pilb, președinta Organizațiilor *Apă Pentru Toți* și ONU, împreună cu Srinitham Maghatham, șeful biroului Varanasi din Uttar Pradesh, se plimbau pe malurile fluviului Gange, lovind din când în când cutiile de suc ce le stăteau în cale. Romana încerca să se integreze în societatea indiană, așa că alesese un sari de culoarea opalului, brodat cu modele de flori. O eșarfă de aceeași culoare îi acoperea capul, încadrând pielea deschisă și ochii albaștri.

Căldura din această după-amiază nu părea să dea înapoi. Aerul fierbea la propriu, iar toropeala lui cuprinsese toate formele de viață. Mirosul înecător al corpurilor arse care venea din amonte îi blocau Romanei respirația. Folosi mâneca largă pentru a-și acoperi gura și nasul.

Atitudinea calmă cu care Srinitham aborda crizele zilnice ale biroului din Varanasi afectaseră și atitudinea ei înțepată de newyorkeză, iar acțiunile aveau o perspectivă mai adâncă. O ajutase să închirieze un apartament, să angajeze un bucătar și o învățase cum să supraviețuiască atunci când era pe cont propriu. Iar ea prețuia buzele lui pline și ochii maro, ai căror

sclipire induceau un sentiment de fericire în clipa în care intra în biroul organizației.

— Sper că nu am pus mare presiune pe tine când ți-am înmânat o poziție de management, spuse Romana.

Învățase să se bazeze pe el și profesional și personal.

— Deloc, replică el.

— Când Naia s-a decis să demisioneze din cauza problemelor de sănătate, nimeni n-a vrut să iasă în față în afară de tine. Și sunt aici să împărtășesc din experiența celor cincisprezece ani la conducerea Departamentului de Apă al ONU.

Făcu o pauză, realizând că probabil divulgase diferența de vârstă dintre ei. Zâmbi cu amărăciune, fără să își mute privirea de la el.

— Îmi place provocarea.

— Te-ai descurcat excelent în urmă cu doi ani, când a avut loc trezirea apei, chiar aici, în Varanasi. Nici acum nu îmi vine să cred că nimeni nu a realizat că apariția algei Palmaria Palmata în Gange este un avertisment. Culoarea roșiatică a stârnit tot felul de interpretări mistice printre cei cu credință.

— Am simțit durerea acelor oameni care se îmbăiau, fără să realizeze ce se întâmplă. Pielea lor arăta ca și cum cineva turnase apă fiartă pe ei.

— Știu că ai vrut să ajuți, dar munca ta era mult mai importantă la acel moment, ca să riști inutil. Trebuia să aflăm ce s-a schimbat în structura moleculară a apei de a ajuns să aibă aceste efecte devastatoare, spuse

Romana, în timp ce privirea refuza să se îndrepte spre locul unde avusese loc scena îngrozitoare, de parcă îi era frică ca nu cumva s-o invoce din nou.

— Am găsit o corelație între mostrele recoltate în acea zi și cele în care apa fusese supusă la sentimente de disperare și ură.

— Îmi amintesc, murmură Romana din spatele pânzei protectoare a sari-ului. Imaginea moleculei înghețate era una răsucită și neclară.

— Cineva din echipă a sugerat că purtarea apei e una intenționată, prin care vrea să transmită o stare de panică și nebunie, completă Srinitham. Analizele au arătat cum o moleculă de apă a câștigat una de hidrogen și a căpătat, astfel, o încărcătură pozitivă, în timp ce altă moleculă a pierdut un atom de hidrogen și a devenit încărcată negativ. Noua combinație e denumită ion de hidrogen și produce aciditate, prin urmare, arde pielea.

— Deranjant, într-adevăr. Presupunerea că purtarea noastră fără rațiune în ceea ce privește mediul a cauzat schimbarea apei, a venit zile mai târziu. Puțini au crezut.

— Chiar și azi mai sunt oameni care nu cred, la doi ani de la întâmplare, adăugă Srinitham.

— Faptul că ONU a trebuit să vină cu o rezoluție, în termeni egali pentru toate țările, pare să fi atenuat din durere. Oricum, sunt vremuri interesante.

Bucăți de cenușă începuseră să cadă în jurul lor, ca o ninsoare ai cărei fulgi își pierduseră puritatea și

clemența față de lume. Srinitham tuși și folosi o batistă ca să își acopere gura. Grăbiră pasul și se opriră sub un bananier, unul din puținele locuri cu umbră de pe malul râului. Unele din crengile joase se întindeau paralel cu rădăcinile care formau forme împletite pe sol.

În jurul lor, alți oameni luau o pauză de la drumurile lor zilnice, pentru a se feri de căldura arzătoare.

— Orice legislație ar vota guvernul pentru a opri arderea cadavrelor în aer liber, nu va putea fi implementată, anunță Srinitham, în timp ce își curăța cenușa de pe umeri. Romana făcu același lucru cu sari-ul care o acoperea.

— Ar trebui să facă parte din restricțiile legate de schimbările de mediu. Dar cum ziceai și tu, schimbarea obiceiurilor seculare ar putea provoca o reacție *acidă* din partea populației.

— E un pas prea riscant, care poate produce căderea oricărui guvern, aprobă Srinitham.

La umbra copacului, toropită de căldură, Romana avu impresia că vede în colegul ei un bărbat mai matur, de parcă chipul său adunase într-un moment toată gravitatea și determinarea de a rezolva crizele legate de mediul înconjurător. Încă mai avea urme de cenușă pe cap, iar ea simți nevoia să i le înlăture. Dacă l-ar fi atins, ar fi simțit aceeași plăcere ca o îndrăgostită timidă care se temea să își exprime sentimentele. Se apropie de trunchiul copacului și își lăsă mâinile să se odihnească pe scoarța fină, gata să simtă seva cum

se scurge, purtând nutrienții dătători de viață. Pentru o secundă, închise ochii, încercând să intre în contact cu sufletul bătrân al copacului, în căutare de îndrumare. Oare ar fi bine să îmi prelungesc șederea în India? Aș putea fi fericită aici? Ar putea Srinitham să încalce obiceiurile locale pentru mine? Palma îi pulsa de la căldură, iar sub picioare, pământul părea că se zdruncină, de parcă încerca să îi transmită un mesaj doar ei.

Vocea lui Srinitham o readuse la realitate, la ziua cu toane și la oamenii care se strânseseră la umbră.

— Timpul pe care noi îl avem de-a lungul unei vieți nu ne va lăsa, ca specie, să ne adaptăm suficient la ceea ce se întâmplă în lume, spuse el, în vreme ce își ștergea transpirația care îi curgea pe gât și față.

— La universitate am învățat despre proprietățile anormale ale apei. Poți să îți dai seama? Ar trebui ca aceste proprietăți miraculoase să fie predate în școala elementară, pentru ca cei mici să fie interesați și să înțeleagă apa încă de la o vârstă fragedă, spuse Romana, prea preocupată de gândurile ei ca să abordeze și subiectul supraviețuirii omenirii.

Srinitham dădu din cap.

— Care dintre comportamente te-a mirat cel mai tare?

Îi arăta respect și considerație, și ei îi plăcea asta.

— Sunt mai multe, dar în mod deosebit modul în care apa sfidează gravitația, prin procesul de coeziune și adeziune dezvoltat de copac, pentru ca mole-

culele de apă să formeze o coloană care ajunge până la ramurile de sus; este incredibil. Aveam impresia că este un fenomen normal, similar cu bătăile inimii sau cu respirația.

Îi zâmbi călduros, ca un semn de apreciere pentru eforturile lui de a menține numele *Apă Pentru Toți* vizibil în timpul și după tragedia care se petrecuse chiar în locul unde se plimbau acum.

Mulțimile care roiau pe malurile fluviului în primele zile după ce se trezise apa se reduseseră la grupulețe de zece până la cincisprezece oameni, care își târau picioarele în praful de lângă treptele pietroase ce duceau spre apă. Trecuseră douăzeci de luni și ei tot dezbăteau teorii despre ce anume făcuse ca apele Gangelui să își modifice structura moleculară în mod voluntar și să acționeze ca o armă împotriva celor ce se purificau în acel moment și care idolatrizau fluviul și puterile lui vindecătoare?

Imediat după acele evenimente tragice, martorii oculari și așteptările de a se repeta miracolul colorării apei pentru a doua oară, se diminuase în timp și doar cei mai credincioși se așezaseră pe pământul gol, intonând rugăciuni și cântece religioase. Autoritățile locale fuseseră instruite să îi înlăture, dacă entuziasmul lor conducea la fapte care ar fi pus în pericol siguranța celorlalți semeni ai lor. Din fericire, nu se ajunsese niciodată la asta. Poliția doar restricționase folosirea corturilor și a focurilor în aer liber, lăsând doar tămâia să ardă.

— Nu sunt aceștia bătrânii care n-au fost afectați de aciditatea apei, atunci când s-a întâmplat? întrebă Romana, indicând doi bărbați uscățivi, acoperiți doar de niște cârpe agățate în jurul pântecelui, cufundați până la genunchi în apa tulbure.

Fragmente de lemn, resturi de plastic și flori care supraviețuiseră arderilor ceremoniale, pluteau fără viață pe lângă ei. Pielea lor bronzată era întinsă pe oase, dând impresia că va fi străpunsă de ele în orice clipă. Se părea că oamenii aceștia sfidaseră timpul, de parcă erau conectați la acest loc și așteptau ca lucrurile să își reia cursul normal.

Srinitham își scoase telefonul mobil.

— Mă voi conecta la serverul unde țin înregistrările din acea zi.

Degetele lui apăsară repede iconițele de pe ecran, apoi începură să cotrobăie prin fișiere și prin șirurile de imagini, până când găsi ceea ce căuta: înregistrarea transmisiei *live* făcută cu ceilalți membri din *Apă Pentru Toți,* la care se referea Romana. Derulă înainte până în momentul când începuseră țipetele și se apucă să verifice cadru cu cadru.

— Da, ei sunt. Aceiași yoghini. Le-am verificat sângele, să vedem ce caracteristici i-a protejat de aciditatea care i-a afectat pe ceilalți.

Entuziasmată, Romana coborî repede treptele, urmată de Srinitham, care de-abia se putu ține după ea.

— Întreabă-i dacă doresc să răspundă la niște întrebări. Poate te vor recunoaște.

Srinitham le vorbi în dialectul hindi, în timp ce gesticula către ea. Romana stătea pe pietrele ude, la marginea apei, încercând să se calmeze. Sufletul i se umplu dintr-odată cu gânduri pozitive, era conștientă că probabil yoghinii aveau capacitatea de a-i citi gândurile înainte ca ea să își găsească cuvintele pe care să le rostească. Se simțea liniștită în preajma lor, de parcă se afla în prezența unor ființe complexe de lumină, care își vărsau virtutea în ea, transformând-o într-una de-a lor. Nu pluteau, nu mergeau pe apă, dar ea avea această impresie când le observa mișcările trupurilor descărnate. Ochii lor încețoșați, învăluiți de pielea care atârna în jurul lor, dădeau impresia unor oameni care se bucurau de ultimele zile de viață. Era conștientă de claritatea care emana din interiorul lor. Nivelul lor de conștientizare și puterea interioară îi făcea speciali.

În acea zi groaznică, în care apa se transformase într-un animal de pradă, acești oameni nu se lăsaseră cuprinși de frică, la fel ca restul mulțimii. Apa nu mușcase din carnea lor, dimpotrivă, îi învăluise cu un văl protector. Reușiseră să îți mențină structura moleculară a sângelui, în mod deliberat, ajutați de o coordonare mentală de fier, iar acest lucru îi ferise de aciditatea apei.

Iar acum, aceiași bătrâni stăteau la câțiva pași de ea, uitându-se în ochii ei, așteptând politicoși. Plecă ușor capul și își lipi palmele în fața pieptului, în semn de respect.

— *Namaste.* Vă mulțumesc că ne-ați permis să vă colectăm probele de sânge. Era foarte important să înțelegem de ce apa nu a avut același efect și asupra voastră.

Srinitham traduse mesajul ei. Bărbatul din dreapta aprobă și făcu un gest de parcă voia să îi transmită că nu era nicio problemă.

Romana trecu direct la întrebările importante care puteau lămuri enigma reprezentată de ceea ce se întâmplase cu apa în întreaga lume.

— Aveți vreo explicație de ce ați fost protejați? Convingerea mea este că apa ne-a pedepsit, ne-a servit o trezire brutală și dureroasă din lunga și insensibila noastră nesimțire. Te rog să traduci, îi transmise lui Srinitham.

Nu conta poziția ei în cadrul ONU sau în organizația *Apă pentru Toți,* avea obligația să investigheze în continuare ceea ce se întâmplase, chiar dacă dădea peste explicații raționale sau nu.

— Starea noastră de existență e întotdeauna aceeași, îi transmise Srinitham după ce făcuse o pauză pentru a verifica dacă tradusese bine. Ne rugăm lui Brahman tot timpul. Nicio turbulență în câmpul energetic nu ne abate din drumul nostru.

Vorbele bătrânului erau fluente, simple, clare. Buzele lui, de-abia vizibile sub mustața și barba stufoase, emiteau sunete care rezonau.

— Aspectul nostru fizic e neimportant. Nu ne mai identificăm cu aceste corpuri. Acest mod de a gândi e de neconceput pentru mentalitatea occidentală.

— Ideea de a nu fi legați de corp și adoptarea unei stări mentale pur energetice i-a ținut în viață, murmură Romana, în timp ce își muta poziția de pe un picior pe celălalt, sfărâmând pietricelele de sub sandale.

— Asta nu e ceva ce poate face oricine, gândi cu voce tare, în timp ce privirea se plimba de la Srinitham la yoghinul care oferise în mod voluntar această explicație simplă, dar profundă, în același timp.

— Ce ar trebui să facem? întrebă bărbatul.

— Apa e încă neliniștită, Pământul e în continuare neliniștit, spuse ea. Oamenii au început să mișune pe și sub pielea lui, iar în oceane au ajuns la adâncimi incredibile, de cele mai multe ori, însă, din motive greșite. Toate aceste acțiuni meschine au deranjat echilibrul. Răsuflările Mamei Natură au devenit din ce în ce mai grele, din cauza greșelilor nenumărate ale oamenilor pe care îi găzduiește și de care are grijă.

Oftatul greu al lui Srinitham îi întrerupse tirada, dar nu într-un mod nerespectuos, ci în completarea ideilor enunțate.

— Știu că pare că țin predici. Mi-au zis-o și politicienii, după discursul meu de la ONU.

— Mama Natură n-o să se supună fricii și disperării, spuse yoghinul, degetele lui firave îndepărtând spuma care îi încadra fața. Își întoarse privirea spre cer, de parcă aștepta un input de la protectorii lui invizibili.

În spatele Romanei se strânsese un grup numeros de oameni, atrași de șansa de a fi în preajma câmpului energetic al acestei persoane sfinte.

— Așa că... ce este de făcut? repetă Romana întrebarea.

Srinitham traduse din nou. Ea știa că nu exista o rezolvare rapidă. O schimbare radicală în mentalitatea oamenilor, trecerea de la o competiție fără sens la o colaborare strânsă era singura cale pertinentă de a merge înainte.

— Ignoranța și egoismul ne-au orbit și ne-au făcut să credem că putem modela Pământul pentru a corespunde nevoilor noastre, zise yoghinul, nu doar pentru ea, ci pentru toți cei care doreau să-l asculte. Ochii lui, atinși de o scânteie furioasă, părea să fi înlăturat negura care-i încețoșase privirea.

Cineva de pe mal scoase un țipăt. Fu urmat de strigăte stridente, care umplură aerul. Romana se uită în jur, să identifice cauza și observă un trup gol care plutea pe undele apei, cu fața în jos. Doi oameni se repeziră la o barcă ponosită, legată de un inel metalic prins în mal. Vâsliră în josul râului, pentru a ajunge la trup înainte ca acesta să fie împins mai departe de curenți.

Femeia simțea starea de surescitare emanată de mulțime. Corpul i se încordase, de parcă toate celulele i se treziseră la viață, pregătite să lupte sau să fugă.

Mulțimea de oameni crescu, atrasă de țipetele celorlalți. La o sută de metri în aval de locul în care se găsea Romana, o altă barcă părăsise țărmul, cu doi oameni vâslind încrâncenați, în timp ce un al treilea ținea în mâini un băț lung, cu un cârlig metalic atașat în vârf. Romana intuia că oamenii erau speriați că apa

s-ar putea trezi din nou, interpretând prezența cadavrului ca pe un gest de sfidare.

Srinitham se postă în fața ei ca un scut protector.

— S-a răspândit un zvon teribil, cum că Mama Gange este în continuare deranjată că noi am profanat apa, îi explică bărbatul.

— Deversările de deșeuri de orice fel au încetat după primele incidente. Afacerile, compensate financiar prin programele de susținere proaspăt introduse, au stagnat, în timp ce se studiază noi sisteme de modernizare a proceselor de producție. Vecinii se spionează între ei, iar orice încălcare a regulilor e imediat raportată, completă el.

— Vrei să zici că problemele de mediu au fost camuflate în haine religioase? întrebă, surprinsă.

— Cam da, chiar dacă involuntar. Este cea mai eficientă metodă. Știința nu se bucură de mare credibilitate printre mase. E nevoie de un limbaj pe care să îl înțeleagă.

Romana simțea cum mulțimea fremăta într-un mod care îi evoca pântecul unui animal uriaș care stătea să nască. Gemea, țipa și transpira, în același timp. Erau celule legate între ele de firele pline de energie ale emoțiilor și de dorința primară de a vedea cum cursa din apă se va încheia cu bine.

Un trunchi de copac ieși la suprafață, brusc, împins de un vârtej din adâncime, chiar în apropiere de prima barcă, dar ocupanții ei erau prea concentrați să ajungă la corp ca să observe ce se întâmpla în jur. Lem-

nul se lovi de lemn și barca se învârti și își schimbă cursul. Oamenii se clătinară în cochilia aceea șubredă, dar niciunul nu căzu în apă. În schimb, lumea observă că nu mai aveau nicio șansă să mai ajungă trupul împins de un curent nevăzut mai aproape de a doua barcă, unde ocupanții erau mai conștienți de ce se petrecea împrejurul lor.

Romana urmărea înfrigurată întreaga scenă și mirosul emanat de corpurile mulțimii aproape o sufoca. Îi strânse mâna lui Srinitham, pregătită să evadeze din masa aceea compactă. Își folosi mâneca sari-ului drept mască, pentru a putea respira. Era o apărare inutilă împotriva mirosului persistent emanat de cazanul încins format din oameni.

Mulți dintre ei aveau telefoanele mobile activate, încercând să captureze momentul când trupul avea să fie agățat cu cârligul și tras în barcă.

Srinitham își folosea corpul pentru a-și crea o cale prin labirintul format de mulțimea agitată. Romana abia se abținu să nu vomite micul dejun, în timp ce căutau să scape. Se agăță de mâna bărbatului de parcă era un pui de elefant prins de coada mamei sale. Reușiră să ajungă într-o zonă mai liberă, pe lângă niște standuri cu fructe, păzite de la distanță de ochii vigilenți ai vânzătorilor. Cei din mulțime, care nu aveau mijloace să înregistreze evenimentul, urmăreau peste umărul celor care transmiteau live.

Mulțimea eliberă un strigăt de triumf în momentul în care corpul fu, în sfârșit, adus la mal. Romana, care

își mai revenise puțin, scoase telefonul, pentru a urmări și ea transmisiunea în direct. Mări imaginea pentru a studia capul victimei, sprijinit de piciorul unui salvator. Ochii lipseau, iar pielea parcă forma o mască grotească, presărată cu puncte roșii.

Câteva mașini de poliție și ambulanțe blocaseră strada, iar mulțimea începu să se dea la o parte pentru a le face loc.

— Are cumva răni pe cap și pe mâini? întrebă Srinitham.

Îl privi de parcă acum îl vedea pentru prima dată. Nasul ascuțit, fruntea îngustă, sprâncenele stufoase și părul negru, încâlcit, care curgea pe umerii lui zvelți, formau, în mintea ei, un tablou distorsionat, ca într-o lucrare a lui Picasso. Amestecul de căldură, mirosuri ascuțite și frică îi creau o stare de greață. Îi căută iar mâna, pentru a-și regăsi echilibrul. El îi susținu greutatea și o conduse în apropiere, la umbra unui copac. Apoi îl chemă pe un vânzător și îi solicită două sucuri de papaya.

Romana căuta cu disperare resurse în puțina energie care îi mai rămăsese, pentru a-și reveni și a înlătura slăbiciunea care îi făcea picioarele să tremure. Luă o înghițitură din sucul de papaya. Gustul dulceag, în care putea simți și aroma de scorțișoară, i se păru divin. Deja simțea cum energia începe să i se regenereze. Iar trăsăturile bărbatului deveniră clare din nou.

— Mulțumesc pentru că ai grijă de mine! spuse ea, pe un ton sincer.

Ochii lui zâmbiră, în semn de răspuns. Și abia atunci Romana își aminti de întrebarea lui.

— Ochii lipseau și cred că am văzut o tăietură pe dosul palmei, unde se afla cipul. Cu atâtea transmisiuni *live* în același timp, lumea va primi un răspuns în curând. Întâmplarea se va regăsi în mod sigur în topul știrilor, cel puțin în India!

Srinitham o ajută să se ridice. Îl lăsă să o conducă, încet, spre biroul dotat cu aer condiționat al organizației *Apă Pentru Toți.*

☆ ☆ ☆

Sosirea blândă a serii nu reuși să aducă nici măcar o boare de aer răcoros peste orașul care fierbea. Ba dimpotrivă, se instalase o senzație de toropeală, care încetinise viața la propriu. Chiar și localnicii, așa cum observase Romana de la fereastra biroului, obișnuiți cu temperaturile ridicate de vară, erau nevoiți să poarte mască chirurgicală pentru a-și proteja gura și nasul de praful, cenușa sau aerul poluat adus de vânt din alte părți ale provinciei.

— Rețelele de socializare sunt pline de postări despre o sesiune de rugăciune stabilită pentru seara aceasta, o informă Srinitham, după ce verifică știrile pe aplicație.

— Canalele de televiziune din provinciile de lângă Gange transmit detaliile și încurajează lumea să participe.

— Pentru ce se roagă? întrebă Romana, după ce plecă de la geam pentru a se așeza pe celălalt scaun de lemn, din camera mobilată spartan. Un dulap de metal și un birou, piesă de anticariat, donat de predecesor, întregeau mobilierul biroului.

În anii precedenți, un procent semnificativ din fondurile administrative dedicate Indiei fuseseră folosite pentru a transpune documentele în format digital. Echipamentul depășit era deja istorie, iar în urma lui rămăsese un birou cu trei camere, abia mobilat. Cei care lucrau acolo câștigaseră, însă, din punct de vedere al conectivității și comunicării.

— Pentru iertare, replică bărbatul, iar tonul său păru să îi transmită că ar fi trebuit să știe mai bine.

— Oh, se roagă pentru iertare, mai ales după ce s-a întâmplat azi cu cadavrul? replică ea. Se așteaptă un număr mare?

— Cel puțin 15 milioane de oameni, pe ambele maluri. Și mai mulți vor participa de acasă, pentru a împărtăși mesajul de umilință și de iubire pentru apa din toată lumea.

Se lăsă pe spate pe scaunul ieftin, dar comod, privind-o pe Romana cu afecțiune.

— Și tu și prietena ta doctor, din Toronto, ați spus că trebuie dezvoltat un limbaj care să acopere diferența evoluționară dintre apă și umanitate.

Sprâncenele ridicate întrebător păreau să aștepte un răspuns. Romana icni la auzul propriilor vorbe întoarse împotriva ei. Ridicase această problemă în ca-

drul întâlnirii importante de la ONU, împrumutând-o de la Ilanda Mazandir, devenită celebră după ce îl salvase pe Kahuna Lapa'au.

— Chiar cred în această abordare. Dr. Mazandir a dezvoltat cercetările făcute de alți oameni de știință și mai știu grupuri similare care cred în capacitatea apei de a stoca informații. Obținerea de fonduri pentru a aprofunda aceste cercetări și a demonstra că apa are memorie încă reprezintă o provocare, răspunse, în timp ce se foia pe scaun și privirea îi rătăcea, nesigură, pe străzi, în căutarea unui element care s-o ajute să schimbe direcția discuției. Nu mai era sigură că Ilanda, după succesul răsunător cu cristalele, avea să mai fie interesată de crearea unui limbaj pentru apă, ușor de tradus în termeni pe înțelesul tuturor. Poate pasase ștafeta altcuiva.

— Crezi că apariția unui asemenea limbaj ar schimba fundamentul puternic al credințelor dogmatice? Ar putea el să ne arate o cale mai simplă de a evolua conștient? întrebă bărbatul.

— Ce vrei să spui? își asumă Romana riscul de a părea ignorantă.

Acum veni rândul lui Srinitham să facă o pauză de câteva momente, cu ochii pe geam. Romana știa că nu avea cum să înțeleagă subtilitățile culturii indiene, în ciuda faptului că era familiarizată cu ea.

— Prin iubire și recunoștință. Un limbaj universal învățat din *Vede*, anunță bărbatul, fixând norii care parcă atârnau din cer ca niște rufe murdare.

Romana se simțea rușinată că nu încercase să răspundă la întrebarea lui. Dar bărbatul era ca în transă, așa că nu păru să observe.

— Biblia ne învață despre puterea dragostei și despre compasiune, toate textele sacre o fac, dar noi luăm din ele doar ceea ce ne convine.

Avea dreptate, recunoscu Romana, care căută să îi dea un răspuns potrivit:

— Mesajul vine din inimă. De fapt, vine din atât de multe inimi că apa nu are cum să îl interpreteze greșit. Nu a primit iubirea noastră înainte de a se simți trădată. Limbajul despre care vorbesc e unul mai tehnic, mai direct. Comunitatea științifică, cei care fac banii și necredincioșii care au semnat rezoluția ONU, nu realizează că trebuie să oprim toate activitățile care fac rău apei, pentru a-i transmite un mesaj puternic. De data aceasta suntem cu toții implicați, nu mai e loc de întors, încheie ea.

Srinitham analiză afirmația ei, apoi întrebă cu o voce moale:

— Vrei să spui că cele două limbaje trebuie să lucreze în tandem?

—Da, interpretarea din inimă, dar și cea abstractă, trebuie transmise în același timp.

Își întinse brațele în căutarea unei comparații, ceva care ar fi putut s-o ajute să-și transmită ideile mai bine.

— Gândește-te la ruptura constantă dintre mase și aleșii lor. În timpul campaniei electorale, aceștia din urmă promit o legătură permanentă pentru a lua mereu

pulsul oamenilor a-i asculta. Se jură că nu vor tolera nicio lege care să le îngrădească drepturile sau libertățile, dar în momentul în care sunt aleși, parcă are loc o spălare pe creier și se supun presiunilor și influenței corporațiilor, uitând de noi și de nevoile noastre.

Srinitham dădu din cap în semn că înțelege, apoi se scărpină la urechea dreaptă.

— Lucrează mai mult împotriva noastră decât pentru noi.

— Exact, doar că acum e diferit. Trezirea apei a dovedit, chiar și celor care au refuzat să vadă realitatea, că ea ne-a învățat toate trucurile și nu va ceda decât în cazul în care ne vom implica total! concluzionă Romana.

— Vrei să mă însoțești diseară? Doresc să particip și eu la rugăciunile în aer liber, o întrebă el brusc.

Ea își imagina deja vortexul imens de energie eliberat de atâtea minți legate de un scop comun și simți un fior rece pe șira spinării.

— Să mă iei de-aici, te rog, îi răspunse. O să te aștept, vreau să mai dau câteva telefoane acasă.

El zâmbi și arătă spre bucătărie.

— Ai mâncare vegetariană și o rație de apă în frigider, îi transmise el, înainte să părăsească încăperea.

Romana îl urmări cu privirea până când în locul lui rămase un gol. Tânjea după dragoste și afecțiune, elemente care lipsiseră mereu din viața ei. Părea o zonă de secetă într-o vale a abundenței, alimentată ba de proasta ei judecată, atunci când venise vorba de

caracterul bărbaților care îi populaseră existența sau de cantitatea de lucru care mereu îi solicitase prezența chiar în momentul în care se ivise partenerul potrivit.

Oricât de mult dorea să simtă căldura și atingerea iubitoare a unui bărbat, să cedeze în fața lui Srinitham ar fi reprezentat o greșeală monstruoasă într-o țară supusă încă unor obiceiuri și prejudecăți milenare. Diferența de ani ar fi fost cel mai ușor obstacol de trecut. Faptul că ea era șefa lui reprezenta o complicație pentru legătura amoroasă care se formase deja în mintea ei.

Romana nici nu îndrăznise să viseze la mângâieri într-o lume care se prăbușea în jurul ei, până în urmă cu doi ani. Ar fi renunțat la conducerea celor două organizații care îi ocupau mintea, trupul și sufletul, dacă pasiunea adevărată era ceea ce avea nevoie, dacă dorințele inimii ei și ale bărbatului iubit vibrau pe aceeași frecvență.

Ardoarea, înțelepciunea și sinceritatea ar fi trebuit să compenseze pentru frumusețea ei un pic trecută. Spera că un bărbat mai tânăr, ca Srinitham, avea să aprecieze aceste calități fără a face comparații cu relațiile pe care le mai avusese.

CAPITOLUL XI

Era finalul lui august și Cherry mai avea două săptămâni din vacanța pe care și-o impusese înainte de startul anului universitar. Excursia din Hawaii o ferise de starea de depresie și de durere prezentă în timpul comemorării din Toronto. Aniversarea celor doi ani de la explozie i-ar fi expus rănile încă deschise la și mai multă suferință și la ura colectivă de care familiile victimelor încă se agățau. Ea făcuse pace cu ideea pierderii de vieți omenești.

Iertarea. Acesta era principiul propovăduit de șeful Landing Eagle, întors acum în planul astral, dar și de Kahuna Lapa'au, încă în viață și conștient de responsabilitatea de a o pregăti pe Marinka drept succesoarea lui și reprezentanta spirituală a oamenilor de pe insule.

Ce mai rămăsese de făcut altceva decât să ierte? De ce să acumuleze ură care să le otrăvească mințile și sufletele? De ce să imprime asemenea sentimente distrugătoare în apa din corp? Era calea greșită de a progresa.

Le-ar fi sugerat să sărbătorească, în schimb. Recuperată după daunele suferite, *Apă Pentru Toți* devenise o organizație mult mai puternică datorită numărului

de membri noi și voluntarilor dornici să facă parte din proiecte cu care rezonau. ONU reușise să obțină un consens remarcabil în cazul rezoluției de urgență, provocată de trezirea apei, iar noile reguli se răspândiseră în conștiința umanității.

În timp, ajunsese să devoreze toate interviurile și emisiunile TV sau radio pe marginea acestui subiect, împreună cu toți termenii aferenți, ca vâscozitate, rezonanță, frecvențe sau nivele de oxigen, ceea ce îi întărise convingerea lui Cherry că fenomenele atmosferice de-abia puteau fi prezise pentru mai mult de 48 de ore. Tornadele, furtunile și ploile intense apăreau unde nu te așteptai și lăsau în urmă inundații, orașe care se chinuiau cu un trafic infernal și proprietăți distruse, sau copaci smulși din rădăcini de vânturile puternice și aruncați pe drumuri ori pe poduri. Cherry avea impresia că apa, în formele ei variate, se comporta ca într-un război de gherilă: atacă, distruge, dispari, fără a ține cont de prăpădul lăsat în urmă. Dacă scopul principal era demoralizarea societății, atunci succesul ei avea să fie garantat.

Întinsă pe canapeaua din sufragerie, aruncă o privire către bagajul pe jumătate nedesfăcut din excursia în Hawaii. Observă o suprafață neagră, netedă, care se ițea prin tricoul albastru și se ridică în picioare ca eletrocutată. Îngenuche și ridică piatra de lavă pe care Marinka i-o arătase în timpul uneia dintre plimbările lor pe plajă. Spiritul ei aprobase pentru a o putea ridica de pe tărâmul antic al insulei.

— Când ajungi acasă, să o ții în mâini, în tăcere, ca să întrebi spiritul unde s-o plasezi, o sfătuise Marinka. Întreabă cu inima și răspunsul ți se va revela. Ai răbdare.

Așa că urmă sfatul prietenei sale. Piatra cântărea aproape 3 kilograme și arăta ca o piramidă cu o bază triunghiulară, mică și cu marginile șlefuite de valurile oceanului. O altă parte era însă neregulată. Era o sculptură naturală care încă mai captura sunetul valurilor, șoaptele adânci ale oceanului și învățăturile criptate venite din mijlocul planetei. Roca, scuipată de un vulcan, încapsula înțelepciunea și puterea vindecătoare pe care i-o conferise spiritul.

Cherry nu putea să acceseze aceste informații, dar inima ei plină de iubire și acceptare tot puse întrebarea. Acesta era modul prin care creierul ei filtra situația, pentru că niciodată nu avusese mai înaintre vreo conversație cu o piatră. Purtase, totuși, discuții cu apa, fie că vorbea de râuri, lacuri sau apa din ocean, deși mereu se întrebase care era ierarhia spiritelor în lumea apei.

„În grădină, lângă cireșul mort, cu fața către est".

Simți, mai mult decât auzi, răspunsul, amintindu-și că atunci când împlinise cinci ani, tatăl ei îi spusese motivul pentru care plantase copacul: nașterea ei.

Își trase papucii în picioare și merse spre scheletul copacului care fusese deposedat de mândria și viața care îl caracterizase cu ani în urmă, după ce fuseseră introduse restricții privind folosirea apei pentru pis-

cine sau pentru udat grădina. Adună toată dragostea prezentă în inima ei, în timp ce prin minte se derulau imaginile unei fetițe neliniștite, agățată de crengile cireșului, ca o maimuță simpatică, mâncând fericită fructele și scuipând sâmburii în joacă.

Plasă piatra cu fața către est, la câțiva centimetri de trunchiul copacului. Părinții ei ar fi fost mândri de ea. Mulțumi câmpului energetic cu care comunicase, înainte de a se întoarce în casă.

CAPITOLUL XII

În următoarele două zile, Cherry apucă să vorbească cu Romana la ONU, aflând ultimele informații despre entitățile și țările care se conformau tratatului, verifică la universitate pentru a afla numărul de studenți înregistrați pentru cursurile de limnologie și intră în contact și cu câțiva membrii din organizația *Apă Pentru Toți.*

Ilanda Mazandir era și ea pe listă, dar neurochirugul o sună înainte s-o caute ea.

— Bună, fată! Bine te-ai întors din paradis!

Pe imaginea lărgită din realitatea augmentată observă cum ridurile din jurul ochilor femeii se măriseră, iar obrajii erau supți. Tensiunea din ultimele zile o marcaseră profund. Zâmbetul Ilandei era unul forțat.

— Chiar că paradis. Apropo, Kahuna și Marinka îți transmit cele mai călduroase îmbrățișări și salutări, îi spuse Cherry.

— Mă bucur că amândoi sunt bine.

— Și ei se bucură că și-au recăpătat viețile, chiar dacă sunt conștienți că lupta cu multinaționalele e departe de a fi terminată. Am auzit tot ce s-a întâmplat aici cât am fost plecată. Cred că ați trecut prin iad!

— Încă mai trecem, răspunse Ilanda, în timp ce își trăgea părul pe după urechi. Cherry se aștepta să o vadă cum începe să ronțăie biscuiții sărați, care o relaxau.

— M-au făcut de râs cu afirmațiile false despre implicarea guvernului în cercetarea noastră. Lucrul ăsta l-a iritat pe Primul Ministru și mi-au sărit mie în cârcă.

— Serios?

— Nu poți să aștepți responsabilitate de la niște birocrați! Nu în timpul vieții noastre. Am fost forțată să citesc un comunicat prin care am negat toate afirmațiile făcute de presă.

— Până la urmă, totul a ieșit bine, își dădu Cherry cu părerea. Dar ți s-a părut cumva că există riscul ca guvernul chiar să se implice în vreun fel?

Ilanda își masă fruntea câteva secunde.

— Nu pot s-o spun cu siguranță. Dacă facem o greșeală și moare un pacient, o să ne închidă laboratorul și o să confiște tehnologia.

— N-am auzit mesaje contra implanturilor de cristale decât din partea câtorva entități, precum biserica, spuse Cherry.

— Ei sunt cei mai vocali. Acești moraliști încrezuți i-ar nega lui Iisus chiar și a doua venire, dacă ar avea culoarea pielii diferită sau nu s-ar comporta cum vor ei, sau dacă s-ar abate de la Scripturi pentru a se adapta la realitățile acestui secol, completă Ilanda, în timp ce își dădu ochii peste cap, indignată.

— Strategia pe care ai anunțat-o public a mai liniștit lumea, o felicită Cherry.

Ilanda scoase un sunet involuntar, de parcă corpul ei respingea afirmația.

— Ce s-a întâmplat?

— Avem un rebel în echipă. Mark Sarafian. M-a contrazis în fața celorlalți membrii ai echipei.

— În legătură cu ce?

— Vrea să folosim tehnologia în regim de franciză, mărturisi Ilanda, făcând ochii mari, de parcă tocmai împărtășise unui prieten ateu că ea era, de fapt, creștină.

— Propunerea lui sună bine.

— Poate... Nu știu. Dar noi n-am dezvoltat o afacere de tip fast-food.

— L-a aprobat cineva?

— Raman. Am reușit să le-o tai înainte să aflu și părerea celorlalți. Vreau să vină și Ojani, înainte să luăm o decizie.

— Când se întoarce?

— Mâine. Ce-ar fi să vii și tu?

— O să trec, confirmă Cherry. Un gând îi trecu prin cap chiar înainte să închidă convorbirea. Auzi, cum merge cu finanțarea? Întreb, pentru că încă nu ai generat niciun venit.

Ilanda păru prinsă pe picior greșit.

— Situația e bună. Am fost felicitate de misteriosul nostru partener din umbră. Asta mi-a spus că nu am fost uitați. Echipa a estimat că veniturile ar...

— Scuză-mă că te întrerup, ai spus că te-a contactat investitorul nostru?

— Da, presupun că e același tip sau grup de indivizi care a donat și către *Apă Pentru Toți* și că fondurile au fost redistribuite conform instrucțiunilor tale. De ce întrebi?

Cherry simți cum i se înroșesc obrajii și în acel moment își dorea să fi avut la dispoziție masca lui Hayyin.

— Eu, aaah, mă bucur că el, sau ei, sunt mulțumiți de realizările voastre și că pot să își recupereze o parte din investițiile făcute. Ne vedem mâine, spuse și încheie convorbirea.

— Cum e posibil?! se întrebă cu voce tare. Maahes e mort, a murit de peste un an! O fi avut parteneri?

Ilanda îi mărturisise lui Cherry că acțiunile de la Vivus Water Inc., pe care Maahes le controlase, fuseseră vândute discret și fondurile dispăruseră.

Poate că moartea lui nu fusese un accident, până la urmă. Oare Maahes făcuse parte dintr-un grup de investitori care pariaseră pe succesul cristalelor? Fusese reprezentantul lor?

Ca în alte cazuri, grupul Anonymous îndeplinise obiectivul și identificase donatorul secret. Capcana plantată de hackeri pe telefonul ei mobil funcționase la perfecție. Odată ce fațada fusese înlăturată, Cherry și Anonymous rămăseseră confuzi. Oare de ce finanța Maahes munca de cercetare a Ilandei?

În acel moment, Cherry nu găsise puterea să îi spună Ilandei adevărul. Derulase mai multe scenarii în cap, dar știa, instinctiv, că neurochirurgul ar fi oprit munca dacă ar fi aflat că banii veneau, indirect, de la afacerea

pe care o disprețuia atât de mult, din cauza modului în care trata apa.

Așa că își ținuse gura. Apoi, cinci luni mai târziu, Maahes, CEO al celei de-a treia companii de apă îmbuteliată din lume, pierise în Egipt. Scandalul care urmase dispariției lui rupsese compania în bucăți. Chiar și așa, Cherry încă purta un secret usturător, dar găsise o metodă prin care să rezolve dilema. Se părea, însă, că se înșelase când se gândise că problema nu avea să mai revină.

CAPITOLUL XIII

Ilanda, Ojani și Cherry discutau în biroul doctoriței, situat pe etajul unde se găsea laboratorul din Toronto. Era același design ca în cazul biroului ei de la spitalul St. Michael, cu puțină mobilă, doar un scaun și o canapea. Adusese și cele două fotografii ale Turnurilor Gemene din New York, una în alb și negru, cealaltă color.

— Sunt de acord cu ambele abordări, Ilanda, spuse, împăciuitor Ojani, după ce aflase sugestia lui Mark Sarafian.

Stătea sprijinit pe spătarul canapelei.

— Tehnologia trebuie să aducă îmbunătățiri, nu moarte. Siguranța e și principala mea preocupare, întotdeauna a fost, dar odată ce obstacolele sunt depășite, sistemul de franciză, așa cum e prezentat de Mark, ar putea funcționa foarte bine. Nu va necesita infuzii de capital și vom avea responsabilitate minimă și profit maxim.

— Dar...

— Nu uita că plata pentru operații va fi acoperită de companiile de asigurări, ăștia sunt bani gratis pentru noi, continuă Ojani.

— Codul unui soft poate face orice în zilele noastre. Raman e foarte încrezător când vine vorba de aplicația pe care vrea să o dezvolte. Dacă Anonymous are încredere să țină datele în cristale, noi de ce nu am avea? Operații controlate în fiecare locație din lume, asta e și ideea care te-a atras la început.

De-abia atunci Cherry observă influența pe care Ojani o avea asupra Ilandei. Se folosea de date concrete și de bun simț, nu folosea vorbe meșteșugite, nu era evaziv, așa cum era ea, obișnuită cu ședințele de la universitate şi de la *Apă pentru Toți.*

Pe lângă experiența din afacerile cu cristale, Ojani dădea puțină culoare echipei, și nu doar datorită cămășilor sale stridente, ci a atitudinii sale degajate. De fiecare dată când Cherry îl întâlnea, bărbatul vorbea puțin, de parcă era rușinat să scoată în evidență intelectul remarcabil care transformase un tânăr din Canada, cu origini jamaicane, într-un milionar atât de tânăr. Se potrivea cu grupul de oameni de știință, iar feedback-ul lui cântărea aproape la fel de mult ca al Ilandei.

— Cherry, tu ce crezi? o întrebă doctorița.

De ce te agăți atât de tare de ideea că revoluția pornită de tine trebuie să încetinească? se întrebă Cherry în sinea ei. Și erai atât de mândră de această realizare. Drumul către viitor nu poate fi parcurs cu pași de bebeluș. Din contră, puterea și entuziasmul din toată lumea ar fi înlăturat tot ce era vechi și care s-ar fi opus evoluției. Dar nu putea să spună asta cu voce tare fără a o face de râs pe Ilanda în fața lui Ojani.

— Duhul a ieșit din sticlă, Ilanda. Poți să te prefaci pentru un timp că vrei să faci tehnologia publică, dar nu va dura mult până când cineva își va da seama că doar ai amăgit lumea pentru a împiedica tehnologia să cadă în mâini greșite. Dacă o persoană va exprima aceste îngrijorări și va avea platforma potrivită să își răspândească mesajul, atunci presiunea și reacția vor fi mult mai agresive.

S-a dus și sprijinul meu, se gândi Cherry, dar acționa din instinct, care îi spunea, la fel ca și lui Ojani, că tehnologia aparține tuturor.

Ilanda își dăduse părul pe spate, apoi se întinse spre sertarul din dreapta, dar se opri la jumătatea distanței.

— Lumea s-a minunat de recuperarea incredibilă a lui Kahuna Lapa'au. E o realizare de care poți fi mândră și tu și echipa, explică Ojani.

Gândurile lui Cherry se îndreptau spre confesiunea pe care i-o făcuse Marinka în Hawaii, fapt ce adăuga un nou strat de complexitate dezbaterii despre cât de moral era să modifici mintea și corpul dăruite de Dumnezeu.

— S-a întâmplat în timp ce meditam împreună, două săptămâni după întoarcerea pe insulă, explicase Marinka. Am simțit... ceva care îmi sonda mintea, îmi deranja pacea.

Marinka chicotise în timp ce vorbea cu Cherry.

— Prima dată m-am gândit că am ajuns la un nivel de conștiință unde spiritele puteau vorbi direct cu mine, dar era doar tatăl meu, care explora un teritoriu

pe care credea că îl cunoaște. Fără să realizeze, a dat peste un o nouă cale energetică, o graniță formată de vibrațiile cristalului. Era o senzație blândă, nimeni nu deranjase intimitatea acelui spațiu până în acel moment.

Păstrătoarea secretelor, asta devenise Cherry de când intrase în legătură cu atâția oameni. Nu dorise niciodată să își păzească cuvintele în preajma lor și nici nu dorise povara care venea cu informațiile clasificate. Dar era dreptul Marinkăi să divulge legătura secretă telepatică dintre tată și fiică, după ce explorase suficient această împletire a minților lor.

De data aceasta, Cherry simțea că povara nu era pe umerii ei. Era doar o observatoare a discuției dintre Ojani și Ilanda. Îi amintea de o discuție între doi iubiți, drăguță și în același timp presărată cu cuvinte alese cu atenție, pentru a nu lăsa loc de interpretări. Niciuna dintre părți nu dorea să o deranjeze pe cealaltă, dar nimeni nu dorea să cedeze prea mult teren.

— Ilanda, sunt de accord cu tine, trebuie să controlăm cine are acces la implanturile de cristal. Oamenii obișnuiți vor doar să își trăiască fanteziile, oricare ar fi ele, incluzând o putere de procesare a creierului mai bună, pentru a se bucura de jocurile care, probabil, se vor transfera și ele în rețeaua de cristal, în viitor. E ceva inedit și nici nu trebuie să stea închiși ore întregi într-o cameră care miroase groaznic.

Ilanda vru să îl întrerupă, dar Ojani nu îi acordă această șansă.

— Eu am o înțelegere cu vechii mei clienți. Există o clauză în contractul nostru, condiția care m-a determinat să închid afacerea și să mă alătur echipei tale, ca manager de achiziții. Îți amintești clauza, nu?

Cherry spera să audă răspunsul Ilandei, pentru că ea nu avea nicio idee despre această clauză.

— Ne-am înțeles, de fapt eu am fost de acord, ca clienții tăi să aibă prioritate, dacă vor decide că doresc implanturi de cristal, pentru doar zece la sută din ce îți plăteau ție pentru experiențele pe care le procurai.

Ilanda părea să scoată cuvintele forțat, cu o cadență care amintea de un tren care traversa un pod. Își încrucișase mâinile la piept, ca un copil bosumflat căruia părinții i-au confiscat jucăria preferată.

— Așa este, trebuie să îmi onorez promisiunile. Reputația mea e în joc, iar asta înseamnă mai mult decât bani pentru mine. Nu vorbim aici de entități militare sau complexe industriale capabile să modifice cristalele pentru o întrebuințare distructivă.

Ojani părea sincer în convingerea lui.

— Te-a contactat vreun client? întrebă Ilanda.

— Nu încă. Ei știu că sunt un om de cuvânt și îi voi suna când tehnologia, cristalele și apa structurată folosită până acum sunt la stadiul în care pot fi folosite în siguranță în corpul uman.

Se îndreptă de spate și își modifică poziția pe canapea, dându-se mai aproape de Cherry.

— Lista mea este destul de lungă, dar pot să o scurtez la aproape 300 de persoane care ar fi interesate de

implanturi și își permit și costul aferent. Dacă îi aducem aici și ne ocupăm de ei unul câte unul, asta ar însemna luni întregi de operații non-stop, fără să luăm în calcul și detaliul insignifiant, accentuă el, ironic, că nu putem oferi supraveghere post-operatorie pentru toată lumea, pentru că avem doar cinci camere de recuperare.

Cherry simți nevoia să intervină:

— Au nevoie de mai mult de două zile de recuperare dacă procedura medicală devine standard?

— Da, aproximativ 35% vor face parte din această categorie, din cauza problemelor de sănătate colaterale, căci nu le îmbunătim creierul doar de plăcere. Vor avea nevoie de supraveghere, le lămuri Ojani, familiarizat cu toate problemele clienților.

Ilanda îl privea fix, iar Ojani îi susținu privirea fără să clipească. Niciunul nu era supărat și nu arunca priviri belicoase, dar fiecare încerca să proceseze argumentele celuilalt. Cherry se gândea că doar diferența de vârstă importantă îi împiedicase pe cei doi să aibă o aventură pasională. Ojani era cu 13 ani mai tânăr. Asta, și poate chipul frumos al lui Maahes, care mai bântuia încă visele Ilandei.

— Protejarea tehnologiei de cei de care ți-e frică s-ar putea să implice măsuri de precauție pe care nu le-am luat în considerare. Guvernul Canadei ar putea să intervină și să vă protejeze ca o entitate privată, ceea ce și sunteți, cu un set de legi speciale care, în viitor, ar putea fi folosite și pentru alte inițiative de acest gen.

— Sau ne-ar putea închide, așa cum vorbeam mai devreme.

— Corect, dar dacă nu te ploconești puțin în fața lor, nu îi văd pe birocrați să facă prima mișcare. Du-te la Ottawa cu o strategie clară și o cerere concretă. Cum spuneam, ar trebui să aibă impresia că acest set de legi va rezolva problemele companiilor de același calibru.

Putea citi disperarea pe fața obosită a Ilandei. Sprijinul pe care îl așteptase de la Cherry se evaporase instantaneu.

— Nu ai de ce să fi dezamăgită, continuă Cherry. Un așa număr mare de pacienți poate fi tratat mai bine la nivel local. Chiar nu găsesc nicio slăbiciune în propunerea lui Mark. Poți să mai ai o adunare cu echipa și să întoarceți problema pe toate părțile, dar, per total, cred că e o propunere foarte bună. Totul se reduce la implementarea ei.

Cherry blocase toate scuzele inutile ale Ilandei. Ojani, probabil deranjat și el de ambuscada în care picase Ilanda, se ridică brusc.

— Haideți să mergem să mâncăm ceva și să vă povestesc aventurile mele din Africa de Sud, propuse el, cu un zâmbet generos pe chipul întunecat. Este o poveste pe care nu vreți să o ratați, adăugă, ca pentru a-i stârni interesul Ilandei, care nu părea încântată de propunere.

— De-abia aștept, zise și Cherry, gata să plece. O să vă împărtășesc și eu mai multe despre călătoria din Hawaii și discuțiile avute cu Marinka și Kahuna.

Ilanda deschise sertarul biroului, dar, în loc să scoată un biscuit, așa cum se așteptase Cherry, extrase o perucă închisă la culoare.

— Ce e asta? întrebă Cherry.

— Alter-ego-ul meu. Știai că am creat, recent, o nouă personalitate? Cum arăt?

Buclele creț îi acopereau umerii și o întinereau cu aproape zece ani.

— Unii oameni m-ar putea urmări, știi? Nu vreau să îi conduc la laborator. Nu am mai fi în siguranță, adăugă, în timp ce încerca să își aranjeze peruca.

Ojani le deschise ușa și apoi le urmă afară.

☆ ☆ ☆

Se deplasară grăbiți pe Parliament Street și cotiră la dreapta pe Ontario Street, către un nou local thailandez, care primise note mari de la criticii culinari din oraș. Niciunul dintre ei nu își folosise masca de filtrare a aerului pe distanța aceea scurtă. Meteorologul anunțase mândru că problemele cauzate de praful adus de vânt nu aveau să se iveasă pe parcursul zilei, așa că riscul era suportabil.

Mulțimea care se înghesuia la mese, la prânz, se subțiase, așa că găsiră locuri lângă fereastra semi-transparentă, imprimată cu vopsea fotovoltaică.

Chelnerița, o asiatică micuță, cu un breton pătrat, drăguț, le scană cipul, după care comandară trei ceaiuri verzi. Încă nu își consumaseră rația de apă zilnică.

Mirosurile îmbietoare de la bucătărie le reaminti că le era foame și comandară mai multe feluri de mâncare decât era nevoie.

— Chiar ai fost răpit în Johannesburg? întrebă Cherry în timp ce se servea din platoul cu salată proaspătă.

— Da, spuse Ojani, printre înghițituri. Aceasta a fost impresia mea când m-am trezit și am realizat că eram legat de un scaun prins cu șuruburi de podea.

— Cred că aș fi avut aceeași impresie, aprobă Cherry și izbucniră amândoi în râs.

— Nu e deloc amuzant! replică Ilanda pe un ton tensionat. Ce s-ar fi întâmplat dacă femeia aia te lăsa acolo?

— Și eu am fost speriat la gândul că puteam să mor, completă Ojani, în timp ce mesteca încet o bucată de tofu.

— Pe cine suspectezi? DeBoer? întrebă Cherry.

— Nu i-ar ajuta la nimic. Vor un parteneriat și, din ce am simțit, îl vor destul de tare!

— Ar putea fi un avertisment? Aliază-te cu noi și fă-o repede, altfel...? lăsă Cherry fraza în suspensie.

Găluștele vegetariene sosiră și, pentru câteva momente, fură ocupați să muște cu poftă din ele.

— Van Dent a menționat ideea cristalelor accesibile ca preț pentru multe categorii sociale și alte strategii revoluționare care i-ar făcea fericiți pe acționari.

— Aproape mi se face rău de fiecare dată când aud cuvântul ăsta, acționari, ca un fel de scuză pentru lăcomie. Maahes mă înnebunea cu asta!

Ilanda realiză că nu menționase de mult timp numele soțului mort, dar acum venise natural.

— Este un concept atât de contradictoriu.

— Care dintre ele? întrebă Ojani.

— Pentru a satisfice acționarii dintr-o companie, nu contează care, înseamnă să le generez un profit cât mai mare. Uneori, de fapt în majoritatea timpului, aceste profituri sunt obținute fără să se țină cont de sustenabilitate, explică Ilanda, în timp ce mai luă din mâncare.

— Egoismul acestei abordări va fi schimbat de rezoluția ONU. Înghețarea tranzacțiilor la bursă a fost o mișcare inteligentă, spuse Cherry după ce sorbi din ceai.

— Nu s-a întâmplat niciodată asta. Niciodată în istoria omenirii, în același timp, spuse Ojani mulțumit că asistase la un asemenea eveniment istoric.

— Cât mai durează până se pornesc, întrebă Ilanda, cea mai puțin interesată de detaliile lumii financiare.

— Nu înainte ca programul de compensare să fie pregătit pentru fiecare companie listată. Ele sunt prioritatea, pentru ca acțiunile lor să nu se prăbușească atunci când bursa se deschide din nou.

— Dacă mă întrebi pe mine...

— Știm, să se termine odată cu prostiile care au contribuit la aceste crize, o întrerupse Ojani.

— Sau să fie trimiși cu o rachetă în spațiu. Să facă tranzacții acolo, să își satisfacă orgoliile umflate, nu se putu abține Ilanda.

— O să sugerez asta reprezentanților ONU, ca un plan alternativ, dacă negocierile nu duc nicăieri, glumi Cherry.

În sfârșit, un zâmbet timid apăru pe fața Ilandei, chiar dacă nu dură mult. Se părea că desertul de lămâie o scosese pe doctoriță din starea de depresie și o făcuse să participle la discuție. Veni cu idei interesante despre cum trebuiau confruntați cei de la DeBoers în legătură cu răpirea lui Ojani, pentru ca diplomația, și nu nervii, să câștige.

— Dacă ne gândim la incidentul de la Johannesburg, nu am un grad mare de încredere în DeBoers ca partener pe termen lung. Punem toate ouăle într-un coș și ne trezim că măresc prețul, așa cum a făcut prietenul tău actor, spuse Ilanda, în timp ce curăță linguriță de orice urmă de dulceață și își termină ceaiul.

— Sunt singura sursă de cristale care prezintă încredere, cu ramificații la nivel internațional și livrare garantată, își justifică Ojani votul de încredere.

— Nu sunt și ei afectați de restricțiile de zbor? întrebă Cherry, întoarsă pe jumătate spre ecranul pe care se derulau știrile zilei.

— Toată lumea este. De aceea sincronizarea operațiilor în toate locațiile în doar câteva zile este crucială. Avem nevoie de cel puțin douăzeci de cazuri la fiecare locație, ca să justifice cheltuielile. Transportul va fi un factor important atunci când vom vorbi de costuri.

Rămaseră în tăcere câteva momente, înainte ca Ojani să vorbească iar:

— Și clienții potențiali, cel puțin cei care au nevoie de implanturi medicinale, ar avea aceleași limitări de zbor.

— Știu, știu. Ilanda dădu din mână ca pentru a opri subiectul odată pentru totdeauna. Suntem cu toții de acord cu conceptul de franciză. Vezi, mi-ai dat puțin timp de gândire și am realizat că ai dreptate!

— Serios? exclamă Ojani.

Ilanda aprobă scurt din cap. Bărbatul zâmbi larg și se mișcă, entuziasmat, în scaun, de parcă se afla pe o trambulină.

Cherry avea impresia că Ojani urmărise doar să încheie discuția și avea dreptate. Le mărturisi că făcuse o promisiune divinității, în timpul situației tensionate din Johannesburg, că dacă scapă cu viață se va retrage din afaceri și va cumpăra o fermă în Ontario. Îl deranja că, lăsată liberă, mintea lui alerga spre această amintire la fel ca un copil care urmărește dubița de înghețată într-o zi călduroasă.

Poate că Dumnezeu îi cauza acest sentiment de vinovăție, care nu îi dădea pace, forțându-l să părăsească o lume de a cărei schimbare era responsabil prin dezvoltarea tehnologiei cristalelor. Nu știa cum va arăta această schimbare, pentru că sigur existau oameni și companii care aveau să folosească tehnologia în scopuri egoiste, în timp ce își clamau virtutea.

Niciuna dintre femei nu încercă să îl facă să se răzgândească. Amândouă recunoșteau presiunea la care fusese supus pentru a supraviețui. Ojani se gândea

chiar că traiul la fermă reprezenta o ieșire onorabilă din viața publică, iar Cherry îi mulțumi că o lăsase să fie martoră la o așa confesiune.

— Să fii sigur că iei una cu multe camere de oaspeți, comentă Ilanda. S-ar putea să venim și noi, dacă mizeria asta de viață socială devine de nesuportat.

Cherry nu era sigură dacă vedea semne în privirea Ilandei sau în faptul că Ojani o plăcea foarte tare, în ciuda diferenței de vârstă.

Ojani se juca cu șervețelul, pe care aproape îl scăpă sub masă. Făcu semn către chelner și ceru nota de plată, apoi se îndreptă spre toaletă.

Rămasă singură cu prietena ei, Cherry profită pentru a pune o întrebare care o chinuia.

— Ziua trecută, ai menționat că te-a sunat investitorul anonim...

Ilanda se lăsă pe spate, apucă lingurința și începu să traseze un desen abstract prin resturile rămase de la prăjitură.

— A mai spus și altceva în afară de a vă felicita, pe tine și echipa? insistă Cherry.

— Nu prea. Nu a spus-o, dar cred că se întreba dacă investiția lui a început să dea roade pe care să le culeagă. Mă aștept la un alt telefon după ce anunțăm strategia de franciză.

— Are încredere în munca ta, zise Cherry, cu degetele înfășurate în jurul ceștii pe care o răsucea pe masă.

— Cine, investitorul? Nu cred că e cazul. Asta ai făcut-o tu, în special, și cei de la *Apă Pentru Toți*. Nu mai

ții minte că ți-am zis atunci când ne-am văzut prima dată că tu ai mai multă încredere în munca mea, decât mine?

— Și totuși a pompat mai mulți bani în continuare.

Cherry își imaginase că Maahes fusese investitorul inițial, dar acesta murise. Cine era oare în spatele mesajului recent? Avusese Maahes niște parteneri pentru care acționase ca reprezentant? Cherry trebuia să apeleze iar la resursele vaste ale celor de la Anonymous pentru a afla.

Ojani se întoarse și nu se mai așeză.

— Doamnelor, gata de plecare?

Ele aprobară și se întoarseră la laborator.

☆ ☆ ☆

— Chiar te vei transforma în fermier doar pentru că te temi de o potențială pedeapsă divină care se poate abate asupra ta? îl chestionă Ilanda pe Ojani, după ce Cherry plecase la cursurile de seară de la Universitate.

— Am promis, nu contează că mi-am făcut-o mie, lui Dumnezeu sau oricui altcuiva m-ar putea trage la răspundere, răspunse, surprins că Ilanda era dispusă să continue discuția pe care o crezuse terminată.

— Ăsta da caracter! pufni femeia.

În vocea ei se simțea totuși o urmă de admirație care îi mângâie orgoliul lui Ojani. În ultimul timp căuta tot mai mult aprobarea ei, ca un elev din clasa întâi care încearcă din răsputeri să devină favoritul învățătoa-

rei. Totodată, mai făcuse o promisiune, una impulsivă, bazată pe sentimentul că avea să răspundă sincerității lui, la momentul potrivit. Plănuia să o ducă la templul budhist și să o prezinte lui Tenzin, prietenul lui din copilărie și să o lase să colinde prin grădina interioară și prin biblioteca mică. Nu chemase pe nimeni în spațiul lui, devenit sacru în urma învățăturilor primite de la călugări.

Ea acceptase cu o sclipire în ochi care îl făcu pe Ojani să viseze la o relație mai intimă, care putea evolua din cea profesională.

Ca să se asigure că niciun eveniment neprevăzut nu îl împiedica să își țină promisiunea, întrebase discret echipa și aflase că în weekend Ilanda nu avea să vină să verifice rezultatele. Deci, duminică ar fi fost o zi perfectă pentru vizită. Ojani nu întrebase dacă femeia avea alt program, o anunțase, sigur pe el, că va veni să o ia imediat după prânz.

— Călugării s-au adaptat greu cu rațiile de apă, explică Ojani, în timp ce taxiul electric îi ducea către templu.

— Aveți o relație apropiată? îl întrebase ea curioasă.

— Cât să ne considerăm o familie.

Taxiul luă o curbă din scurt, iar cei doi fură forțați să se apropie, atingându-și mâinile și picioarele. Zâmbiră timizi. Ojani se simțea ca un prospector care tocmai ce descoperise un diamant, după o lungă căutare. Ilanda emana o energie pe care o simțea când mâna lui era în apropierea ei.

— O să îmi spui toată povestea după ce te vei retrage la fermă? îl tachină ea.

Izbucni în râs, deși cuvintele ei îl încurcau. Poate transmisese un mesaj de care nu își dădea seama, dar el era dornic să se bucure de această fantezie, cel puțin până în punctul în care ea avea să îi spună clar că interesul ei se oprea la nivel profesional.

— O parte din călugări s-au împrăștiat în alte provincii sau au fugit în comunități sustenabile din Asia de Sud Est.

Ilanda se întristă la auzul veștii.

— Cine a mai rămas?

— Starețul, trei călugări superiori și cinci discipoli, toți înghesuiți în clădirea pe care o vom vizita.

— Putem să îi ajutăm cu ceva?

— Nimic din ce n-am făcut deja. Dar, hei, sunt toți sănătoși și pregătiți pentru o existență minimalistă. Atât timp cât rutina zilnică nu le e deranjată și pacea interioară e în sincronizare cu universul, atunci au parte de o zi reușită.

Sprâncenele Ilandei se arcuiră în semn de mulțumire, iar Ojani putu să jure că femeia se mai apropiase puțin de el, pe banchetă.

Clădirea de două etaje îmbătrânise sub straturile de praf și sub mușcătura ascuțită a vântului. Bugetul restrâns nu permitea o restaurare, iar viitorul era sumbru. Ojani se oferise să sprijine financiar, dar starețul nu se lăsase convins să îi accepte generozitatea, iar Tenzin nu putea să intervină în favoarea lui.

Ușa de lemn se deschise după prima ciocănitură și Ilanda păși într-o lume străină, cea a spiritualității obținute prin meditație și a căutării disciplinei morale.

Tenzin aștepta în capul scărilor.

Își scoaseră pantofii și merseră la el. Ojani se înclină cu respect, iar apoi se îmbrățișară, cu ochii în lacrimi.

Ilanda se înclină și ea, respectând eticheta. Ojani o ajută să pășească în lumea aceea paralelă, a serenității și a reconcilierii interioare, eliberată de grijile cauzate de listele cu sarcini de îndeplinit, care o blocau în birou noapte de noapte.

Tenzin șoptea în urechea Ilandei de parcă se ferea să nu-l deranjeze pe Buddha și statuile celorlalți maeștri. Poveștile pe care le zicea erau vii, scoțând în evidență reperele importante din istoria templului.

Ojani se odihnea pe una din băncile joase aflate în capătul încăperii. Culorile variate, cu care fuseseră pictate statuile de lemn ale maeștrilor veneranți, încă mai atrăgeau atenția. În unele locuri, aproape de tavan, vopseaua gălbuie se scursese puțin, de parcă era apăsată de amintiri. Din acest unghi, cărămizile expuse păreau să se hlizească la el, amuzate de faptul că fuseseră prinse dezbrăcate.

Colțul din dreapta ușii își arăta cel mai clar vârsta, prin panourile de lemn înclinate care nu mai aveau cum să fie împinse la loc în poziția originală. Lemnul acționase ca și cum nu ținea cont de ce avea să se întâmple cu pereții. *Poate că rugăciunile nu mai sunt de ajuns,* se gândi amuzat Ojani. Micile reparații, dacă

nu erau făcute la timp, riscau să se transforme în lucrări importante de restaurare.

Închise ochii și încercă să se deconecteze complet de la gândurile sale, până când o bătaie blândă pe umăr îl readuse la realitate.

— E timpul! îl anunță Tenzin, în timp ce arăta spre Ilanda, care aștepta pe hol.

Repetară protocolul de la venire. Nu se rostiră multe cuvinte, iar cele spuse fură enunțate cu voce șoptită, de parcă strămoșii erau prezenți, agățați de panourile din pereți și trăgeau cu urechea la conversații.

Cei doi bărbați rămaseră unul în fața celuilalt, în căutarea unor schimbări vizibile, suferite de ultima dată când se văzuseră, cu mult înainte de excursia lui Ojani în Africa de Sud.

— Ferma din nord, pe care vreau să o cumpăr, ar putea fi singura salvare dacă se alege praful de tot, spuse Ojani.

— Asta dacă nu se scufundă corabia, glumi Tenzin.

Ca de obicei, călugărul emana o determinare care părea să îi atingă și pe cei din jur. Ojani știa cât de greu avea să fie să-și convingă prietenul. Mai greu decât să-l convingă pe el să se alăture ordinului monahal.

— O să construim un templu acolo, oriunde va fi asta. Ați putea veni cu toții!

Era o afirmație pe care nici el nu o credea în totalitate. Implanturile, rețeaua de cristal, francizele, politica, toate aceste elemente formau o plasă care se strângea în jurul vieții, răpindu-i aproape tot timpul,

dar când propria urină i se scursese pe picior și mâinile îi fuseseră încătușate de legăturile care-i pătrundeau în carne, alternativele și perspectivele fuseseră mult mai clare.

Ojani urma să se ducă la ferma aia nenorocită, indiferent dacă avea să o transforme într-un cămin ori, nelocuită și prost întreținută, într-un refugiu pentru rozătoare și alți paraziți care se strecurau printre crăpăturile din pereți.

După ce se încălță, Ojani o conduse pe Ilanda afară, înapoi în zgomotul mașinilor, al trecătorilor grăbiți care mișunau pe drumul principal, aflat la numai câțiva metri de străduța ferită. Se simțea dezorientat, trezit dintr-un vis frumos, iar Ilanda îl apucă de mână ca să îl ajute să își regăsească echilibrul. Buclele perucii fluturau în vânt, cerând atenția soarelui, iar acesta se conformă. Pete de lumină dansau în jurul ei, făcând tabloul să capete și mai multă viață. Lumina îi intră în ochi lui Ojani și izbucni în râs.

— Ești frumoasă! spuse fără să gândească, prins de magia momentului.

Pentru o secundă, o flacără intensă păru să se aprindă în spatele ochilor ei albaștri și asta trezi în ea o dorință imensă. Apoi își aminti brusc de moartea lui Maahes și de munca la laborator și dorința i se stinse rapid.

Îi strânse mâna și mai tare, pentru a-i arăta că îi apreciase complimentul.

— Mi-e foame, îl anunță.

Ojani scoase telefonul pentru a chema un taxi. Și el era flămând, dar nu de mâncare. Era o foame care îl consuma din interior, distrăgându-l de la lucrurile care nu aveau importanță. Se simțea că se trezise din vis în același timp cu Ilanda și împărțeau aceeași vibrație a minții și a inimii, o suprapunere sincronizată care putea să îi facă întregi. În taxi păstrară o poziție decentă.

Zona de servire a mesei de la Eaton Centre era aproape pustie. Friendly Greek le atrase atenția: comandară frigărui de pui cu orez și legume fierte. Ojani abia ajunsese la a treia înghițitură când telefonul îi anunță o notificare, în același timp cu cel al Ilandei.

— Trebuie să fie de la birou, bombăni nemulțumit.

— Anonymous face un anunț? N-au mai fost activi de ceva timp! exclamă Ilanda.

Ojani se mută de aceeași parte a mesei, în timp ce Ilanda activă aplicația. Masca albă cu mustața pictată a lui Anonymous umplu ecranul. Vorbitorul purta o glugă și mănuși, așa că nu se vedea niciun petic de piele. Nu exista niciun indiciu care să trădeze dacă Anonymous era bărbat sau femeie, niciun semn care să denote ceva despre persoana care vorbea. Era doar un instrument al Justiției, care forța factorii de decizie, obișnuiți cu platitudini goale, să ia deciziile corecte.

— Nu a îmbătrânit nicio zi de când l-am văzut ultima oară, glumi Ojani. Scormoni cu furculița prin orezul din farfurie. Momentul de intimidate cu Ilanda dispăruse, iar asta îl întrista.

Femeia se lăsă pe spate, cu mâinile în buzunar, împăcată cu ceea ce avea să vină, pentru că situația nu se putea înrăutăți mai multe de atât. Sau cel puțin așa spera.

— Hai să auzim ce au de zis, poate ne sprijină cauza! spuse ea.

Lucrătorii de la restaurantele din mall și oamenii care așteptau la coadă împietriseră, captivați de parcă urma să se anunțe a doua venire a lui Iisus.

— Lucrăm de ceva timp la perfecționarea tehnologiei bazată pe cristale, varianta 2.0, dacă vreți. Am creat primul *cloud* generat de cristalele de cuarț, pentru a înlocui serverele care pot fi accesate de guvernele care vor să ne încalce intimitatea. Am oferit serviciul de găzduire gratis pentru ONG-urile și fundațiile care ne-au promovat valorile. Ideea implanturilor a început să se strecoare în tabloul zilnic al vieții noastre, justificând o îmbunătățire a vieții oamenilor, dar ele pot fi folosite și ca instrumente de manipulare, dacă ajung pe mâna unor entități nepotrivite.

Ilanda îi aruncă o privire, de parcă voia să-i spună că avusese dreptate, mesajul era despre ei.

— Cristalul Shungite este cel pe care l-am identificat drept cel mai bun tip de cristal pentru a stoca informațiile. E compus din aproape toate elementele din tabelul periodic, ceea ce arată caracterul lui rar, continuă Anonymous.

Ilanda se suci în scaun și apucă telefonul, sunând repede la laborator.

— Nanette, vă uitați la transmisie, da? Vreau să o înregistrați, ajung și eu imediat! spuse, apoi închise transmisia cu totul.

— Credeam că vrei să asculți, exclamă Ojani, mirat.

— Vreau, dar avem nevoie de echipă, răspunse ea, făcând semn spre mâncare. Hai să n-o irosim.

Cincisprezece minute minute mai târziu se aflau în laborator.

— Dați drumul la video! ordonă Ilanda de cum intră pe ușă, val-vârtej.

Echipa era strânsă în jurul mesei de conferințe, notând de zor pe Ipad-uri. Imaginea lui Anonymous apăru pe aplicație.

— O trăsătură surprinzătoare a interacțiunii dintre apă și cristal este că apa absoarbe proprietățile vindecătoare ale acestei pietre prețioase.

— Shungite, cu proprietățile sale antibacteriale, poate să curețe apa de toate componenetele organice, metale, bacterii și microorganisme dăunătoare. De asemenea, elimină componentele de clorină și fluoridele, în timp ce crește nivelul de potasiu și calitatea de antioxidant.

— Acum urmează partea cu adevărat interesantă, interveni Octana, care fu redusă la tăcere de ceilalți.

— Cercetătorii noștri au găsit o cale de a aera cristalele. Odată aduse în această stare, o altă proprietate a residuurilor este că se magnetizează atunci când se află la doar câțiva milimetri de apă sau de orice altă sursă de umezeală.

Ojani era puțin depășit de termenii tehnici, dar vedea cum echipa era cuprinsă de uimire.

— Praful de cuarț primește astfel noi calități și fiecare firicel poate fi programat cu capacități de stocare a unor cantități masive de date, de până la 100 de Kb. Am decis să folosim frecvențe înalte de sunet pentru a dezmembra cristalele în mod natural, pentru a forma o pulbere superfină, de 1000 de ori mai mică decât un fir de nisip.

Echipa izbucni în urale de parcă era descoperirea lor şi tocmai fusese făcută publică.

— Următorul pas va fi să implementăm pulberea de cristal folosind drone de altitudine mare. Odată ce pulberea este dispersată, ea se va amesteca repde cu aerul umed şi va reveni astfel la starea solidă, de cristal. Particulele de praf pot fi manipulate cu o aplicație. Se vor putea mișca și modifica pentru a permite apei să treacă prin cloud, relocându-l oriunde e nevoie.

Afirmația stârni în cameră și mai multe chicoteli de fericire și exclamații de bucurie. Nu era nicio urmă de invidie sau de gelozie, doar oameni de știință uimiți de ingeniozitatea pură.

— Cloud-ul poate avea dimensiuni diferite, în funcție de capacitatea de stocare necesară într-o anumită zonă. Sistemul nostru poate primi și trimite date la cerere și chiar poate sincroniza datele cu alte cloud-uri, din alte locații. Dacă este lovit de fulger, cloud-ul poate să stocheze energia acestuia pentru a o utiliza mai târziu.

— Asta e cu adevărat impresionant! se minună Mark Sarafian.

— Prin intermediul implanturilor personale, individul va putea să stocheze informații în cloud și se poate conecta mental cu alți oameni care au cristale similare. Lucrăm la o interfață care ne va permite să coroborăm aplicația de Realitate Augmentată cu implantul. Vrei să îți înregistrezi visele și să le revezi ziua următoare? Acum se poate! Anarhia e pe drum, oameni buni, rapidă și pașnică. Vă vom ține la curent! anunță fața mascată și transmisia se încheie.

Ilanda nu mai avea pace în scaun. Ceilalți îi lăsară timp să gândească.

— Cum ne va afecta asta?

— Nu va avea niciun impact asupra aspectului medical a ceea ce încercăm să facem, spuse Ojani, preluând inițiativa. Nu văd motive să ne schimbăm strategia. Avem un aranjament solid cu DeBoers. Dacă vor să se extindă în afacerea cu cristale shungite, e treaba lor!

Nimeni nu reacționă imediat.

— De acord, punctă și Mark Sarafian, cel care venise cu ideea francizei. Acțiunile celor de la Anonymous ne scot pentru un timp din lumina reflectoarelor, iar asta ne va permite să ne concentrăm pe cazurile pe care le avem deja.

— Încă nu e clar ce naiba e această variantă 2.0, izbucni Octana, frustrată. Ca echipă, am vorbit despre folosirea cloud-ului din cuarț pentru stocarea datelor

medicale ale clienților noștri. O să le distrugă? Vor fi compatibile cu shungite-ul?

Sprâncenele i se arcuiseră şi gura i se strâmbase într-o grimasă pe care n-o mai arătase până acum în fața echipei. Era atât de agitată, încât atunci când luă cana de cafea de pe masă, Ojani se temu că o va sparge de perete. Oare unde se dusese admirația științifică?

Ilanda încă era prinsă în gândurile ei, așa că nu luă în seamă reacția tinerei.

— De ce ești așa supărată? o chestionă Ojani. Nu a spus nimic despre eliminarea cloud-ului din cuarț.

Tânăra pufni la auzul întrebării:

— Dar dacă se hotărăsc să o facă, va trebui să pierd timp să configurez datele la o vibrație diferită pentru a se potrivi cu cea a noului tip de cristal. Iar asta necesită timp. Timp pe care nu îl am, cu toate rahaturile cu care ne confruntăm acum!

Se ridică și ieși să-și mai toarne o porție de cafea.

— Un lucru e cert, avem nevoie de cât mai multe răspunsuri, vorbi și Ilanda, cu degetele încleștate.

— De ce au făcut această schimbare tocmai acum? întrebă și Nanette, aruncând priviri repezite în jurul mesei, ca și când ar fi așteptat răspunsul de la cineva de acolo. Ochii i se fixară pe Ojani, iar acesta oftă.

— Nu sunt în măsură să judec acțiunile celor de la Anonymous. Este posibil să fie vorba de calitățile nemaipomenite ale shungite-ului și versatilitatea lui, când vine vorba de schimbarea mărimii și, poate, chiar a formei.

— Sau faptul mai simplu, că au pus mâna pe o cantitate mare de shungite din Karelia, din Rusia, interveni Raman.

— Poate au oferit guvernului protecție cibernetică de cea mai mare calitate și au primit cristale la schimb. Rusia are nevoie de astfel de servicii acum.

— Este, cu siguranță, ceva specific în proces care nu poate fi replicat și care îi face să meargă cu curaj în vizuina lupului, oferi și Sarafian o teorie.

Octana se întoarse cu cana de cafea plină ochi. Proceda la fel de fiecare dată și la plecare lăsa pe masă un cerc uscat de cafea.

— Dacă vor merge în paralel cu ambele variante? ridică tonul Ilanda, pentru a acoperi discuțiile de la masă. Dacă am înțeles bine, au folosit cuarț pentru varianta 1.0. Este o materie primă ușor de obținut. Știm că inițial au oferit această variantă numai ONG-urilor, organizațiilor non-profit, dar și echipelor de cercetare, cum e a noastră. Un fel de proiect pilot, dar prin care și-au exprimat și nemulțumirea față de guvernele și oamenii de la putere. Dacă Anonymous va muta toate acestea în varianta 2.0, iar 1.0 va fi deschisă publicului?

— Are sens, aprobă Octana. Dacă semnătura vibrațiilor de shungite include pe cele de cuarț, atunci, mai târziu, un strat microscopic de shungite aplicat peste implantul de cuarț le face compatibile, în timp ce păstrează integritatea și siguranța datelor. Să mă duc să cumpăr brățări și pandantive din shungite de la bijuteria de la mall, înainte să le vină ideea și altora?

Ojani respiră adânc și eliberă aerul din piept, imitat imediat de ceilalți ocupanți ai mesei, de parcă tocmai se eliberase o presiune mare de la o valvă invizibilă. Momentele de liniște de după discuții păreau să le reîmprospăteze perspectiva.

— Octana are dreptate, zise Ilanda. Chiar dacă bucățile pe care le găsim în magazine nu sunt de calitate, tot le putem tăia ca să le studiem structura moleculară și să vedem cât de multe informații energetice conțin.

Ceilalți îi dădură dreptate. Ilanda își continuă ideea:

— Vom urma abordarea din cazul testelor precedente, dar de data asta cu un cristal diferit. În acest stadiu nu ne vom obosi să replicăm procesul de aerare.

Afirmația fu aprobată cu același entuziasm.

— Vreți să auziți o idee nebună? întrebă Ojani. Întrebarea lui fu întâmpinată cu zâmbete calde, care îl încurajară să continue. De ce să nu punem pulberea de shungite de care vorbea Octana pe cristalele pe care DeBoers plănuiește să le producă?

— Asta ar produce o decodare mai bună a apei structurate și, în același timp, s-ar conecta cu cloud-ul de cristal 2.0, cu potențialul de a le transforma în versiunea artificială a implanturilor de cuarț! se grăbi Mark Sarafian să îi fure concluzia, într-un nou exercițiu de a-și demonstra iuțimea minții.

Ojani nu se arătă deranjat de întrerupere. Le admira entuziasmul tinereții.

— Mâine aștept să mă sune Corus Van Dent, spuse Ilanda. O să-mi dau seama imediat dacă au acces la o

sursă de shungite în Rusia sau încă se chinuie să găsească una. Urechile lui se înroșesc mereu când se panichează. Nu se poate stăpâni.

Nanette se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Atunci oprim cercetările despre limbajul apei?

Tânăra se poziționă de parcă voia să împiedice lumea să plece până nu obținea un răspuns. Întrebarea îi reduse din nou la tăcere pe toți. Descoperirea unui limbaj al apei era unul din obiectivele pentru care se formase echipa. Toți ochii se întoarseră spre Ilanda, iar ea se simți ca sub microscop. Privirea lor intensă aproape că îi ardea pielea.

— Haideți să o considerăm ca o schimbare forțată cauzată de motive mai presante, dar sunt deschisă la sugestii. Așa cum puncta Octana, acum nu e timp pentru altceva. Pot să coordonez, dar nu pot să mai lucrez direct, zise ea, cu un ton încărcat de regret.

— Poate că putem să-i pregătim pe laboranții care s-au ocupat de mostrele de apă. Nu trebuie să interpreteze rezultatele, doar să efectueze testele într-o secvență specifică, sugeră Octana.

— Și fiecare dintre noi poate să îi supravegheze pe rând, spuse și Nanette, încurajată de mâna invizibilă care ajutase la schimbarea dispoziției în cameră.

— Vorbiți cu ei și anunțați-mă ce au spus. Ce le propunem îi depășește profesional. Putem să o rugăm și pe Cherry să ne ajute, este calificată, ordonă Ilanda, apoi se îndreptă spre ușă. Nanette se dădu la o parte și o lăsă să treacă.

CAPITOLUL XIV

Ilanda și Ojani discutaseră despre cum ar avea nevoie de patru locații pentru franciza lor, pentru început în Canada: Toronto, Montreal, Calgary și Vancouver. Alte orașe, din SUA și Europa, urmau să aibă doar câte două licențe, inițial. El avea să fie responsabil cu verificarea aplicațiilor individuale.

După ce anunțul fusese făcut public, Ojani nu se putuse abține să nu râdă, când CEO-ul de la Tim Hortons îl abordase cu o propunere tentantă: compania lui era oricum implicată în domeniul francizelor și îi putea ajuta să aleagă și să selecteze locațiile și medicii: un serviciu pentru care, evident, laboratorul trebuia să plătească un comision. Admirase îndrăzneala individului, dar îl refuzase elegant, fără supărare. Afacerile cu cafea și gogoși nu mai mergeau ca pe vremuri, așa că înțelegea că oamenii căutau noi metode de a-și spori veniturile companiilor pe care le conduceau.

Toți prietenii și cunoscuții lui din domeniul medical se arătaseră interesați să obțină francize în domeniul tehnologiei cristalelor. Oftalmologi, pediatri, dentiști, chiar și ginecologi aplicaseră pentru asta prin intermediul mesajelor video.

Mândria profesională răzbătea din CV-urile care fuseseră refăcute. Erau pline de acreditări readuse la viață în același mod în care artiștii foloseau substanțe volatile pentru a restaura opere de artă aflate sub un strat gros de noroi.

Ojani și Ilanda își aruncaseră priviri rapide în timp ce urmăreau interviurile video. Uneori îi pufnea râsul când constatau falsitatea unora dintre medici, care, dacă erau judecați după profesia lor, ar fi trebuit să prezinte ceva urme de decență. Izbucnirile lor nu erau decât motive de respingere a cererii. Mai erau și momente când cădeau de acord ca un pretendent să treacă în faza următoare.

Volumul de muncă îi apropiase și mai mult, dar niciunul nu părea deranjat, mai ales că niciun apartament nu era potrivit pentru un astfel de obiectiv. Ilana îi mărturisise lui Ojani că, din momentul morții lui Maahes, în Egipt, folosea apartamentul doar de trei ori pe săptămână, pentru un duș rapid și să se schimbe în haine curate. Înainte considera că are un motiv de a merge acolo, să-și aștepte soțul să se întoarcă din călătoriile sale lungi de afaceri pentru defuncta companie pe care o conducea.

— Gâlcevile noastre intelectuale ne făceau, de obciei, să trecem peste scandalurile adevărate și doar cu tine, Ojani, am găsit o parte din pasiunea lui Maahes de a lupta pentru ceea ce cred.

Ojani se înroșise când ea se deschisese în fața lui. Păstrase tăcerea, dar apreciase comparația cu bărbatul

pe care ea îl iubise, totuși. Apartamentul cu două dormitoare al lui Ojani servea doar ca loc pentru strictul necesar, nu un loc de care să se atașeze.

Prețuia mai mult ce se afla între patru pereți decât locul în sine: cărți vechi budiste, mai multe măști africane și o colecție mică de artă contemporană, în special de la artiști din Ontario, adunată de pe la expoziții locale sau internaționale. Timpul petrecut cu Ilanda și echipa ei îl eliberaseră de preocupările care, acum, i se păreau insignifiante.

— Deci, ce crezi despre locație?

Tonul întrebării îl readuse pe Ojani la realitate. Se uită la bărbatul masiv, de peste 60 de ani, care purta bretele pentru a-i ține pantalonii ridicați și o curea din imitație de piele de șarpe pentru a-i cuprinde burta masivă. Potențialul deținător de franciză pentru locația din centrul orașului Toronto prezenta și perciuni stufoși, un monoclu în ochiul drept și păr negru.

— Când companiile din China au câștigat drepturile de construcție deasupra gării Union Station, toată lumea a zis că sunt nebuni, dar vă zic eu, tipii ăștia pot mirosi banii de la continente distanță, adăugă bărbatul.

Ojani nu era sigur dacă acest baraj verbal era menit să atragă atenția de la locația care nu corespundea deloc nevoilor lor sau așa era firea omului.

— Am atras fonduri alături de alți șase medici și am cumpărat două etaje, înainte chiar să pornească lucrările.

— Mai sunteți parteneri?

— Nu, nu. Le-am cumpărat părțile lor cu vreo doi ani în urmă. S-au săturat să fie proprietari, dar eu nu. Tatăl meu, Dumnezeu să îl odihnească, m-a învățat tot ce trebuie despre investițiile în domeniul imobiliar și în venitul pasiv, n-am pierdut niciodată vreun ban.

Obrazul bărbatului se mișcă, într-o încercare de păstra monocloul pe ochi.

— Sper că nu te deranjează că vederea e obturată de celelalte clădiri. Știu că te poți simți ca într-un canion de sticlă atunci când conduci, acolo, jos! arătă el spre porțiunea de autostradă care se întrezărea printre clădiri.

— Este la fel până la etajul 52. Doar de acolo în sus se poate bucura cineva de priveliștea lacului. Sincer, era prea scump pe atunci ca să cumperi mai sus.

Omul părea rușinat de acest fapt, în timp ce se tot foia pe loc.

— Nu ar trebui să fie o problemă, răspunse Ojani, mai mult ca să mențină conversația.

— Plasmele TV din ferestre, acționate cu comandă vocală, îi vor permite pacientului să creeze ambianța necesară. Acest etaj va găzdui birourile administrației recepția, bucătăria și cinci camere pentru operații. Inițial, această zonă avea destinație medicală, așa că am păstrat-o. Are chiar și un lift privat, mai spuse proprietarul.

Ojani deschise mai multe uși spre holul principal și studie imaginile virtuale ale mobilierului, ale echi-

pamentelor chirurgicale și designul interior pregătit pentru această vizită.

— Dacă trebuie mutat ceva, să-mi spuneți, zise proprietarul, cu un ton implorator.

Ojani își strânse buzele și o parte din el se întreba dacă să se mai amuze puțin pe seama bărbatului.

— Arată foarte bine, zise el după ce inspectă și ultima cameră. Ai comentarii pe marginea contractului?

Întrebarea era politicoasă, realitatea era că cel care cumpăra franciza nu avea posibilitatea să schimbe termenii.

— Nu, nu, se grăbi omul să răspundă. Voi comandați echipamentul, iar eu plătesc. Instalarea va dura o săptămână. Dacă, din diverse motive, colaborarea va fi întreruptă, veți putea achiziționa echipamentul înapoi, la prețul pieței.

Ojani aprobă, mulțumit.

— Voi faceți toate aranjamentele cu pacienții, iar eu voi primi cristalele prin corespondența securizată, iar detaliile operației vor fi încărcate de voi.

— Corect. Nu am verificat dacă există o conexiune UpLink la cristal în clădire. Dacă nu, va trebui să ne ocupăm și de acest aspect. Doar asta ar putea dura o săptămână până la activare. Iar conexiunea să fie pe numele nostru, pe toată durata contractului.

Așa cum discutaseră în cadrul echipei, conexiunea cu cloud-ul de cristal era singura cale pentru a menține monopolul asupra tehnologiei implanturilor de cristal prin criptare îmbunătățită.

Bărbatul se folosi de burtă pentru a-l ghida pe Ojani spre liftul de la etajul superior.

— Aveți asigurări de la guvern că vă puteți menține monopolul pentru o perioadă semnificativă? întrebă politicos.

— Guvernul Canadei se va conforma și ne va lăsa să fim singurii din țară... deocamdată. Acum avem un avantaj, dar nimic nu va opri concurența să angajeze oameni cu influență, să plătească politicieni și să forțeze un vot care să schimbe situația. Vor juca același joc vechi de când lumea.

Liftul se deschise spre un spațiu larg, o fostă zonă de recepție, unde erau prezentate cincisprezece camere virtuale, echipate pentru monitorizare post-operatorie.

— Impresionant, admise Ojani.

Prezentarea decurgea mai bine decât se aștepta.

— Dar dețineți controlul asupra producătorilor cristalelor, nu? întrebă bărbatul, dornic să afle dacă investiția lui pe termen lung era una sigură.

— Tipii din Africa de Sud sunt de încredere și avem un contract exclusiv cu ei, răspunse Ojani, deși pentru o secundă ar fi dorit să ignore întrebarea. Dar nu avea sens să inducă neîncredere într-un model de afacere de care nimeni nu era sigur cum va funcționa exact. Aranjamentul de exclusivitate pe zece ani nu însemna mare lucru, dar era îndeajuns pentru ei ca să se distanțeze de eventualii competitori și să le ofere timpul necesar în care să construiască o piață ce avea un po-

țențial uriaş de a creşte exponențial în anii care aveau să vină.

DeBoers putea vinde cristale nemarcate, o versiune mai ieftină destinată scopurilor recreative. Nimeni nu îi putea opri sau verifica, mai ales dacă nu se încălcau clauzele din contract. Partea lor din înțelegere nu lăsa loc de interpretare, de negociere, care să permită clienților să obțină implanturi fără să plătească sau să nu fie monitorizați în baza de date.

— Dacă cererea e foarte mare și te trezești cu o mulțime de oameni, atunci vei avea nevoie de măsuri de securitate, îl sfătui Ojani.

— Cum ar fi? întrebă bărbatul, care își vârâse degetele prin cureaua, la mijloc.

Arăta ca un proprietar de plantație din cărțile copilăriei, pe care bunicul lui Ojani le adusese din Jamaica.

— Un paznic, jos, lângă lifturi. Pacienții nu vor avea acces sus până când nu vor fi scanați și verificați, indiferent că e vorba de natură medicală sau recreativă. Dacă individul nu e în baza noastră de date, nu putem face pregătirile.

— Am înțeles.

Se întoarseră spre lifturi.

— Decizia finală o vom comunica în câteva zile, dar... ce pot să zic? Sunt impresionat. Ești pregătit să îi dăm drumul, spuse Ojani și cei doi schimbară o strângere viguroasă de mână.

CAPITOLUL XV

— Trezirea! strigă Maahes, apropiindu-se de Marian cu câte o nucă de cocos în fiecare mână. Papucii săi făceau un zgomot amuzant de fiecare dată când se loveau de tălpi, ca un plici de muște. Marian zăcea pe un scaun de plajă din răchită.

— Ți-am adus un întăritor, spuse vesel Maahes, în timp ce se așeză pe scaunul de lângă. Am turnat un pic de brandy dintr-o rezervă pe care am salvat-o înainte „de a muri".

Râse și apoi se întinse pe spate și își ridică picioarele.

— Apă de cocos, gratis, murmură Marian, în timp ce își umezea buzele.

— Nimic nu e gratis, prietenul meu. Dar pentru că sunt un client fidel, cu un cont gras, primesc o reducere.

Maahes bău cu ajutorul paiului de bambus care ieșea din nuca de cocos. Se lovi blând pe burtă.

— Am pierdut din greutate în ultimii doi ani, de când m-am retras în paradis. Salate, fructe, apă de cocos și din când în când pește proaspăt, dar ce contează cel mai mult e lipsa stresului adus de conduce-

rea unei companii corupte. Asta sigur a ajutat cel mai mult.

Pentru că nu era sezon turistic, plaja privată, îngustă, era aproape goală. Un zid înalt de vreun metru îi despărțea de apă. Nivelul crescut al oceanului se infiltrase încet, dar sigur, în peisaj. Nisipul salvat de pe plaja inițială fusese presărat peste pietricele și nivelat încât să imite ceea ce fusese pe vremuri cel mai vizitat loc turistic din Costa Rica.

Câțiva localnici vindeau suvenire, dar niciunul nu era aproape de ei și asta îl făcea pe Maahes să vorbească liber, fără să îi fie teamă că va fi auzit.

— Nu puteai să alegi un loc mai bun pentru a te retrage, recunoscu Marian, în timp ce sorbea din nuca de cocos.

Maahes rânji, mulțumit. La douăzeci de minute distanță, în munți, se găsea proprietatea lui, complet autonomă, care se integra perfect în peisajul luxuriant. Drumul până la plajă cu ajutorul unei mașinuțe electrice îi mai pompa puțină adrenalină în venele lui îmbătrânite și îl făceau să aprecieze stilul simplu de viață. Faptul că avea un vizitator era un bonus pentru viața lui socială, care se rezuma doar la grădinarul lui, nevasta acestuia și cele cinci femei care vindeau legume și fructe în piață, cu care mai purta conversații sporadice, limitate de spaniola sa precară. Nu îi punea la număr și pe militarii care îi păzeau și care se roteau, o dată la trei luni, din Asia, Europa sau Africa, neinteresați de o legătură personală.

Nu exista nimeni din afara Costa Ricăi în care ar fi avut încredere să-i împărtășească dispariția lui aranjată. Marian îl ajutase cu multă vreme înainte de „moartea sa", iar în timp, ajunsese să se bazeze pe el, să devină o extensie a lui. Era adevărat că manierele și comentariile lui Marian nu prea se potriveau cu gusturile lui, dar chiar și așa, avea nevoie de cineva care să îi spună în față adevărul, fără menajamente.

Dorul de Ilanda venea și dispărea la fel de repede, ca o arsură provocată pe piele de sărutul încins al soarelui. Faptul că alesese să păstreze o prezență ştearsă în noua lui țară, îi diminuase obiceiul de a flirta cu alte femei, atunci când i se ivea ocazia.

Barba pe care şi-o răsese pentru noua lui poză de identificare crescuse la loc, mai sălbatică și cu mai multe fire de păr gri, care îi arătau vârsta.

— M-am tot gândit la ce am vorbit, spuse Marian.

— La ce anume? Poate o să te surprindă, dar nu iau notițe în timpul discuțiilor noastre.

Gura mica a lui Marian se rotunji, ceea ce însemna că zâmbea.

— Te întrebai dacă Ilanda te-ar recunoaște în caz că ai alege să îți faci implanturi de cristal.

— Așa...

— Vor să deschidă locații în toată lumea. Totul va fi controlat de la Toronto, dar există o posibilitate să ajungi pe listă. Pentru tine, banii nu sunt o problemă, spuse Marian, în timp ce continua să soarbă conținutul nucii de cocos.

Maahes decise să nu își grăbească prietenul. Costa Rica, plaja și soarele omniprezent conspirau pentru încetinirea oricărei activități.

— O operație facială cred că va fi suficientă. Am făcut niște cercetări și am găsit câteva clinici reputabile. Sunt foarte serioase atunci când vine vorba de protejarea identității pacienților.

Marian aruncă o privire nevinovată spre Maahes, care se juca cu paiul.

— Credeam că ești împotriva sugestiei de a le sparge fișierele, lucru pe care l-am sugerat...

— Nu și de data aceasta. Echipa Ilandei a ales cloud -ul de cristal pentru protejarea datelor pacienților, tocmai au anunțat recent acest lucru.

— Chiar așa?

— Da.

Maahes își amintea că un grup, nu mai știa exact care, dezvoltase această tehnologie pentru a crește securitatea online și a proteja datele private aflate în mâinile guvernului.

— Ochii mei frumoși, verzi, pielea mea superbă, creolă, și pometii nu te mai inspiră? întrebă în glumă.

Marian nu păru să împărtășească în totalitate dispoziția lui Maahes.

— Pometii tăi ar putea să rămână la fel chiar dacă o schimbare în structura lor e necesară, dar ochii verzi trebuie să dispară. Trebuie să existe o schimbare.

— De ce? întrebă Maahes, pe un ton jumătate sarcastic, jumătate serios.

— Ochii sunt poarta către îmbunătățirea creierului. Falsificarea retinei nu te va ajuta să te califici pentru implant. Identitatea nu va corespunde și Big Brother va primi un mesaj imediat.

— Dar nu poți să intri în sistem? întrebă bărbatul mai în vârstă.

— Nu știu sigur de unde primesc informațiile privind identitatea. Ar putea fi de pe cipul personal sau din baza de date a guvernului. Cât tu ai stat aici, restul lumii a devenit un spațiu și mai controlat.

— Știu. Securitatea de la aeroport și de la graniță a fost destul de iritantă și înainte, recunoscu Maahes.

— De acum încolo, metoda cea mai folosită pentru identificare va fi scanarea retinei. Poți falsifica pașapoarte, amprente, dar nu vei putea păcăli această metodă, îi explică Marian.

— Deci, pe scurt, sunt terminat, oftă Maahes, care mătură cu podul palmei o parte din nisipul de pe picioare. Ochii îi fură atrași de o groapă în nisip. Își scoase papucul și începu să se uite în jur după un băț. Cel puțin, așa cum zici și tu, trăiesc în paradis, completă el.

— Există o opțiune prin care poți să îți recapeți libertatea totală.

— Vrei să te implor să mi-o împărtășești?

Marian puse nuca de cocos pe jos, apoi se aplecă în față și vorbi cu voce joasă:

— Trebuie să îți schimbi ochii cu cineva care n-a fost încă marcat în baza de date a guvernului.

— Vrei să-mi scot ochii din orbite? exclamă, în timp ce se îndreptă de spate de parcă era pe ace. Continua să se holbeze la groapa din nisip. Nisipul de pe margine se scurgea încet, deranjat de mișcările dinăuntru. Cleștele unui crab se iviră încet de acolo.

— Credeam că ai înțeles ce am spus acum câteva minute, despre schimb. Nu glumeam, repetă bărbatul chel, evitând privirea lui Maahes.

— Multe state din America Centrală și din America de Sud au rămas în urmă când vine vorba de ciparea oamenilor. Dacă ar fi să alegi cel mai bun moment să faci această schimbare, acum este.

Marian refuza să cedeze, iar buzele tensionate și încordarea din corp trădau seriozitatea situației, dar și determinarea lui. Crabul ieșise, în sfârșit, din groapă, iar Maahes se repezi să o acopere cu papucul, iar cu bățul imobiliză creatura micuță care nu mai putea să se retragă în siguranță.

— Cu cipul ce facem? întrebă el. Pe al meu l-am lăsat în Egipt.

— Va trebui să procurăm unul nou. Vei avea o prezență curată aici, în Costa Rica sau Panama – e alegerea ta. Depinde unde vom face schimbarea. Iar operația va necesita mituirea oamenilor potriviți.

Maahes nu avea ce să facă decât să privească lung spre ocean, într-o încercare de a atrage o parte din energia lui. Gânduri care nu îi aparțineau i se învârteau și se loveau în cap ca valurile neîmblânzite care asaltau un zid. Păcatele trecutului riscau să iasă la

suprafață, cinice, ca o avalanșă de cenușă neagră ce se declanșa în unele colțuri din mintea lui.

Acțiunile sale pozitive din postura de fost CEO al Water Vivus Inc. nu le puteau echilibra pe cele reprobabile care distruseseră companii, comunități și oameni, cât timp se bucurase de putere. Direct sau nu, la final, când trăgea linie, oamenii acționaseră la ordinele lui. Armura pe care o construise în jurul conștiinței sale cedase în urmă cu trei ani, asaltată de o lumină pozitivă și de realizarea durerii pe care oamenii o provocau planetei.

Maahes își întoarse privirea către crabul care nu se mai mișca, pândind un moment în care presiunea asupra cochiliei sale avea să slăbească.

— Totodată, e nevoie ca o sumă de bani să ajungă în mâinile necesare. Nu poate fi evitat acest lucru, completă Marian, de parcă Maahes era străin de conceptul de mită.

O boare de vânt cald le invadă nările cu mirosul de zahăr și de scorțișoară de la patiseria aflată la marginea plajei.

Maahes recunoscu vocile copiilor plătiți cu un procent mic din vânzările pe care le făceau pe plajă. Sunetul vocilor lor pure, voioase, pline de energie tinerească, dar și gustul delicios al produselor de patiserie reprezentau o experiență plăcută pe care o descoperise de curând și pe care dorea să o păstreze cât mai mult.

— Hai să te tratez o minunăție de care nu vei avea parte în Toronto.

Se îndreptă de spate și își lăsă greutatea pe bățul care penetră cochilia crabului. Victima rămase în urmă, dovadă a comportării din trecut a lui Maahes: crudă și egoistă.

Îl îndemnă pe Marian să îl urmeze. Nu era pregătit să facă un compromis când venea vorba de decizia care avea să îi afecteze viața: să își înlocuiască ochii. Dar putea măcar să își îndulcească perioada până la luarea unei decizii, cu câteva plăcinte cu brânză. Nisipul arzător îi făcu pe ce doi bărbați să se lanseze într-un dans ridicol, în timp ce avansau spre locul unde se vindeau plăcintele atât de lăudate.

CAPITOLUL XVI

— Bună, Ilanda! o salută Marinka, din sufrageria tatălui ei, din Hawaii. Acesta stătea lângă ea, tolănit în fotoliu, lăsând-o pe ea să vorbească mai mult, în timpul controalelor lunare de sănătate.

Imaginea redată de Realitatea Augmentată arăta o femeie care nu prea dormea, nevoită să jongleze cu foarte multe probleme pe care nu credea că le poate rezolva altcineva. Marinka putea vedea acum la ce se referise Cherry.

— Bună, ce faceți? Care e nivelul vostru de energie? întrebă doctorița.

— Aleargă de nebună prin venele noastre, răspunse Marinka la întrebarea cu care începeau întotdeauna aceste sesiuni de comunicare. Se uită la tatăl ei pentru aprobare și ca să îi arate Ilandei că erau amândoi de acord.

— Am primit rezultatele testelor pe care le-ați făcut de curând și sunt excelente, de la fier la hemoglobină, la B12, pH, proteine, colesterol și glucoză, se lansă doctorița în termenii medicali care îi plictiseau pe cei doi. Aceasta doar le confirma, practic, ceea ce ei știau instinctiv.

— Alte funcții vitale sunt în limitele unei persoane de 28 de ani, continuă ea, cu vocea plină de neîncredere. E mai bine ca luna trecută! Ce naiba mâncați voi acolo? exclamă ea, apoi continuă, înainte să aștepte un răspuns. Nu am depistat nicio variație în implanturile de cristal. Chiar dacă acest tip de monitorizare e nou și pentru mine, nu mă așteptam la niște variații foarte mari.

— Suntem bine, Ilanda, încercă să o calmeze Marinka.

— Cu vederea cum stați? Încă mai observați lucrurile în nuanțe de bleu?

— Din ce în ce mai bine. După ce nu mai distingeam culorile în urma introducerii implantului, acum mă adaptez încet și încep să văd la fel ca înainte. Aceleași simptome le are și tata.

— Creierul își adaptează rețelele neuronale la stimuli vizuali și la nanoboți. S-ar putea să mai dureze până vei putea distinge întregul spectru de culori. Asta reprezintă o problemă spinoasă în drumul spre o recuperare totală. Nu pot să garantez că vei putea distinge întreaga paletă de culori. Va trebui să le transmit avocaților să includă o clauză prin care suntem absolviți de o astfel de responsabilitate. E mai bine să fim pregătiți.

— Mai sunt necesare controalele? întrebă Marinka.

Chipul doctoriței se coloră imediat, de parcă niște mâini invizibile o ciupiseră de ambii obraji în același timp. Se ridică și ocoli biroul, dând impresia că încearcă să își intimideze interlocutoarea.

— Nu te prosti, răspunse ea cu un ton răstit, în timp ce părea să se stăpânească cu greu să nu fie și mai categorică. Am nevoie de datele astea. Echipa trebuie să îmbunătățească algoritmii pe care i-am impregnat în implanturile voastre.

Pentru un moment se uită în jos și Marinka observă o latură vulnerabilă, pe care n-o remarcase până atunci la Ilanda.

— De când am decis să mergem pe modelul de franciză, am evaluat și selectat mulți potențiali candidați pentru o procedură similară cu a ta. Poate ai uitat ce am vorbit în Toronto, că monitorizarea cristalelor face parte din înțelegere. Cipurile din mână transmit continuu datele medicale către guvern, ei bine, tot așa procedează și cristalele.

— Și datele astea sunt doar pentru folosul cercetării voastre?

— Da. Cel puțin pentru moment.

— Ar putea în viitor să te forțeze să le dai acces la ele?

Privirea fixă a Ilandei o făcu să tremure, era aproape dureroasă.

— Raman, cel care a dezvoltat aplicația, mi-a explicat că e posibil, dar nu am nicio intenție să îi las. Raman mi-a mai zis că accesul în spatele aplicației poate fi mai periculos decât atunci când accesezi doar datele.

Un moment de tăcere profundă se lăsă, întrerupt de glasul grav al lui Kahuna.

— La ce te referi?

Ilanda păru să ezite înainte să dea un răspuns:

— Din ce am înțeles, căutarea în baza date nu poate afecta pe nimeni, dar modificarea parametrilor fiecărui cristal e o altă mâncare de pește. Și dacă guvernul sau altă agenție rău-voitoare accesează un hub de cristal, mai e un pas până la interferarea cu creierul gazdei.

— Practic, am putea fi telecomandați, concluzionă Marinka.

— Ca niște zombie în lesă, mai precis, spuse Ilanda. Dar vom depăși acel obstacol atunci când va fi cazul.

— E adevărat că agențiile de asigurări încep să ia în considerare acoperirea implanturilor, chiar dacă vor trage de timp? întrebă Marinka.

Kahuna căzuse iar în tăcerea lui adâncă, dar era conștientă că era atent la ce se discuta și putea să intervină oricând. Ilanda părea mai liniștită și se sprijini de birou.

— Da. A fost suficient ca o companie ceva mai mare să iasă prima în față și să anunțe implicarea în astfel de asigurări. Imediat au fost urmați de alte câteva agenții, așa că nu mă aștept ca cineva să stea deoparte. Am contactat o firmă de avocați și aceștia au confirmat că nu mai e nevoie de legislație suplimentară pentru ca agențiile de asigurări să includă în polițele lor noile oferte.

— Mă bucur că visele ți se împlinesc, spuse Marinka, încercând să adune cât mai multă căldură în glas.

Ilanda dădu din cap. Ochii ei evitau contactul cu Marinka și priveau undeva în fundal, dincolo de stratul subțire de lumină care îi înconjura pe Marinka și pe tatăl ei.

— Ce s-a întâmplat?

Doctorița își freca palmele de marginea biroului.

— Sunt copleșită. Toată echipa e copleșită.

Pentru o secundă, Marinka se temu că Ilanda va ceda și va începe să plângă în fața lor, dar aceasta își regăsi stăpânirea după o pauză scurtă.

— Nu mai putem face noi angajări, în special acum, când încrederea este un bun atât de greu de găsit. Eu, personal, nu pot să garantez pentru nimeni. Doamne ferește să avem o cârtiță printre noi. Ar fi suficient pentru ca totul să se prăbușească în jurul nostru.

— Nu ceda în fața presiunii!

Vocea lui Kahuna sună ciudat, cu tonalitatea metalică pe care o emitea. Așteptă o secundă pentru o reacție, dar cum aceasta nu veni, decise să continue.

— Nu-mi pot imagina cum a fost să știi că lumea stă cu ochii pe tine, în timp ce încercai să mă readuci la viață.

Ilanda aprobă viguros.

— Asigură-te că tu și echipa vă veți mișca în ritmul vostru. Presupun că nu există un termen clar în care locațiile care vor primi francize să devină operaționale.

Doctorița confirmă din nou, în tăcere.

— Ați început procesul prin care vreți să faceți implanturile la fel de comune ca tehnologia de realitate augmentată. Dacă mai trageți de timp, nu cred că va observa cineva.

Kahuna zâmbi larg, mândru, de parcă tocmai găsise un cud polinezian vechi, interzis, care descifra calea către un univers paralel.

— Nu vă grăbiți, respirați mai des, problemele lumii pot aștepta o altă zi.

Corpul Ilandei se dezumflă brusc, de parcă toată tensiunea acumulată în corpul ei dispăruse, lăsând în loc o păpușă de cârpă. Părea că se micșorase în imaginea transmisă de tehnologia de Realitate Augmentată, iar Marinka simți lacrimi în ochi pentru că percepea chinul prin care trecea salvatoarea lor. Nu putea face nimic să o elibereze din presiunea pe care o simțea. Nu avea ce alt sfat să împărtășească în afara celui oferit de tatăl ei. Distanțarea față de nebunia pe care Ilanda o experimenta era necesară pentru a reuși să se concentreze la salvarea comunității lor de pe insulă.

Marinka voia să lucreze alături de tatăl ei pentru a restaura echilibrul energetic al insulei, deranjat încă din anii '90, când primele recolte modificate genetic fuseseră testate de către corporațiile de pe continent.

Străinii călcaseră cu bocancii pe cultura polineziană și pe puritatea naturii, neluând în seamă niciuna din încercările populației indigene de a păstra o urmă de respect și bun simț. Marinka fusese martoră la degradarea unor aspecte din modul de viață, dar cele mai multe elemente le știa din poveștile împărtășite de tatăl ei, care o crescuse pentru ca, într-un viitor apropiat, să-i ia locul ca lider al comunității.

La final, apa se trezise, declanșând un cutremur recepționat de toți factorii de decizie din toată lumea. De data aceasta ascultaseră, de frică, gata să se conformeze, cel puțin la nivel public.

Frumusețea vechii insule vulcanice urma să înflorească sub supravegherea iubitoare a unor zei și zeițe, la fel ca înainte. Apa avea să îi salveze. Îi va salva pe toți, chiar dacă acceptarea acestui fapt simplu nu venea ușor.

Ilanda respiră adânc, așa cum o sfătuise Kahuna, iar Marinka observă transformarea doctoriței. În fața lor reapăru neurochirurgul neînfricat care dezvoltase o tehnologie ce avea să producă o schimbare în modul în care omenirea avea să interacționeze și să evoleze. O schimbare pe termen lung, spera ea. Ar fi fost fericită să întâlnească mai mulți oameni transformați, la fel ca ea, pentru a construi poduri invizibile în sistemele de clouduri de cristal de shungite.

Toți cei cu putere de influență, îi mărturisise Cherry în timpul vizitei pe insulă, ar fi trebuit încurajați să apeleze la implanturi. Oamenii creativi, care se bucurau de o mulțime de fani, chiar și figurile politice populare, puteau conduce la creșterea cererii și acceptarea modificării ființelor umane. Puteau să considere aceste implanturi ca un add-on, similar cu o aplicație pe mobil, necesară pentru a upgrada dispozitivul o dată la câțiva ani. Poate fanii tatălui ei, îmbărbătați de revenirea lui miraculoasă, aveau să își adăuge numele pe lista de așteptare.

Și-ar fi dorit ca atitudinea celorlați lideri de trib să fie mai caldă în timpul întâlnirilor la care își însoțise tatăl. Erau bucuroși că se întorsese acasă. Niciunul nu avea recunoașterea internațională și influența tatăl ei,

iar ei aveau nevoie în continuare ca presa să nu uite de lupta lor, chiar dacă evenimentele din ultimul timp erau în favoarea lor.

— Ne vedem luna viitoare. Să mă anunțați dacă percepeți efecte secundare, încheie Ilanda conversația.

Tatăl și fiica zâmbiră și apelul se termină.

CAPITOLUL XVII

— Cine naiba a eliberat informația că noi am venit cu o ofertă de parteneriat și voi ați refuzat? întrebă furios Corus Van Dent.

Fața lui roșie contrasta cu cămașa albă, imaculată. Bărbatul se plimba nervos prin biroul lui din Johannesburg, iar imaginea transmisă de aplicația de Realitate Augmentată apărea diminuată. Mânecile cămășii făcute la comandă erau ridicate până la cot, iar cravata albastru deschis era boțită.

— Prețul acțiunilor e în cădere liberă și consiliul acționarilor amenință că mă concediază. Eu am fost cel care a negociat, scuze, am purtat discuții cu Ojani. Apoi, la o săptămână, apare scurgerea asta de informații și totul sare în aer!

— Corus, replică Ilanda, te rog să mă asculți. Niciunul dintre noi nu e sursa acestei scurgeri. Încă mai încercăm să controlăm zvonurile privind intervenția guvernului din Canada în cercetările noastre, care afirmă că s-ar interzice implementarea de masă.

Ridică puțin tonul vocii, iritată de acuzațiile aduse.

— După recuperarea lui Kahuna, trepădușii guvernamentali au tot stat pe capul nostru, pentru că mirosi-

seră banii care se puteau face, dar niciodată nu au amenințat să ne închidă.

Ilanda stătea alături de Ojani pe canapeaua din biroul ei, cu mâinile în poală. Și el părea deranjat de această conversație. Știau că urmau să îl confrunte pe vicepreședintele de la DeBoers în privința răpirii pe care o suferise Ojani, dar apelul lui venise înainte și îi prinsese pe picior greșit.

— Am obosit să tot fiu acuzată de lucruri pe care nu le-am făcut. Echipa mea și cu mine petrecem mai mult timp apărându-ne decât cu cercetările noastre.

— Atunci cine e în spatele scurgerii de informații? reveni la fel de agresiv Van Dent.

— Nu știm. E un plan concentrat, bine organizat și bine finanțat. Noi suntem ținta, cu siguranță. Au folosit informații pe care nici nu le-am discutat cu echipa mea, deci o sursă din interior este exclusă.

— Trebuie să fie ceva ce puteți face, un alt comunicat de presă, aproape că imploră Van Dent, rezemat de biroul vechi de lemn.

Ilandei, imaginea îi evoca o sperietoare de ciori cu trup înalt, slab, ca paiele legate de funii subțiri. Singura diferență era costumul scump.

— N-ar servi nimic, interveni Ojani. Prea multe clarificări ar confirma că ceva nu e în regulă, iar analiștii și media vor crede opusul. Înainte de a discuta despre emiterea unei declarații, aș vrea să știu de ce ai aranjat răpirea mea după ce ne-am întâlnit în Johannesburg? contracară Ojani, urmărind atent reacția lui Van Dent.

— Încerci să-mi distragi atenția cu acuzații ridicole?

Vocea lui Van Dent nu se modifică deloc, brațele lui nu începură să execute un balet nebun în aer, nici nu evită privirea lui Ojani. Ilanda observă și ea semnele unei recunoașteri sincere și admise ceea ce Ojani îi transmisese deja, că n-avea niciun sens ca viitorul lor partener să aranjeze răpirea.

— Am fost ținut captiv într-un apartament din Pretoria, vreme de 24 de ore. Legat de un scaun, fără mâncare și apă. Doar o cameră goală, cu artă locală atârnată pe pereți. M-a eliberat o femeie de serviciu. Noroc chior, așa-i?

— N-am avut nicio idee. Sunt bucuros că ești bine.

Van Dent se așează pe scaunul de la birou. Își trase și mai sus mânecile și se scărpină la tâmplă. Buza de sus se mișca necontrolat, iar Ilanda nu își dădea seama dacă șoptea ceva ce doar el dorea să audă. Nu ar fi mirat-o nici să îl vadă cum curăță suprafața biroului, cu un gest larg de mână, cum văzuse în filme. Bărbatul doar își strânse cravata.

— Înțeleg că eziți să garantezi pentru o entitate în care nu ai încredere. Acesta e fundamentul în afacerea noastră. O să informez consiliul că nu voi ați fost sursa scurgerilor și să decidă ei pasul următor.

Aruncă o privire, ca și cum ar fi inventariat conținutul bagajului pe care l-ar fi luat cu el în cazul în care ar fi fost concediat.

— A investigat cineva cine deține acel apartament? Dacă vrei, pot să angajez un detectiv privat.

— Am lăsat Ambasada Canadei să se ocupe. Proprietarul sau proprietarii sunt ascunși de o încrengătură de companii fantomă din insulele Cayman. Nu sunt șanse să aflăm cine e cu adevărat în spate, recunoscu Ojani.

— Corus, îi pronunță Ilanda numele, încet, apoi se apropie și mai mult de imagine, Ojani nu a crezut niciodată că voi ați fost în spatele acestui chin. Aveți votul lui de încredere. Cum spuneam, un nou comunicat nu va ajuta la înnăbușirea zvonurilor și la oprirea de la prăbușire a acțiunilor.

— Ceea ce putem face, interveni Ojani, e să anunțăm că am semnat contractul și scurgerea de informații e doar un act criminal organizat de agenți de bursă care au profituri semnificative, câtă vreme bursele au fost închise. Să aruncăm și noi pisica în curtea altcuiva.

— Serios? Rămân dator! exclamă Van Dent, entuziasmat.

— Știm ce vrem de la acest parteneriat. Ojani îți va trimite detaliile imediat după acest apel. Introduceți-le și trimiteți documentele înapoi. Le vom semna până la sfârșitul zile de mâine.

— E minunat cât de ușor fac afaceri cu voi, răspunse sud-africanul, total schimbat în bine. Înainte să vă las, vreau să fiu sigur că Ilanda e de acord cu producția de cristale de calitate inferioară, care vor fi mai accesibile.

Ilanda se întoarse spre Ojani, ca pentru a confirma că o informase despre discuția avută în Africa de Sud.

— Am înțeles că vor fi de calitate inferioară cu prețuri atractive pentru masele largi. Sunt destinate zonei de divertisment?

— Corect, răspunse Van Dent. Cum ar fi jocurile online cu mulți utilizatori, navigația pe internet, crearea de lumi virtuale, pentru știri și comunicații instantanee și a conectivității între aplicații. Chestiile triviale.

— De ce ar vrea cineva să își pună implanturile acum? Nu există încă o infrastructură. Cloud-ul de cristal de cuarț oferit de Anonymous nu e disponibil cetățenilor? se întrebă Ilanda. Își încrucișase picioarele, surprinsă de viziunea imaginată de Van Dent și de managementul companiei sale, pentru scopul lărgit al cristalelor.

— Corect, răspunse Van Dent. Dar e doar o perioadă de timp până când o infrastructură bazată pe cristale va fi implementată. Poate o va realiza DeBoers sau altă companie îi va pune bazele. Nici nu contează.

— La ce te referi?

— Odată instalată, rețeaua de cristale are un număr predeterminat de hub-uri. Dar numărul de utilizatori se ridică la miliarde și acolo se găsesc banii. Sau Anonymous ar putea să acorde acces pentru toată lumea, imediat ce cloud-ul de shungite va fi operațional.

Van Dent zâmbi, dar surâsul nu era cel viclean, lipsit de scrupule, al unui om de afaceri veros.

— Vom avea doar un cristal artificial, alb, care să mimeze cuarțul, pentru scopul pe care l-am menționat. Oamenii noștri de știință ne-au spus că poate fi upgra-

dat printr-un software care să monitorizeze semnele vitale și să genereze alerte medicale, dar nu-l va vindeca pe proprietar. Ah, să nu uit, mi-au zis că trebuie o vibrație mai înaltă pentru a induce procesul de însănătoșire. Doar pietrele naturale sunt capabile de un asemenea lucru. Ne-am bazat pe această concluzie și pe raportul parțial pe care ni le-ați împărtășit. Echipa ta a făcut un lucru extraordinar.

Ilanda aprecie complimentul.

— Ca să rezum ceea ce vom include în înțelegere: DeBoers va produce cristale albe, modificând pe cele reale pentru cazurile medicale reale sau pentru cei care își permit prețul, indiferent de scopul folosirii. Codul și intervenția vor fi realizate de noi, din laboratorul din Toronto, spuse Ilanda, privindu-l pe Van Dent intens. Acesta nu își putea ascunde satisfacția după ce se asigurase că înțelegerea va avea loc.

— Sunt de acord. Mai vrem să sugerăm o alternativă pentru cei care au nevoie de îngrijire medicală, dar care nu își pot permite cristale de calitate, spuse Van Dent.

— Spune, îl îndemnă Ojani.

— Închirierea pe termen scurt a unei pietre de calitate superioară.

— Poftim? tresări Ilanda și aproape că sări în sus de pe canapea. Încercă să găsească un răspuns, dar niciun cuvânt nu îi veni în minte, care să se potrivească. Aruncă o privire rugătoare către Ojani, la fel de mirat și el de informația abia auzită.

— De fapt, e un gest umanitar. Intervenția e realizată, dar ultimul pas, sigilarea cristalului, este omisă. După ce îl readucem din comă sau rezolvăm problema medicală care ar putea surveni, curățăm cristalul și luăm înapoi ce e al nostru. Apoi îl putem folosi pentru un alt pacient.

Ilanda se holba la el, uimită.

— Corus, nu am testat încă procesul de deconectare al nanoboților care atașează implanturile de cristal la glanda pineală. Ar putea să creeze daune. Întotdeauna ne-am gândit că procesul va fi permanent.

— Înțeleg, dar noi vedem potențialul pentru o piață incipientă care poate crește. Compania noastră a angajat o echipă de specialiști în domeniul sunetului și a frecvențelor. Vrem să ne asigurăm că ceea ce producem e testat cum trebuie. Nu putem fi cauza unui eșec.

— De ce crezi că oamenii vor închiria cristalele? întrebă Ojani.

— Mă bazez pe frica de a evita o revenire a problemelor medicale. Odată ce sunt sănătoși, vor dori să rămână la fel. Și dacă între operație și procesul de recuperare familia acoperă costurile, atunci pot păstra cristalul permanent.

Van Dent se apropie și mai tare, de parcă dorea să le împărtășească un secret doar de el cunoscut:

— După ce se vindecă, oamenii nu au forța mentală de a păstra o imagine pozitivă despre ei. În fundul minții lor, frica de revenire a bolii rămâne palpabilă. În timp, aceasta poate deveni realitate.

— Și cu cristalele implementate definitiv, această frică dispare? Aici vrei să ajungi? întrebă Ojani.

— Corect.

— Da, foarte uman din partea voastră, adăugă Ilanda, cu sarcasm.

Bărbia lui Van Dent tremură imperceptibil, cel puțin așa i se păru ei.

— Clauza va fi introdusă în contract, nu am vrut să vă surprind. E opțională. Dacă toate celelalte lucruri vor merge cum trebuie, nu ne vom împiedica de acest lucru.

Ultima proprozițiie fusese aproape șoptită, iar Van Dent se făcu mic, de parcă se ferea de fulgerele aruncate de ochii Ilandei.

— Puteți să o includeți, dar până nu vom avea destule studii despre potențialele efecte secundare provocate de scoaterea cristalelor, nu o vom onora. Mai e ceva despre care ar trebui să știm? întrebă Ojani, gata să încheie discuția.

— Știrile despre apariția online a mai multor hub-uri de cristale de cuarț în fiecare lună este un semn pozitiv pentru noi, chiar dacă nu știm cum vor permite cei de la Anonymous accesul la ele, continuă Van Dent, făcându-se că nu înțelege dorința lui Ojani de a închide conversația. O să mărim producția de cristale albe, presupunând că există o cerere mare.

— Nu te grăbi. Modelul de francizare n-a fost făcut public încă, spuse Ojani, cu un ton de îngrijorare în voce. Nu mai puneți presiune indirectă pe noi. Am în-

ceput o campanie printre oamenii în care avem încredere ca să devină parte a francizei, dar...

— Bun așa, știam că voi vă mișcați repede, spuse Van Dent, cu un zâmbet larg.

Ilanda simți că Ojani se abține cu greu să nu emită un comentariu urât.

— Ce vreau să spun, Corus, e că mai avem o tonă de muncă și dacă ne suflați în ceafă, asta n-o să ne ajute. Producția de nanoboți este în curs de rezolvare cu o companie din London, Ontario, și ei trebuie, de asemenea, să crească producția pentru a acoperi cantitatea solicitată. Nu știm cât va dura.

— Înțeleg, spuse Van Dent, cu o față impasibilă. O să resetez așteptările cu cei din consiliu. De asemenea, putem să ajutăm cu identificarea francizelor locale. Un procent important din clasa de mijloc va fi interesată de implanturi și sunt sigur că și pătura superioară va urca la bord. Își permit costurile și vor dori să o demonstreze.

— O să te anunțăm dacă avem nevoie de ajutor, Corus.

— Puteți să vă bazați pe noi...

Ojani îl întrerupse abrupt:

— Am înțeles. Între timp, trebuie să aplicăm pentru găzduirea pe cloud-ul de cristal. Suntem deja client pentru prima variantă, așa că ne așteptăm să fim admiși și pentru upgrade-ul pentru shungite. În momentul în care criptarea dintre laborator și cloud e testată, vom putea să transmitem codul către orice franciză.

— Uite altă idee despre cum am putea eficientiza procesul, reducând cantitatea de date transmisă către diversele locații, se grăbi sud-africanul cu o nouă sugestie, parcă energizat.

Ilanda și Ojani îl lăsară să vorbească.

— Codul de bază pentru cristalele albe ar trebui să fie uploadat la sursă, imediat după producție. Vă veți păstra controlul de la biroul principal, când vine vorba de nanoboți și de intervenția în sine, și putem face teste adiționale pentru a confirma că produsul expediat nu are probleme.

— Ar trebui să funcționeze, aprobă Ilanda.

Se ridică și se uită la ceas, ostentativ.

— Atunci e stabilit, fiecare știe ce are de făcut, concluzionă Van Dent. Vă mulțumesc pentru timpul acordat.

Ambele părți închiseră convorbirea în aceeaşi clipă.

CAPITOLUL XVIII

Cherry urmărea știrile live, la ea în sufragerie. De-a lungul unei săptămâni întregi, știrile serii arătaseră traiectoria precisă, chirugicală și intensitatea cu care apa lovise toate continentele. Pentru Cherry, nimic nu avea sens în acest moment. Marile companii de petrol și gaz, principalii poluatori, își reduseseră drastic activitățile, unele dintre ele le întrerupseseră complet. Operațiunile de minerit și forestiere de pe toate continentele le urmaseră, în urma unor compensații financiare importante.

Aproape în fiecare seară, clipuri video filmate de amatori arătau cerul cuprins de flăcări albe, care parcă sfâșiau pielea ce ținuse deoparte apa furioasă. Aceasta se revărsa nemiloasă, ca marele potop din Scripturi. Deși știa că nu poate să repete inundațiile apocaliptice, tot acoperea pământul, neobosită, îndoind copacii bătrâni de parcă erau niște sălcii. Ploaia se lăsa în voia vântului care o ghida și o dezmierda la fel cum fac doi iubiți care se regăsesc după foarte mult timp și care se bucură peste măsură de reîntâlnire.

Toată această mânie apocaliptică ar fi trebuit să înceteze, dacă apa ar fi înțeles măsurile luate de socie-

tatea umană pentru a opri și a repara degradarea planetei.

În schimb, oamenii se ascundeau, terifiați. Era o furie prin care apa le reamintea celor care încă mai aveau gânduri necurate că apa rămânea vigilentă și avea spionii ei.

Cherry marca orașele care deveniseră victimele vremii extreme, în căutarea unor modele sau indicii care să arate de ce erau vizate cu atâta intensitate. Problemele apăreau, așa cum fusese întotdeauna, cu liderii de țări sau de corporații care puneau preț pe orice, indiferent dacă era de vânzare sau nu.

Cherry era mirată cum șefii companiilor de asigurări, încă așezați în turnurile lor mari de sticlă din centrele orașelor, se hotărâseră să extragă orice mențiune despre dezastrele naturale din polițele lor, într-o măsură menită să le asigure supraviețuirea. Circumstanțele făceau ca bunurile care puteau să se transforme în daune să fie eliminate.

Distrugerile proprietăților, ca urmare a dezastrelor naturale, nu mai erau de ceva timp subiect de știri, la fel ca foametea sau exterminarea palestinienilor în Orientul Mijlociu.

Cursurile de limnologie de la universitate și plimbările lungi prin peticele de pădure de lângă Toronto, care mai erau deschise publicului, îi făceau zilele suportabile. Anotimpurile păreau mereu să se contopească în Ontario, unde vara lungă venea după o primăvară scurtă și se continua cu o iarnă lungă, care,

indiferent că în ultimii ani nu mai adusese zăpadă, tot era predispusă la episoade de ger mușcător.

Malul vestic al râului East Humber încă reprezenta ruta ei favorită. Asta chiar dacă putea să observe eroziunea din ce în ce mai mare a capacității de stocare a solului, lucru care afecta și albia, din cauza lipsei de precipitații. Nu era deloc umiditate, fapt pe care îl putea constata doar atingând cu palma solul sfărâmicios. Ploaia abia dacă uda suprafața, înainte de a se scurge în râu.

Degradarea pământului era vizibilă pentru ochii de expert ai lui Cherry. Linia pădurii se retrăsese cu câțiva metri față de cursul râului, iar nucii negri, arțarii și ceilalți copaci se luptau pentru resursele rarefiate din sol. Observase o modificare și la culoarea frunzelor, dar și la tufișurile care înconjurau trunchiul unui copac. Ecosistemul local se adapta și se conforma la resursele slabe de apă.

Aceasta nu mai ajungea în bazinele de sub pământ și vegetația nu mai putea fi revigorată.

Hayyin, identitatea ascunsă a lui Cherry, hiberna pentru moment și nu simțea nevoia să poarte iar masca ce prezenta atâtea cicatrici în urma suferinței Pământului. De-a lungul anilor, orice deversare de petrol în izvoarele din Dakota de Nord sau în delta Nigerului, orice încărcătură poluantă aruncată în mod intenționat în oceane sau râuri, trasase cicatrici invizibile în psihicul ei. Uneori, Cherry se întreba dacă implicarea ei în organizația *Apă pentru Toți* nu fusese cumva inu-

tilă, pentru că acțiunile organizației de-abia țineau pasul cu activitățile ilegale care încă mai aveau loc împotriva mediului înconjurător.

Grupul Anonymous o lăsase să fie Cherry Mortinger, o entitate, o minte, în cei șapte ani de când o contactaseră. Pe atunci era o jurnalistă online, încă necoaptă, mai mult la nivel de hobby, ușor ademenită de promisiunea unui subiect gras. Acea primă însărcinare o împinsese în brațele prietenoase ale grupului. Nu fusese vorba de vreun șantaj sau de amenințări, doar un simț al datoriei care o îndemnase să continue activitățile catalogate de guverne sau de corporații băgăcioase, dar care ar fi putut să o bage la închisoare pentru mult timp, dacă ar fi fost prinsă.

În afară de dramele cauzate de apă la nivel global, Cherry mai monitoriza și progresele făcute de echipa Ilandei în privința implanturilor de cristal. Era surprinsă de ce reușiseră Marinka și Kahuna în mai puțin de un an, datorită cristalelor activate de apa structurată de rugăciunile călugărilor. Toate aceste evoluții o făceau să creadă că alte asemenea experiențe, în viitor, ar fi putut să atingă un număr important de succese și atunci să fie făcute publice, când oamenii erau pregătiți.

Marinka îi mărturisise lui Cherry cum Kahuna, doar prin concentrare, capturase toate cunoștințele accumulate de el de-a lungul anilor într-o mostră de apă curată dintr-un izvor de pe insulă. Apoi, informația decodificată cursese în mintea ei.

— Înțelepciunea polineziană, adunată în veacuri, m-a îmbogățit și mi-a dat putere ca viitor păstrător al obiceiurilor poporului nostru. Salvarea tatălui meu a însemnat că procesul de transmitere s-a reluat, dar de data aceasta mai eficient și mai rapid.

Cherry păstra în inimă călătoria ei în Hawaii. Poate în viitor avea să se gândească serios la invitația pe care i-o făcuse Marinka, de a se muta pe insulă. Până atunci, pământul arabil, distrus de corporațiile străine, avea să rodească din nou, iar oceanul urma să cânte iarăși note fericite cu valurile lui, însănătoșit cu ajutorul Mamei Natură.

Sentimentul de fericire indus de gândul mutării în Paradis o făcu să își amintească de roca vulcanică adusă și plasată în curte, lângă umbra palidă a ceea ce fusese cireșul ei favorit.

Se ridică de pe canapea și aruncă o privire pe geamul deschis.

— Superputeri, murmură.

Marinka îi explicase cum misterul din spatele fiecărei roci provenea din vulcanul activ aflat sub supravegherea zeului Pele. Ultima oară când Cherry verificase configurația curții pustii, nu apăruseră modificări semnificative. Dar acum, dacă razele soarelui nu îi jucau o festă, putea să vadă firele de iarbă timide care înconjurau piatra neagră. Păreau tuleiele abia ivite în barba unui adolescent.

Uimită, ieși grăbită, în picioarele goale. Arșița soarelui nu reușise să încălzească piatra, încă rece sub

atingerea ei, ca o gaură neagră ce absorbea toată intensitatea solară și lăsa restul materiei neatinsă.

Cherry voia să creadă că acest fenomen venea, așa cum îi spusese Marinka, de la zeul insulei. Era o piatră cu conștiință și binecuvântată cu darul de a oferi o a doua șansă.

De-a lungul gardului de lemn, puțin înclinat în interior, tufele uscate de zmeură și pătrunjel, plantate de tatăl ei pe când acesta avea energie, reînfloriseră, iar culorile lor dădeau impresia unui carnaval. Verdele și roșul încins, dar și postura tulpinilor, denotau sănătate, ba chiar indignare la adresa celor care le consideraseră slabe și incapabile să supraviețuiască.

Cherry eliberă un mic țipăt de încântare, iar picioarele începură să îi danseze pe niște note invizibile. Nu uită să facă ceva poze cu telefonul, pentru ca Marinka, Kahuna sau Ilanda să se bucure de minunea din curtea ei. Apoi se întoarse în casă, cuprinsă de energie și de o cavalcadă de gânduri.

Putea oare să își înregistreze gândurile în implanturile de cristal? Ar fi fost atât de tare, se gândi după ce luă un bol de înghețată cu nucă de cocos și se așeză pe canapea. Iar dacă ar putea să își înregistreze și visurile, ar fi și mai bine!

Starea de exaltare îi cuprinse tot corpul. Ilanda încă n-avea idee câte aplicații se puteau dezvolta pe baza tehnologiei ei. Piața, ca de obicei, avea să dicteze modul de întrebuințare, fie că era vorba de sănătate, recreere, comerț sau nevoi personale.

Implanturile puteau transforma oamenii într-o nouă rasă. Schimbarea, făcu Cherry o evaluare, avea să se desfășoare public, nu sub controlul restrictiv al guvernului sau armatei.

Gândul că rechinii din armată erau mereu vigilenți și că s-ar bucura să își folosească fondurile fără limite ca să vadă cât de mult pot îmbunătăți proiectul, era suficient pentru a o panica pe Cherry. Motivația reală pentru acțiunile lor nu era niciodată luată în considerare de guverne. Cele două entități aveau o înțelegere tacită și se sprijineau reciproc.

Pentru moment, Ilanda și echipa ei aveau avantajul de a fi singurii care făcuseră progrese în acest domeniu, reprezentau un fel de monopol, susținut de guvernul Canadei. Și așa avea să rămână până când politicienii slabi de înger aveau să cedeze în fața presiunilor vecinului de la sud sau din restul lumii.

Zgomotul telefonului o făcu să tresară. Deschise aplicația și apăru imaginea Ilandei, aflată în laborator.

— Bună, o salută aceasta pe Cherry.

— Bună. Văd că nu prea mergi mult pe-acasă zilele astea. E duminică, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Cherry.

— Știu, dar nu am avut ce face. Poți da vina pe Anonymous de data aceasta.

— Serios?

Cherry lăsă bolul de înghețată pe măsuța acoperită cu cărți și începu să verifice notificările.

— La naiba, îl oprisem și-am uitat de el. Cât de rău e?

Neurochirugul se lăsă pe spate și puse picioarele pe birou. Cherry se opri, surprinsă de comportamentul Ilandei. Pentru prima dată părea mulțumită. După mult timp, panica nu îi mai cuprinsese trăsăturile încă atractive, iar lui Cherry i se păru că degaja o aură de feminitate. Reușise, cumva, să izgonească problemele care îi cuprindeau mintea conștientă, dar și subconștientă și se lăsase pradă gândurilor pozitive și alegerilor care o motivau, iar asta îi influența dispoziția.

— Poți să urmărești transmisia mai târziu. Nu am decât cinci minute. Ce e cu fotografiile astea?

— Aaa... Acesta e rezultatul unei roci vulcanice potente, pe care am adus-o din Hawaii. Nu am zis nimic până acum, pentru că părea ridicol. Am vrut să văd rezultatele mai înainte.

— Ce a făcut?

— A reînviat iarba, zmeura și pătrunjelul. A readus viața în grădină!

— Cu alte cuvinte, poveștile din folclor sunt adevărate.

— Într-adevăr, piatra a acceptat excursia ei în Canada pentru găsi mai multă credință în noi. Totul are un suflet și un scop.

— Și trebuie să învățăm să vorbim acest limbaj sau să interpretăm semnele.

Cherry se aplecase deasupra aparatului, încercând să vadă ce mai dezlănțuiseră cei de la Anonymous.

— Sunt gata să lanseze cloud-ul de cristal, varianta 2.0, bazată pe cristalele shungite, o anunță Ilanda.

Cherry rămase tăcută, cu ochii mari de uimire, iar degetele ei înghețaseră în aer de parcă se pregătea să cânte la un pian invizibil. Oar s-ar încumeta să accepte implanturile? Se îndoia de propriile gânduri destul de des în ultimul timp și nici nu era convinsă că efectele implantului asupra ei va fi similar cu al prietenilor din Hawaii. Conexiunea la un cloud de cristal shungite, sau orice alt cristal, o atrăgea, era ceva frumos. Exotic, dar în același timp înfricoșător și neliniștitor. Nu era înțelept să își seteze așteptări, voia să se predea experienței cu totul, așa cum făcea în timpul ședințelor de meditație. Prefera să se lase surprinsă în timp ce descoperea laturi neexplorate ale vieții și personalității ei.

— Shungite-ul e cel mai versatil cristal pe care l-am testat. Face o pereche minunată cu apa, spuse Ilanda.

— Era cristalul pe care n-ai experimentat niciodată, așa-i? întrebă Cherry.

Ilanda dădu din umeri.

— M-ai prins. Într-o transmise ulterioară, Anonymous a explicat că oricine va apela la un implant de cristal de shungite va trebui să își coordoneze frecvența de la glanda pineală cu cea a cristalului. Totul ține de practică. Dar când acel obiectiv e atins, atunci posesorul se va conecta la frecvența cloud-ului, prin eter, indiferent de distanță.

Cherry știa că această provocare nu era pentru oricine. Era nevoie de calități de care mulți oameni se fereau: determinare și perseverență.

— Sursa de shungite este localizată într-o regiune volatilă și doar cineva cu influența virtuală a celor de la Anonymous putea să ajungă la o înțelegere cu Rusia fără a risca siguranța personală a celor mulți care se ascund sub un chip.

Cherry simți cum i se înroșesc obrajii la gândul asocierii ei cu grupul. Pentru un moment se simți exclusă, dar ușurarea simțită era mai mare, mai ales că nu trebuia să fie purtătoarea lor de cuvânt pentru acel anunț.

— Oricum, procesul cu care au abordat problema... este ceva extraordinar. Nu o să-ți stric surpriza, o să vezi și tu.

— Ai putea să folosești și tu aceeași abordare? întrebă Cherry.

— Dacă ceea ce spun ei e adevărat, doar shungitul are structura necesară pentru a fi transformat în pulbere. Mă îndoiesc că vor împărți rezultatele cercetării. Dar ceea ce a confirmat echipa mea e că procesul de filtrare al shungitului este capabil să structureze apa la un stadiu pur cu o componență microminerală minimă și o structură biodisponibilă mare. Asta ajută la corelarea cristalului cu glanda pineală.

— E încurajator, spuse Cherry. Poate că DeBoers va putea obține mostre pe baza specificațiilor voastre. Poate nu e prea târziu pentru un nou test.

— Te referi la implanturile medicale pe care le-am pregătit?

— Da.

— Cine va dori să poarte implanturi fumurii?

— Cred că arată bine. Poate îi putem tenta pe cei de la Anonymous cu un schimb tehnologic. Abordarea lor e comercială, cum ai zis și tu: cloud de cristal 2.0. Al tău e tot comercial, dar cu o componentă umanitară, ajutând pe cei cu probleme medicale lipsiți de posibilități. Cristalele sunt scumpe și beneficiarul final sau companiile de asigurări trebuie să plătească.

— O să le oferim o parte din profit, exclamă Ilanda, realizând ce voia să spună Cherry.

— Exact! Sunt sigură că nu va fi nevoie de prea multă putere de convingere, e o simplă tranzacție de afaceri.

— Tot ce avem nevoie e pulberea și niște software care să intermedieze comunicarea dintre aplicații.

Cuvintele neurochirurgului erau pline de energie.

— Împreună cu Anonymous vom crea națiunea cloudului de cristal 2.0! anunță Cherry, încântată.

Propoziția smulse un zâmbet Ilandei, care se ridică brusc în picioare.

— Trebuie să plec acum. Mai discutăm mâine, o anunță pe Cherry și închise.

CAPITOLUL XIX

Vântul părea să recunoască mirosul lui Maahes, lavandă cu o urmă de alcool, dar și mersul lui legănat, așa că își încetini ritmul grăbit cu care se deplasa spre capătul plajei înguste, apoi se opri complet, de parcă întâlnise un semafor pe un drum părăsit.

Simți adierea, închise ochii și inhală în piept aerul călduț care părea să îl cuprindă ca o iubită dintr-o altă lume. Nu erau valuri care să se spargă furioase de valul de ciment, nu se auzeau țipetele pescărușilor. Era doar această îmbrățișare delicată care îi amintea de grija pe care i-o purtase Ilanda în timp ce viețile lor se derulau între taberele de refugiați.

L-ar putea ierta dacă vreodată ar reapărea la ușa ei, cu fizionomia schimbată, în timp ce se scuza pentru că își înscenase moartea ca să o protejeze pe ea, dar și familia din Egipt, de repercusiunile distrugerii Water Vivus Inc.? Probabil că nu. Era o fire prea luptătoare ca să treacă cu vederea ceea ce i s-ar fi părut o glumă sinistră.

În propria-i viziune, Maahes îi săruta obrajii, fruntea și bărbia îngustă. Buzele lui așteptau un răspuns, dar imaginația nu părea capabilă să îl creeze. Zâmbi,

pentru că era convins că intențiile lui sau vibrațiile lor vor fi purtate de vânt până la ea, în Toronto.

Maahes nu avea nevoie să încripteze mesajul lui imaterial de dragoste către Ilanda.

Plimbarea de seară îl calma. Îl împiedica să-și vadă noua înfățișare reflectată în suprafețe lucioase. Știa că ceea ce atrăsese cel mai mult iubitele pe care le avusese de-a lungul vieții, fusese intensitatea din ochii lui verzi. Și acum, aceștia erau distruși. Dacă ar fi fost folosiți, ar fi declanșat o alarmă de proporții colosale, care ar fi devoalat planul lui atât bine costruit.

Ar fi trebuit să fie bucuros că primul pas pe drumul spinos care ducea la asumarea unei noi identități fusese făcut, dar încă mai existau momente când se vedea transformat, o versiune îmbunătățită a omului pe care Ilanda crezuse că îl îngropase în Egipt.

Grija că nu va putea să acceseze un implant dispăruse după ce un contact local îi confirmase că era pe lista celor bolnavi critic. Ochii noi, căprui, vor confirma noua identitate, ceea ce vor asigura accesul la implantul de cristale și la rețea, fie că era vorba de varianta 1.0 sau 2.0. Nu prea îl interesa ce versiune era compatibilă cu tipul de cristal. Știrea despre varianta 2.0 fusese ca un cutremur, iar rețelele sociale fuseseră invadate de oameni entuziasmați care pariau deja pe versiunea cu care ar fi fost compatibili. Fusese chiar puțin cam îndrăzneț și alesese să închirieze o calitate mai bună. Dacă l-ar fi cumpărat cu banii jos, ar fi putut constitui un semnal de alarmă și cineva s-ar fi în-

trebat cine era acest fermier cu posibilități materiale impresionante?

Restricțiile de călătorie urmau să se aplice și identității lui noi, deși gândul de a se apropia de Ilanda nu îi dădea pace, chiar și cu riscul de a fi expus.

Următorul lucru pe listă era să îl pună pe Marian să înceapă o campanie de presiune îndreptată împotriva încrederii pe care o avea Ilanda în implanturi. Această povară suplimentară ar putea să o ambiționeze să își facă implantul și atunci cloudul ar putea deveni locul lor virtual de întâlnire, sigur și privat.

Detaliile tehnice îl depășeau pe Maahes și se baza pe Marian să îi explice dacă putea folosi un avatar sau chiar identitatea lui reală în cloud. Dezabaterile care apăruseră în ceea ce privea siguranța procedurii, dependența de conexiunea permanentă, ca un cordon ombilical și discrepanțele sociale create între cei care vor avea și cei care nu, îl lăsau indiferent, decizia lui era luată. Erau aceleași discuții aprinse, unde tot felul de psihologi, teologi și lideri spirituali își dădeau cu părerea, așa cum o făceau cu orice alt subiect.

Chiar dacă folosirea unui avatar era mai sigură, reconectarea cu Ilanda folosind o versiune reconstruită a lui Maahes era singura variantă pe care mintea lui o lua în considerare. Dorea să îi simtă prezența mai mult decât orice pe lumea pe care o lăsase în spate. Îi era dor de duelurile verbale, de iubirea arzătoare care se topise o dată cu trecerea anilor și a aspirațiilor sociale diferite, de lucrurile pe care le învăța de fiecare

dată când vorbea cu ea, mai ales când venea vorba de apă sau de cristale.

La cererea lui Maahes, Marian nu găsise dovezi că Ilanda ar fi fost implicată romantic cu cineva, iar acest fapt îl întărâtase și mai tare. Deși era conștient de furia provocată odată ce ar fi aflat de manipularea extinsă pe care o aranjase pentru ea: falsificarea morții, finanțarea laboratorului, scurgerile în presă în legătură cu guvernul Canadei, cumpărarea primei firme de asigurări care să acopere implanturile și ultima lui capcană, menită să o îndrume să apeleze și ea la implant.

Toate aceste fapte puteau să îl facă să o piardă pentru a doua oară. Dar putea să îi şi readucă împreună, dacă iubirea și dorința încă mai mocneau în inima ei. Maahes o lipsise de un partener. Chiar dacă nu prezenta încredere, era soțul ei și ea nu avusese posibilitatea să aleagă.

La mal, valurile erau prea mici pentru a mișca chiar și pietricele de sub tălpile lui. La capătul plajei, mai multe focuri de tabără aruncau scântei în întuneric, încântate de zgomotul cântăreților de tobă, aproape posedați. Mirosul de beţigaşe parfumate îi umplu nările, mai tare decât cel umed, sărat, al oceanului.

Se gândea că în filme, criminalul greșea atunci când se întorcea la locul crimei, iar asta se dovedea de multe ori fatal. Se simțea ca unul din acele personaje, mânat de un impuls puternic să acționeze împotriva intuiției sale. Mintea lui crea o ambuscadă spre care se îndrepta, deși era conștient de rezultatul final: respingerea de

către Ilanda și o devoalare rușinoasă și umilitoare, posibil chiar în fața întregii lumi.

Apa îi adusese împreună într-o relație bogată, fluidă. Apa înregistrase fiecare memorie, bună sau amară, ca un grefier de la tribunal care captează depozițiile tuturor părților implicate.

De data aceasta era rândul cristalelor să le faciliteze reuniunea, ajutate de capacitățile lor uimitoare de a rezona cu corpul uman. Un alt miracol al Pământului, care își avea originea în urmă cu miliarde de ani, structurile sale înregistrând fiecare ciclu al evoluției.

Copleșit de atâtea gânduri, dar și de mirosurile din aer, Maahes se îndreptă spre parcare. Viitorul avea multe dezavantaje, dar curajul și determinarea aveau să ajute la depășirea lor.

CAPITOLUL XX

Erau în apartamentul lui Ojani, după o noapte nebună de iubire. Interacțiunea platonică de care se bucuraseră erupsese dintr-odată într-un torent de pasiune, ca drogul în venele unui dependent.

Semnele imperceptibile ale vârstei începuseră să se arate, carnea care atârna pe brațe, sânii a căror fermitate era deja aproape o amintire. Dar nu aspectul fizic îl excita pe Ojani atât de tare, ci devotamentul ei de nezdruncinat pentru știință și pentru apă și cristale, o combinație care adusese o percepție unică în domeniul medical. Și el se considera un vizionar, așa că își găsise, în sfârșit, perechea.

Capul Ilandei se odihnea pe mâna lui. Cu un deget trasa litere invizibile pe corpul ei dezgolit. Ea râdea la glumele lui de parcă era o adolescentă cucerită de un amant mai experimentat. Doar că rolurile erau inversate, pentru că Ojani era partenerul mai tânăr în această relație neașteptată, izvorâtă din pasiunea lor pentru cristale și din apropierea pe care nu și-o explicau – și nici nu doreau s-o facă.

Ojani era încântat de rotunjimile cărnii, suprafețe line sau joase care formau identitatea Ilandei. Degetul

lui coborî pe picioarele ei, dar evită să îi mai ofere plăcere. Această călătorie de explorare, prima după noaptea pasională, se mută pe pulpa stângă, unde simți mușchii cum se încordează la atingerea lui. Coborî mai jos, iar ea nu mai putu să stea nemișcată, așa că buzele ei i le acoperiră pe ale lui, iar când greutatea lui o presă, gemu de plăcere și se relaxă imediat.

Ojani o împinse pe spate și buzele li se înlănțuiră de parcă ascultau un jurământ tainic.

Nu regretau că acest moment nu venise mai devreme, era inutil. Era ceva organic, exploziv și care se manifestase în momentul în care energiile lor se aliniaseră. Rămânea de văzut cum avea să continue, deschis, spre mirarea echipei, sau în intimitatea pe care urmau să și-o construiască împreună.

Nu e nicio rușine în iubirea cinstită, se gândise mereu Ojani. Partea de jos a ferestrelor mari cât un perete, colorate în roșu, își schimbau nuanța pe măsură ce creștea intensitatea soarelui, acumulând un procent din nevoia apartamentului de electricitate. Lumina neîngrădită scotea și mai mult în evidență trăsăturile mature ale Ilandei, în special intensitatea ochilor ei albaștri.

— Să nu te lași influențată, da? îi spuse el, pierdut în strălucirea pe care ea o emana.

— La ce te referi?

— Să-ți implantezi cristalele, fără să te gândești că ai ceva de dovedit cuiva. E, pur și simplu, doar mult zgomot și atât.

Ea îl trase mai aproape, iar picioarele ei îl înlănțuiră la fel cum își cuprinde prada o plantă carnivoră. Zâmbetul ei acoperea la perfecție tensiunea pe care el o simțea înăuntrul ființei ei.

Reportaje media, declarații publice guvernamentale și manifestații în toată lumea, ținteau cu frustrare spre ea și spre echipa ei, unicii păzitori ai tehnologiei atât de mult dorite.

— Sunt mai puternică decât crezi, îi spuse, după care îi mușcă bărbia ca pe o pară coaptă.

Sânii ei erau presați pe pieptul lui, făcându-i sângele să fiarbă.

— Doar asta iubești la mine? Ochii? îl întrebă.

— Da, o tachină el.

— O să îmi pun o agată sau un apatit și nu va fi nicio diferență.

— Eu o să îmi dau seama, răspunse el, cu zâmbetul pe buze. Era conștient că Ilanda trebuia, mai devreme sau mai târziu, să se supună curentului pe care tot ea îl inițiase.

— Shungitul e cel mai bun cristal. Ai auzit ce-au zis cei de la Anonymous, e versatil, scalabil și prietenos cu apa, cel puțin în privința umidității din atmosferă.

— Ce-i drept, negrul se potrivește cu complexitatea ta. Când ai testat tehnologia mea de primitivă, nu ai fost prea impresionată.

— Nu am spus niciodată că nu am...

— Am simțit că așteptările tale erau mari. La timpul respectiv aveai deja ideea ta despre cum ar trebui să

funcționeze implanturile de cristal și voiai să testezi versiunea tehnologiei pe care o foloseam eu.

— N-a fost așa, murmură ea, neconvingătoare.

— Un neurochirurg de talia ta trebuie să fie încântat de o asemenea experiență și... la sfârșitul sesiunii ochii tăi spuneau că nu fusese cazul, recunoscu el, amuzat.

— Dar majoritatea clienților tăi se simțeau bine, așa că nu trebuie să te deranjeze procentul insignifiant al celor ca mine, pară ea.

Lui Ojani i se părea că explicația suna mai mult a scuză.

— Eu ofeream experiențe tangibile, de moment. Nu m-am gândit niciodată că o mână de clienți avea să treacă pragul spre nivelul schimbării conștiinței. Asta urmăreai, nu? o întrebă.

Ilanda se juca cu părul de pe pieptul lui, iar el o lăsă să se simtă bine.

— Cu siguranță mă așteptam la ceva mai puternic, dar poate nu de la prima încercare.

Făcu o pauză, în timp ce îi susținu privirea.

— Erai gata să zici ceva care crezi că m-ar fi deranjat, dar nu ești sigură dacă ar trebui să o mai faci, nu? întrebă el.

Ea aprobă.

— Poți s-o faci. Nu mă mai consum când vorbim de o tehnologie depășită.

— Mă iubești prea mult să te simți ofensat, înțeleg asta. Ce a fost, a fost.

— Marinka și Kahuna au raportat cumva schimbări psihice sau de altă natură? schimbă el direcția discuției.

— Mi se par mulțumiți și liniștiți de fiecare dată când sun. Sunt foarte zgârciți cu vorbele. Kahuna de-abia mi se adresează, vorbește doar când îi pun întrebări pe care nu le poate evita.

— Crezi că e conștient de vocea lui ciudată?

— Poate, dar mai e ceva de care nu îmi dau seama, spuse ea, în timp ce gesticula frustrată.

— Poate că e acel nivel ridicat de conștientizare pe care urmărești să îl atingi?

— Poate. E vorba despre informația energetică depozitată în structura moleculară a apei din corpurile noastre. Transferul între conștiință și apă se întâmplă cu un grad mare de coerență și fără pierdere de date. Apa structurată folosită ca să activăm cristalele care au repornit mare parte din creierul și funcțiile corpului său, au activat anumite zone ale creierului. Monitorizarea la care e supus arată stabilitate emoțională, nivel redus de stres, o rată uniformă a bătăilor inimii și un sistem imunitar puternic.

Ilanda îi sărută umărul. Pielea ardea de parcă îl marcase ca fiind al ei pentru eternitate.

— Echipa lucrează în weekend? întrebă Ojani, ocupat să memoreze fiecare detaliu al corpului ei, oricât de fin. Senzația pe care o avea în îmbrățișarea ei îl liniștea. Se simțea de parcă redescoperise leagănul iubitor de care îi fusese dor încă de când îi muriseră bu-

nicii. Afecțiunea și empatia lipsiseră în relațiile pasagere pe care le avusese.

— Nu, toată lumea și-a luat sâmbăta liberă. Am înghesuit o serie de experimente cu shungite în trei săptămâni și suntem cu toții obosiți.

— Nu crezi că avem nevoie de mai mulți oameni să ruleze testele pentru compatibilitatea cristalelor și a intervenției postoperatorii, mai ales acum, că așteptăm pacienți din Germania și North Bay? Nu poți să faci singură munca asta, trebuie să ai grijă de tine.

Ilanda își schimbase poziția, iar acum razele soarelui se odihneau pe sânii ei, nu pe chip.

— M-am decis să apelez la foștii mei stagiari de la spital. Au fost de acord să preia sarcinile. Nu mai este vorba de conflict de interese, pentru că nu mai sunt angajată nici la spital și nici la universitate, iar ei pot pretinde că e muncă de stagiar.

Îi zâmbi, bucuros că femeia se decisiese să mai delege o parte din povară, mai ales că avea planuri pentru timpul eliberat.

— Procedurile de securitate au fost inițiate, iar Nanette m-a ajutat să termin procedurile postoperatorii, concluzionă Ilanda.

Stomacul lui Ojani scoase un zgomot profund, un tunet ce prevestea o furtună, iar cei doi izbucniră în râs. Ilanda îl bătu încet cu palma, pentru a calma bestia.

— Avem omletă cu legume, pâine cu unt, cereale cu nuci și, bineînțeles, îți ofer cafeaua mea, îi enumeră meniul lui preferat pentru micul dejun.

Se ridică în pernă, gata să se dea jos din pat și să gătească pentru amândoi, când ea îl trase înapoi. Sărutările ei pătimașe îi transmiseră un val de energie în corp. În brațele ei devenise maleabil ca plastilina în mâinile unui copil. Nu știa ce va ieși, dar spera într-un model mai bun, capabil să îi înțeleagă nevoile și să fie pe aceeași frecvență.

— Hai să facem implanturile împreună, izbucni ea, de parcă așteptase de ceva timp să pună această întrebare.

Ojani se holbă la iubita lui, conștient că un răspuns rapid era mai indicat decât o ezitare.

— Spune când și unde și voi fi acolo, glumi el, dar doar pe jumătate.

Ceea ce propunea ea nu era o joacă de copil, ci o schimbare radicală în viață, una care avea să dureze până la sfârșitul zilelor. Marinka și Kahuna o făcuseră datorită iubirii reciproce, a respectului unul față de celălalt și pentru a se sprijini reciproc. Era vorba de o legătură de sânge. Dacă ar fi urmat sfatul Ilandei, ar fi făcut-o pentru valorile care îi legau, dar mai ales din dragoste.

Ilanda se ridicase și se sprijini de marginea de metal a patului.

— Pâine cu unt și legume, comandă ea. Și accept sacrificiul tău suprem... cafeaua, adăugă, izbucnind în râs.

Imaginea ei fericită îl făcea și pe el fericit. Cuvintele ei pluteau spre el ca un val de energie palpabil. Pielea

lui tresărea la contactul cu ele și se grăbi să se ridice, ca să nu își piardă capul.

Se întoarse și o înveli cu cearșaful.

— Te voi hrăni în mai puțin de zece minute. Până atunci trebuie să te apărăm de soarele încins.

Ilanda toarse ca o pisică mult prea răsfățată. Ojani se îmbrăcă cu un halat aruncat pe scaun. Telefonul Ilandei vibră pe noptieră, iar ea aruncă o privire la display, se încruntă, apoi începu să citească cu voce tare.

— Sunteți pregătită să împărtășiți pașii următori? Mai e guvernul de acord cu exclusivitatea? Este de la investitorul nostru. E al doilea mesaj săptămâna asta. Nu mai pot să-l ignor, chiar dacă nu mai avem nevoie de finanțare suplimentară.

— Poți să-i răspunzi cât sunt eu ocupat, o îndemnă Ojani înainte să meargă în bucătărie. Crezi că investitorul ăsta secret va veni să vadă laboratorul? strigă, în timp ce scotea ingredientele.

Curăță roșiile și castraveții în jetul de aer cald, apoi le tăie pe o farfurie largă.

— Cred că e nerăbdător să obțină un profit generos. Am fost în pantofii lui, știu cum e, continuă el, încercând să acopere zgomotul cafelei care fierbea. Unse pâinea prăjită cu unt și apoi puse mâncarea pe o tavă metalică decorată cu simboluri budiste, un dar de la Tenzin.

Ilanda scria un mesaj de răspuns binefăcătorului ei.

— Gata, anunță ea, apoi întinse mâinile după mâncarea, lăsând partea de sus a corpului expusă provocator. Era o îndrăzneală care îi plăcea lui Ojani.

— Ce i-ai zis investitorului?

Ea lăsă tava pe marginea patului și îi făcu semn lui Ojani să se așeze pe partea cealaltă, de parcă urmau ritualurile unei căsnicii de lungă durată.

Se simți mulțumit și fericit să se conformeze.

— Am repetat ce se știe deja public și am oferit informații suplimentare despre locațiile francizelor și statutul producției celor de la DeBoers.

— Asta ar trebui să îi hrănească imaginația pentru un timp, la gândul de cât de mult va câștiga în urma investițiilor, și îl va ține fericit.

Își trase o pernă și se rezemă și el lângă ea.

— Nu m-ai auzit când te-am întrebat din bucătărie dacă te aștepți să vină să facă un tur al laboratorului?

Ilanda răspunse în timp ce rupea din bucata de pâine cu unt.

— De ce să își dezvăluie identitatea acum? Dar dacă e vreun tip excentric, cine știe? Ar putea veni în persoană să își ridice cecul.

Legumele și pâinea dispărură rapid, iar Ilanda se ridică să pună tava pe mochetă, iar apoi se vârî iar în pat, înconjurându-l la fel cum face apa cu o piatră, posesivă, neobosită și determinată să intre în orice crăpătură. Începu să îi scoată halatul, iar bărbatul simțea că se topește sub atingerile ei: pe buze, pe picior, pe coapsă.

— Trebuie să găsim o cale să dăm de cei de la Anonymous, spuse ea, în timp ce se strânsese în jurul corpului lui.

— De ce?

— M-am săturat să pierd timpul cu teste pe shungite. Trebuie să-i convingem să împartă cu noi o parte din cantitatea de cristale la care au acces.

— Te gândești la ce am vorbit mai devreme, despre cristalele noastre? o întrebă el, în timp ce o mângâia pe gât.

— Poate sunt egoistă, știu, dar vreau ce e mai bun atât pentru noi, cât și pentru alții.

— Nu e nicio grabă, dragă.

Privirea ei se umplu de dragoste și recunoștință.

— Cherry a sugerat un schimb comercial care să mulțumească ambele tabere. Ar putea funcționa.

Ojani simțea cum corpul ei tremura de excitare la gândul unei asemenea realizări.

— Nimic nu te poate opri, iar eu sunt aici ca să te ajut cum pot.

Ilanda gemu în brațele lui. Ojani realiză că ea se simțea în siguranță în brațele lui. Dorința lui de a o proteja îi dădea un nou scop în viață, la fel cum avusese grijă de părinți, când aceștia erau în viață.

O lăsă să adoarmă în brațele lui ca un nou-născut în brațele mamei.

☆ ☆ ☆

Cherry nu acceptase un refuz atunci când o invitase pe Ilanda pentru o plimbare pe Harbourfront Centre, pe malul lacului Ontario. Apa o relaxa, iar valurile care se izbeau de malul de ciment acopereau zgomotul traficului aflat la câțiva zeci de metri distanță.

Purtarea ciudată a apei, care începuse cu doi ani în urmă, asociată de oameni cu o trezire, afectase viața orașului. Restricțiile zilnice de apă potabilă crescuseră cu zece la sută, de teamă că orice modificare la nivel molecular a apei din Lacul Ontario nu putea fi corectată de instalația de purificare a apei prin procesele cunoscute de filtrare. Ca limnolog, Cherry se alăturase echipei care petrecuse luni de zile monitorizând afluenții lacului și care descoperiseră doar o creștere minoră a pH-ului, a densității și a concentrărilor de metale, oricum sub nivelul care putea crea daune. Chiar și după ce experții atestaseră siguranța apei, autoritățile menținuseră restricțiile fără să dea o explicație. Toată lumea trebuie să se adapteze, în frunte cu Cherry. Și ca mulți dintre locuitorii orașului, se temea de furtunile care deveneau tornade sau de vântul schimbător care aducea nisip fin din Africa. De obicei, când se anunța o perioadă de vreme bună, lumea umplea parcurile, terenurile de sport și pădurile care mai erau deschise publicului.

Ca măsură de protecție, Universitatea din Toronto implementase clase virtuale, dar lui Cherry îi lipseau interacțiunile în persoană cu studenții ei, energia lor, din care își lua, la rândul ei, energie.

Apa era încă de temut. Acest lucru zăcea în mintea tuturor, ca un virus în așteptare, fără leac. Feriboturile opriseră călătoriile de numai treisprezece minute spre parcul de pe insula Toronto și spre plajele acesteia. Clubul de yacht de pe insulă se închisese și el. Clădirea de sticlă, elegantă, rămăsese să vegheze peste vegetația care începuse să crească necontrolat, în lipsa intervenției grădinarilor. Dronele de poliție care supravegheau zona în permanență confirmau că nu apăruseră încă intruși. De altfel, supravegherea strictă împiedica deplasarea cu barca, indiferent de motiv.

— Te-am găsit.

Cherry se ridică de pe bancă și o îmbrățișă pe Ilanda, care încă purta peruca neagră. Aceasta avea un zâmbet debordant și în general emana o încredere de sine pe care părea că o pierduse după ce zvonurile și campaniile de hărțuire din rețelele de socializare, manipulate de interese ascunse, începuseră să o afecteze.

— Arăți fabulous, o complimentă Cherry. Ai găsit un elixir în apa structurată cu care lucrezi? Ar trebui să îmi spui din ce eșantion ai băut.

Ilanda râse, apoi se așeză lângă prietena ei.

— Un elixir, da, dar nu unul care se află în apă. Se numește dragoste.

Gura lui Cherry emise un sunet gutural, surprins.

— Ce? Crezi că nu mai sunt capabilă să iubesc din nou? Sau poate că nu mai pot fi iubită? Tonul Ilandei era serios, dar zâmbetul rămăsese întipărit pe buze de parcă fusese desenat cu markerul.

— Nu mă îndoiesc.

— Încă îmi lipsește Maahes, știi? Dar am nevoie de un strop de fericire în viață.

Cherry aprobă, încă prea surprinsă să își găsească cuvintele. Nu era sigură cine era noul bărbat din viața Ilandei și îi era frică să nu îi strice buna dispoziție.

— M-aș usca de una singură. Fără viață socială sau un trup cald alături de care să mă trezesc, m-aș ofili. Nu e ce mi-am imaginat, dar e real.

Privirea Ilandei rătăcea pe deasupra apei, oprindu-se apoi asupra cuplurilor care împingeau cărucioare cu copii sau cu bebeluși agățați de mamele lor. Realitatea a ceea ce însemna o familie era atât de străină pentru amândouă. Ilanda era văduvă și nu avea copii. Recunoașterea profesională în domeniul medical și experiențele acumulate erau singurele ei realizări.

Cherry simțea și ea nevoia să se descarce, dar se abținu: ea nu fusese măritată și nici nu intenționa să facă vreodată acest pas, iar ideea de a mărturisi că ea este Hayyin nu o atrăgea încă.

— Cine e drăguțul? întrebă ea.

Ilanda o trase în glumă de mână, ca și cum o pedepsea pentru indiscreția ei.

— Direct, așa, fără preludiu? spuse, cu rânjetul acela larg pe chip.

Cherry inhală mirosul apei și avu impresia că o ceață misterioasă le asculta fiecare cuvânt. Conversația era înregistrată și depozitată de apă. Oare unde ajung vorbele noastre? *Cum poți susține dualismul din*

viețile noastre? Nu ai obosit să asiști la aceleași cicluri evoluționare ale omului? Buzele Ilandei se mișcau, dar Cherry nu percepea niciun cuvânt. Apa îi citea mintea și bloca orice interferență. *Cum îți putem debloca memoria? Avem nevoie de memoria ta de lungă durată,* aproape imploră în gând.

— Mă simt foarte bine zilele astea, penetră vocea Ilandei păienjenișul din mintea ei.

Cherry își apucă prietena de mână, sperând la o confesiune fără amestec din partea ei. Nu dorea să afle detalii despre cât de bun era sexul sau cât de gentil și atent se prefăcuse a fi bărbatul a doua zi. O mărturisire curată, directă, ca la carte era suficientă. Numele, ocupația, vârsta erau datele necesare pentru a completa graficul de dezirabilitate pe care Cherry îl concepuse pentru ea într-o inițiativă amuzantă.

Un nor răzleț acoperi soarele pentru câteva secunde. Claxoanele bicicliștilor le străpunseră urechile în timp ce treceau pe lângă ele. Aceștia erau organizați în familii, cu grupuri formate din tată, mamă, fii sau fiice. Căștile copiilor îi făceau să arate ca niște boboci de rață încăpățânați care se țineau după părinți. Aceasta nu era realitatea ei.

— E Ojani.

Era singura informație de care avea nevoie Cherry, încapsulată într-un singur cuvânt. Putea oare să evite și alte detalii? Uneori regreta rolul ei de confidentă, pentru că de fiecare dată când avea o revelație, aceasta adăuga o povară greutății pe care o căra deja în suflet.

Ea nu putea să se deschidă în fața nimănui, să povestească despre Hayyin, despre misiunea lui, realizările lui și cum îi afectau acestea propria persoană.

— Floricele? o întrebă Cherry, mai mult pentru a opri valul de informații pe care Ilanda simțea nevoia să i le împărtășească. Îi făcu semn cu mâna unui tânăr care vindea pungi cu floricele. Acesta le scană cipul de pe dosul mâinii pe dispozitivul lui portabil și le oferi două pungi.

— Sunt pline de chimicale, dar, la naiba, să sărbătorim! spuse, înainte să guste.

Ilanda mai mult se juca cu floricele, indecisă.

— Ești surprinsă? întrebă ea până la urmă.

Cherry mesteca în timp ce își căuta cuvintele.

— Privind în urmă, nu sunt. Am remarcat cum se uita la tine, dar nu îmi imaginam că e vorba de iubire. Mă bucur că seceta din viața ta romantică a luat sfârșit.

Ilanda plasă câteva floricele în gură, cu atenție, de parcă se temea de gustul lor.

— E o potrivire intelectuală. Suntem amândoi iubitori de cristale și de apă. De fapt, asta ne-a apropiat.

— Tot apa v-a adus împreună și pe tine și Maahes, spuse Cherry fără să gândească. Încercă să se scuze imediat, dar se înecă cu câteva floricele și începu să tușească, expectorând rămășițe pe jumătate mestecate. Cum nu conținea apă, Cherry continuă accesul de tuse, dezorientată și puțin amețită.

Se aplecă înainte și floricele se răspândiră pe jos, atrăgând atenția pescărușilor din jur, dar și a oameni-

lor. Copii se desprinseră de părinți pentru a alerga după păsări. Un băiețel cu păr creț apucase câteva floricele și imediat un nor înnaripat se strânse în jurul lui.

— Nu trebuie să te scuzi. Liniștește-te! încercă să o calmeze Ilanda.

— Sunt conștientă că e mult mai tânăr și poate infatuarea joacă un rol important în această relație, spuse doctorița.

— Departe de mine gândul să judec. Și, apropos, nu cred că Ojani e infatuat cu tine, chiar te iubește.

Cherry începuse să își măsoare cuvintele, acum că tusea trecuse, încercând să le filtreze mai bine în minte înainte de a le rosti. Poate că implanturile îi vor transforma în entități AI, capabile să le ghideze trupurile.

— Deci nu e totul doar în mintea mea? Chiar e posibil să fie ceva între noi?

— Vârsta e irelevantă, draga mea. Fericirea ne scapă multora dintre noi, iar când o găsim, ne întrebăm dacă o merităm.

— Lipsă de încredere, presupun.

— Da, printre alte lucruri. Lipsa încrederii și a respectului de sine sunt, cumva, codate în ADN-ul nostru, neschimbat, nemilos și încăpățânat până la disperare, când vine vorba de schimbare.

Cherry se ridică și merse să arunce la gunoi punga aproape goală.

— Nu există fericire dacă vă ascundeți. Nu văd rostul, continuă Cherry, pe un ton pe care prietena ei îl percepu imediat.

— Regula numărul 1: nu te implica în relații romantice la muncă. Am încălcat-o deja.

— Chiar ai impus echipei regula asta?

— Nu, dar e de bun simț. La spital, la Universitate, toată lumea știe asta, spuse Ilanda.

Se întoarse spre apa pe deasupra căreia zumzăiau dronele de poliție care supravegheau mulțimea.

— Foarte bine. Adică, pentru Ojani. Nu te îndoi, nici măcar pentru o secundă. Scurtă sau lungă, poate că e relația de care amândoi aveați nevoie, spuse Cherry.

Urmări privirea Ilandei pe deasupra apei spre insula și spre aeroportul Billy Bishop, care ar fi fost părăsit dacă nu ar fi existat cele câteva zboruri permise care plecau sau aterizau săptămânal.

— Sugerezi o politică deschisă, atunci? Mă refer la echipă.

— Da. Echipa merită să fie conștientă de relația dintre voi. Nu e o încurajare pentru ei să se implice în legături, dar arată că ai încredere în ei. Și da, îi spui lui Ojani că acesta e lucrul corect, completă, după ce observă că prietena ei lăsase ochii în jos.

— Deci el nu are niciun cuvânt de spus? întrebă Ilanda, cu o urmă de dezamăgire în voce. Suntem și parteneri de afaceri.

— Asta a fost echipa ta mai întâi. De fapt, e mai mult a ta, spuse Cherry direct, dar cu un ton afectuos. Își așeză geanta jos, un rucsac colorat pe care îl luase de la un meșter columbian, și se apropie de prietena ei, ca pentru a puncta ceea ce avea de zis.

— Acesta e genul de situație delicată în care reputația femeii e mai importantă decât mândria bărbatului. Să îți repeți asta în minte.

Ilanda aprobă, timid.

— Nu cred că viața ta privată va avea de suferit. Echipa e mică, de încredere, și va înțelege o astfel de legătură sentimentală, glumi ea.

Ilanda râse, iar capul i se înălță de parcă luase deja o decizie. Trecea ușor de la o stare la alta, era ca un rollercoaster emoțional și chiar dacă asta nu însemna că era ceva în neregulă cu sănătatea ei, Cherry se decise să își verifice prietena în zilele următoare.

— Stai, că mai am noutăți.

— Vă căsătoriți?

— Nu suntem chiar atât de nebuni. Îndrăgostiți, dar responsabili, râse ea.

Se uitară împreună la valul de pescărușii aflați în căutarea unei prăzi ușoare. Stolul zbură spre strada unde tonetele cu mâncare erau aliniate pentru un festival multicultural anual.

— Ne băgăm amândoi implanturi. De shungite.

Șocul o strânse pe Cherry într-o îmbrățișare rece care îi dădu frisoane la fel de puternice precum gândul la o lume fără apă.

— De ce vă grăbiți?

— Eu sunt doctorul care a pornit totul, ce naiba? Chiar trebuie un motiv? se aprinse Ilanda.

— Nu, nu ai nevoie de un motiv, doar credeam că vei mai aștepta.

— Dacă o fac acum, poate se vor opri toate zvonurile și atacurile asupra echipei. O să arate încrederea mea în tehnologie.

Ilanda nu ținu cont de agitația din jur și își lăsă capul pe genunchi.

— Hai, nu plânge, încercă să glumească Cherry, în timp ce o bătea ușor pe spate. Încercă să o ajute să își elibereze anxietățile și frustrările acumulate în straturi multiple, ca în solul unei păduri bătrâne.

Prietena ei era exemplul perfect al unei ființe umane împlinită profesional, dar cu spiritul flămând și deprimat, care se simțea trasă în toate direcțile, învârtindu-se pe loc, aruncată ca o minge în vânt.

Ilanda era doar un bob în trauma colectivă, caracterizând nivelul de conștientizare al societății. Războaiele, foametea și poluarea globală reprezentau răni și vânătăi pe chipul Pământului, care nu puteau fi înlocuite cu ajutorul unei diete potrivite sau cu ședințele de meditație ocazională.

— Nu am mai cunoscut fericirea de ceva timp, iar implanturile nu sunt o condiție, dar simt că e lucrul corect de făcut, murmură ea din poziția ei ghemuită.

— Sincer, chiar mă gândeam și eu acum o zi să mă pun pe listă.

— Serios? ridică Ilanda capul, iar buclele perucii i se lipiră de obrajii de parcă abia se trezise din somn.

— Guvernul ne-a forțat să purtăm cipurile, dar de data aceasta va fi decizia mea. Şi o iau având motive întemeiate. Kahuna era o inspirație pentru mine chiar

și înainte de explozie. Și știi cât de mult o respect pe Marinka.

— Tu tot la shungite te gândești?

— Da, versatilitatea în aerul umed m-a convins, spuse Cherry.

Nu i se păru oportun să enunțe și lista de elemente contra. Până la urmă, nu își lua niciun angajament, era o simplă intenție, o opțiune pe care putea, sau nu, să o aleagă.

— V-ați decis la o dată? o întrebă pe Ilanda.

— Pentru implanturi?

Cherry dădu din umeri, parcă epuizată de efortul depus pentru a-și consola prietena.

— Nu încă, acum două zile am luat hotărârea. Mai trebuie stabilite detaliile, spuse Ilanda.

Cherry se gândi la alterarea corpului ei, una permanentă, nu ca un tatuaj care se putea degrada devenind o pată de cerneală ce putea fi confundată cu un semn din naștere. Oare ar mai percepe apa în același mod? Oare cristalul i-ar lua abilitatea de a decide atunci când se va găsi la răscrucea dintre evoluția spre conștientizare și stagnare? Oare s-ar transforma într-adevăr într-un AI cu personalitate umană, ceva ce ar transcede spiritul uman? Va mai putea să își asume identitatea lui Hayyin? Cherry adoptase această personalitate în lupta pentru apă, mediu și supraviețuire. În viitor, cine știe pentru ce va mai fi nevoită să lupte? Lume avea încredere în Hayyin, în sursele și intențiile acestuia, așa că Cherry simțea că este în regulă să mai

adopte această personalitate și după ce și-ar fi pus implanturile.

— Cine distribuie cristalele?

— Am vorbit cu DeBoers, în Africa de Sud, chiar azi. Nu au anticipat niciodată că shungite va deveni o asemenea atracție, de fapt, nimeni n-a făcut-o. Se chinuie să găsească o cale de intrare în Rusia, spuse Ilanda.

— Chiar dacă vor reuși, prețul va fi astronomic, nu cred c-o să merite.

— Ce alternativă avem?

— Anonymous, așa cum am discutat săptămâna trecută. Lasă-mă să activez niște surse.

Cherry urma să îngroașe rândurile oamenilor alterați artificial pentru care culoarea pielii, afinitățile politice, locul de naștere, orientarea sexuală erau irelevante. Nu dorea să ceară favoruri Ilandei sau echipei, așa că urma să abordeze firma de asigurări care se ocupa de pachetul oferit ei prin intermediul Universității, pentru a vedea dacă vor include și operația în beneficiile ei. Dacă era prea scumpă, ei bine, asta avea să îi amâne decizia până când urma să fie sigură cu adevărat.

Poate că după ce își va pune implanturile, se va muta în Hawaii, ca să se antreneze cu Kahuna și Marinka la jocurile minții sau să învețe să stăpânească telepatia sau orice altceva mai descoperiseră ei între timp.

— Asta ar fi o realizare, să obții un răspuns de la Anonymous, spuse Ilanda. Dar până la urmă, de ce m-ai chemat aici?

Cherry fusese descumpănită de imaginea radiantă a prietenei și uitase că ea inițiase întâlnirea. În alte circumstanțe ar fi fost directă și ar fi întrebat-o dacă Maahes o contactase, pentru că avea suspiciuni că acesta era încă în viață. Dar acum nu mai voia să strice fericirea peste care dăduse Ilanda. Avea nevoie de o strategie diferită pentru a-l scoate la lumină pe Maahes sau pe oricine îi ținea locul acestuia.

— *Apă Pentru Toți* nu s-a oprit niciodată din a căuta donatori, o luă ea pe ocolite. Chiar dacă principalii poluatori și-au oprit activitățile, operațiile de remediere continuă și politicile prin care vor trebui să contribuie și financiar abia sunt în lucru. Nu mai putem să le așteptăm.

— Cum pot să ajut? întrebă Ilanda.

— Mă gândeam că atunci când parteneriatul va aduce venituri importante, iar asta se va întâmpla curând, poate donează o parte către noi, spuse ea. Își ridică brațele, pentru a lăsa vântul să pătrundă prin tricou, pe piele, o senzație deosebită. Ilanda o imită.

— Ojani și cu mine vom fi mai mult decât fericiți să ne exprimăm generozitatea. Fără contribuția voastră inițială, lucrurile ar fi mers mult mai greu.

— Nu va trebui să verifici asta și cu investitorul din umbră?

— Nu. El își primește partea lui. Ce fac eu cu a mea, pur și simplu nu îl privește.

Ilanda își cuprinse iar genunchii cu brațele și o privi pe Cherry direct în ochi.

— Mă bucur că m-ai convins să fac o pauză. E frumos aici, mai ales când vremea cooperează și ea. Mâine sunt anunțate vânturi puternice.

Inhală puternic aer pe nări, apoi atenția îi fu atrasă de artiștii stradali care jonglau cu mingi, în timp ce se balansau pe câte un uniciclu. Ochii se opriră pe grupul de copii care îi urmăreau fascinați.

— Vrei să te apropii, să înveți vreun truc? întrebă Cherry, iar sugestia ei provocă un hohot de râs.

— De ce nu? Poate va fi nevoie să le folosim și în laborator, ca să ne păstrăm sănătatea mentală, spuse Ilanda, dar nu se mișcă. Doar o parte din trup îi era întoarsă spre acțiune.

Un cuplu în vârstă, cu spatele arcuit și păr argintiu, se apropia de banca lor. Pașii mici, ajutați de cadența bastoanelor metalice, le asigurau un mers sigur. Cherry îl surprinse pe bărbat că se uită în direcția lor, în căutarea unui loc liber, așa că o înghionti pe Ilanda cu cotul.

— E vremea să mergem, mai sunt și alții care au nevoie de un loc cald.

Se ridicară și le făcură semn spre bancă. Bărbatul le mulțumi cu un gest din cap și își ajută soția să ia loc.

— O să anunț echipa despre mine și Ojani și despre decizia de a ne pune implanturile de cristal.

— Acesta e lucrul corect, repetă Cherry. O să te anunț dacă Anonymous va arăta vreun interes pentru propunerea noastră.

Merseră în pas domol către canionul de sticlă format din turnurile din centrul orașului. Doar câteva raze firave, pasagere, ajungeau până jos, forțând trecătorii să caute umbra clădirilor. Era un oraș elegant, stricat însă de vremea capricioasă. Niciun meteorolog nu putea să prezică vremea pentru mai mult de două zile, altfel și-ar fi pus profesia în mare pericol.

Femeile se despărțiră la intrarea în PATH, tunelurile care treceau pe sub miezul orașului.

CAPITOLUL XXI

— Campania asta de strângere de fonduri chiar are succes, remarcă Octana. Aruncă o privire rapidă de pe tabletă, să vadă dacă Nanette urmărea și ea. Plescăi zgomotos din limbă, un tic nervos care îi agasa pe ceilalți membrii ai echipei atunci când se găseau în laborator, dar acum, în agitația din cafeneaua lor favorită de pe King și Parliament, Nanette nu o băgă în seamă. Dar întrebă, involuntar:

— Ce campanie?

— O tipă de pe Youtube, Crazy Velvet, strânge bani pentru implanturile de cristal, 350.000 de dolari până acum.

— Poftim? Noi nu cerem atât de mult. Cum justifică suma de bani?

Nanette își mută scaunul pe aceeași parte cu a colegei sale. Părul ei, care nu era strâns în obișnuita coadă de cal, i se revărsa pe umeri.

— Va trage la sorți două nume dintre followerii ei și va folosi banii pentru a le plăti implanturile, plus recuperarea de după. Include cheltuielile uzuale, un psiholog, intervențiile medicale ulterioare, dacă e nevoie, și nu numai. Implanturile ei și plătește singură.

— Ce face pe Youtube?

— Înregistrează scene intime într-un studio și le potrivește cu algoritmii de Realitate Augmentată pentru a customiza decorul, partenerii și orice alt gând năstrușnic l-ar avea cineva. Arată excepțional.

— 4.746.000 de followeri... oare de ce m-am dus la Universitate? exclamă Nanette.

— E un canal bazat pe abonamente. Cinci dolari pe lună. Deja numerele astea sunt prea mari pentru mine, gemu și Octana.

— Deschide video-ul de promovare.

Octana se conformă și clipul începu să se deruleze. *„Sunt Crazy Velvet și am decis să mă îmbunătățesc cu o pereche de implanturi de cristal de calitate. Această campanie va plăti pentru ca doi fani norocoși să aibă parte de același tratament, pentru ca mai apoi să ne putem conecta în cloud pentru o experiență în trei."*

— Nu arată rău deloc, recunoscu Nanette, peste vocea guturală a starului Youtube. Nu avea niciun tatuaj vizibil sau metale care să-i străpungă nasul sau buzele, doar o pereche de cercei în formă de elefant, de un mov închis, care se potriveau cu culoarea părului ei lung, dând o eleganță simplă întregului ansamblu. Avea o aură care parcă atrăgea lumea în fanteziile ei, ajutată de lentilele de contact mov și de buzele arcuite, conturate cu aceeași culoare, semnătura ei.

„Sunt dispusă să plătesc dublu dacă voi avea permisiunea să transmită totul în direct", continuă mesajul lui Crazy Velvet.

— Știai ceva de asta? întrebă Nanette, cu chipul roșu de parcă luase foc.

— Nu, eu am urmărit doar numerele. E posibil să-i fi venit ideea după ce a văzut că a atins suma pe care voia să o strângă.

— Ilanda ar putea s-o scoată de pe listă. Nu îi place să fie presată.

— Pe ce motiv?

Octana profită pentru a lua o gură din croissantul de lângă tabletă, apoi se întoarse la articol și se opri la secțiunea de comentarii.

— Dacă are nevoie de un motiv, atunci pariez că lipsa unei urgențe va fi primul pe listă. Poate să pretindă că doar cazurile medicale au prioritate și nu avem resursele necesare pentru un asemenea truc publicitar, sugeră Nanette.

— Și asta ar fi o greșeală.

— O știi pe Ilanda.

— Uită-te la câte like-uri are. Nu putem s-o batem pe Crazy tocmai la jocul ei, pe care îl stăpânește la perfecție. Ar putea declanșa un val de nemulțumire contra noastră mai devastator decât orice știre falsă de până acum.

Plescăi din nou, iar degetele ei porniră să bocăne în tăblia mesei, testându-i răbdarea lui Nanette.

— Deci, banii cumpără tot, până la urmă? Vrei să validăm această idee?

— E deja încastrată în ADN-ul nostru.

— Noi am putea fi excepția.

Nanette se îndreptă de spate, într-un gest defensiv.

— Chiar nu-mi pasă dacă Ilanda acceptă sau nu. Îmi place munca pe care o fac aici și nu vreau să fim închiși pentru că ne-am agățat de principii etice atunci când nu a fost cazul.

— Nu crezi că urgențele medicale ar trebui să aibă prioritate? Dacă o acceptăm pe Crazy, atunci o să fim invadați de cereri similare.

— Toată lumea e cu doi pași înaintea noastră pentru că nu gândim ca niște clienți. Noi suntem cercetători. Să acceptăm cererea lui Crazy Velvet, dar să anunțăm reguli clare, care să împiedice pe următorul star de cinema sau miliardar să pună presiune pe noi.

— Ce fel de reguli?

Nanette se mută înapoi la locul ei.

— Vom alterna procedurile la fiecare locație, două cazuri medicale la un caz de îmbunătățire personală. Numărul primelor poate crește, dacă nu sunt cereri în cazul al doilea.

— Și fără excepții?

— Pentru noi nu e vorba de bani, așa că merge pe principiul primul venit, primul servit. Excepții se vor face doar în cazuri medicale.

— Îmi place asta.

Nanette se lăsă pe spate, cu privirea ațintită pe barista și își lăsă mintea să rătăcească. Crazy Velvet era în eșalonul de top al celor care doreau să se conecteze la cloud-ul de cristal. Nanette detesta entuziasmul jucătorilor din realitatea virtuală. Lumile și sentimen-

tele artificiale deveniseră normă în ultimele patru decenii și limitele lor tot creșteau, odată cu avansul tehnologic și puterea de procesare. Ea crescuse într-o generație care nu se identificase cu așa ceva într-un mod deosebit, față de generația X, mileniali sau baby-boomer-i, dar oricum, se simțea diferită de ei. Mai ales din punct de vedere emoțional, era ruptă de cei din jur. Poate de aceea Nanette se decisese să aleagă o altă cale, pe cea a cercetării în domeniul cristalelor ca specialist în sunete. Voia să aprofundeze colecția de sunete create de Mama Natură, pe care le strânsese încă din copilărie.

Pădurea, al cărei sol era acoperit cu trunchiurile căzute ale copacilor bătrâni, cu straturi de ace de pin și resturi de crengi aflate în diferite stadii de degradare, era lumea ei, la fel cum era și conversația purtată între frunzele stejarilor mișcate de vânt ori zgomotul veveriților fugărite de surorile mai mici, chipmunks. Era lumea ei de sunete care îi alina sufletul și îi trezea amintiri plăcute despre tribul ei din Ontario și, mai târziu, din Victoria.

Nanette nu ar fi trădat niciodată moștenirea ei indigenă, pângărindu-și simțurile cu implanturile de cristal. Învățăturile transmise de-a lungul a generații întregi ajunseseră la ea pe cale orală. Bunicul ei fusese artizanul transformării fetiței dintr-un copil nevinovat într-o capsulă a timpului pentru poporul ei.

O privea lung pe Octana, încă vrăjită de magia lui Crazy Velvet. Peste patru milioane de oameni o ur-

măreau pe individă, iar acesta era un număr care nu îi dădea pace. O armată care înregistra fiecare pas al femeii, real sau virtual. Credeau ce spunea ea, adorau înfățișarea ei și se strângeau în jurul ei ca un strat gros și protector de iederă. Cum putea echipa lor să blocheze această energie? Ce s-ar fi întâmplat cu această forță dacă ar fi fost conectată la cloud? Totuși, reprezenta doar o fracțiune din cele opt miliarde și jumătate de oameni care populau planeta, aflați în diferite stări de nemulțumire cu privire la viața lor.

— A trimis cererea în urmă cu două zile, spuse Octana. O să-i iau partea dacă Ilanda se va opune publicității agresive.

— Devii rebela echipei?

— Trebuie să fie deschisă și la astfel de oportunități.

— Tu ți-ai băga implanturile? dădu Nanette glas întrebării care o deranja de fapt.

Se temea că într-o lume dominată de consum, ea ar ajunge să facă parte doar dintr-un mic grup care s-ar opune schimbării.

Octana își arcui sprâncenele întunecate, conturate cu creionul, până când acestea părură că-i vor cădea de pe față.

— Aș fi o idioată să nu le fac. Tu nu?

— Îmi place lumea așa cum e, chiar dacă simt că vor veni schimbări majore în viitor. Eu, una, resping implanturile de cristal din alte motive decât cele medicale.

— Eu cred în îmbrățișarea schimbărilor vremurilor pe care le trăim. Cristalele sunt creația Mamei Natură

și le onorez prin această asimilare, spuse Octana, care lăsă tableta și adună resturile de croissant.

— Eu cred în schimbarea organică, continuă Nanette, alimentată de modul nostru de a trăi.

În vocea ei se simțea tristețe.

— Cum putem să ne atingem întregul potențial al minții fără ajutor? Dacă mă sincronizez cu frecvența cristalului, aș putea cunoaște cea mai bună experiență din viața mea, replică Octana.

— Sunt și alte moduri de a o face. Prin muncă riguroasă și determinare, de exemplu.

— Îmi pare rău, dar aleg calea mai simplă.

— Nicio supărare. Eu mă conectez cu Mama Natură prin practicile transmise de înaintașii mei. E o datorie îngropată adânc în sângele meu, oftă Nanette.

Nimeni din echipa ei nu putea să vadă că înțelepciunea necesară pentru trezirea spiritului uman era disponibilă pentru oricine dorea să o dețină.

— Am citit un articol în Bloomberg, potrivit căruia regula 20-80 se aplică și în social-media, adică 20 la sută din cele mai vizibile personalități generează 80 la sută din trafic, menționă Octana.

— Și cum ne ajută asta? Nu am decis să angajăm un specialist în social-media, spuse Nanette, care se gândea să mai comande o plăcintă cu mere, fără gluten.

— Mă gândeam la followerii lui Crazy Velvet și ai celorlalte figuri publice, precum actorii, politicienii sau cântăreții. Împreună, generează 80 la sută din audiența online.

— Te gândești că presiunea pe care o pune Crazy pe noi s-ar putea repeta și în alte cazuri de pretendenți cu influență globală?

— Exact asta se va întâmpla.

— În acel moment, guvernul va ceda și ne va forța să renunțăm la monopolul asupra tehnologiei, deși nu am confirmat că e sută la sută sigură, spuse Nanette, realizând gravitatea cuvintelor Octanei.

— Nu m-am gândit atât de departe, dar acest tip de presiune va fi real. Zeci de milioane de oameni vor aplauda schimbarea idolilor lor. Și un procent semnificativ din aceste persoane vor apela la versiunea ieftină de cristale.

— O modă la nivel de generație, se amuză Nanette.

Se ridică în picioare și se sprijini cu mâinile de scaun.

— Reprezintă piața pe care cei de la DeBoers au văzut-o înaintea noastră. Magazinele de ochelari vor ajunge să le vândă fără nicio rețetă medicală, spuse Octana.

— Asta e partea ușoară. De unde vor procura ei nanoboții care să facă apoi conexiunea cu glanda pineală?

— Subestimezi apetitul pieței negre de a face bani și creativitatea de care e în stare. Mark a construit o aplicație solidă pentru a încărca trăsăturile clienților în implanturile de cristal și pe cloud fără a putea fi sparte.

— Și pentru a se potrivi cu vibrațiile cristalului. Da, este procesul pe care l-am dezvoltat cu toții și este foarte complex.

— Dacă DeBoers va face versiunea albă fără a o bloca pe o anumită frecvență, atunci orice golan va putea să cumpere nanoboți și software de la un laborator clandestin, fără să se înregistreze, concluzionă Octana, cu o expresie parcă mulțumită de ceea ce tocmai spusese.

— Chiar și așa, nu va fi ușor pentru cineva cu implant neînregistrat să se conecteze la cloud. Nu atâta vreme cât Anonymous vor fi singurii care vor opera nodurile de cristal din cloud.

— Monopolul lor se va dizolva curând, dacă cineva va veni cu o tehnologie similară. La fel cum ne așteptăm să se întâmple și cu noi.

— Sunt de acord că aceste fortărețe nu vor rezista mereu, dar avem șansa să sugerăm viitoarele reguli ale jocului, pentru ca utilizatorii să fie protejați de guvern.

Nanette se opri o secundă, apoi reluă ideea:

— Mă gândesc la vremurile în care oamenii vor putea lua de la altcineva cristalele. Ce se va întâmpla dacă cineva, care nu e clientul nostru, va primi o supradoză senzorială prin implant? spuse, în timp ce gesticula energic.

— O supradoză senzorială va avea doar un efect temporar, deci nu m-aș îngrijora prea mult. Și nu vreau să fiu insensibilă, dar de ce e asta responsabilitatea noastră?

— Păi, nu este. Spun doar că spitalele vor trebui să fie pregătite și echipate pentru a trata cazurile în care

cristalele nu vor funcționa cum trebuie. Deocamdată, nu au nicio idee.

— Deci, ceea ce spui este că pe noi cade povara de a-i pregăti pe cei care îi vor pregăti pe alții, spuse Octana, cu o umbră de furie în glas.

— E o opțiune, cel puțin la început.

Octana nu răspunse, dar își împachetă tableta și se ridică.

— Am terminat, spuse, uitându-se la Nanette.

— Stai să iau niște plăcinte și pentru echipă, replică aceasta.

În timp ce stătea la coadă, gândurile îi zburau la noua eră care se abătea asupra umanității și la posibilitatea ca oamenii să devină ori nişte IA-uri ascultătoare ori nişte ființe iluminate.

☆ ☆ ☆

Ilanda o internă pe Crazy Velvet la miezul nopții, în ziua în care aceasta era programată să-și facă implanturile. Secretul locației lor era un lucru nenegociabil și Ilanda lăsase instrucțiuni clare firmei de avocatură care îi reprezenta, pentru clauzele obligatorii. Până la urmă, vedeta de pe Youtube acceptase cu greu că fanii ei vor pierde câțiva pași din procesul ei de transformare.

O limuzină închiriată o preluase pe Crazy și anturajul ei de pe aeroportul Billy Bishop și le adusese la destinație, sub acoperirea nopții. Niciun reprezentant

din presă nu era prezent. Contractul impunea un black-out total din acest punct de vedere.

— Bine ai venit, o întâmpină Ilanda, care își întinse brațele și o cuprinse într-o îmbrățișare caldă, un gest impulsiv care surprinse pe toată lumea, inclusiv pe ea. Simțea ca și cum ar fi îmbrățișat un manechin, rigid și docil, asta până când acesta izbucni la viață, dând din brațe pentru a scăpa din îmbrățișare.

— Da, da, mă bucur să fiu aici, Doc, spuse pe un ton nerăbdător Crazy Velvet. Fanii mei privesc clipuri video și reclame siropoase. Niciodată nu am fost off-line mai multe de două ore la rând atunci când eram trează. Făcu o piruetă, o ocoli pe Ilanda, dar aproape se ciocni de Octana și de Nanette.

— Nu putem grăbi pregătirile. Fanii tăi vor trebui să aștepte. Am fost destul de clari atunci când am stabilit detaliile contractului, îi aminti, politicoasă, Ilanda.

— Da, da, prea multă răspundere. Mereu aud prostiile astea. Ok, unde trebuie să mergem, echipa mea tehnică trebuie să se pregătească, spuse, în timp ce brațele ei executau un balet necontrolat, în toate direcțiile, de parcă doar așa își putea menține echilibrul.

— Vă rog să mă urmați, spuse Octana, arătând spre scările ce coborau la subsol. Sălile de operație sunt jos.

— Te-ai răzgândit în ceea ce privește anestezia totală? întrebă Ilanda, în timp ce se grăbea să țină pasul cu Crazy.

— Nu am nevoie de asta. Ori sunt conștientă, să pot simți toată experiența, ori mai bine nu facem nimic.

— N-o să poți comunica pe timpul operației. Fața ta trebuie să rămână imobilă, așa că vom face anestezie locală.

— Asistentul meu va citi, live, instrucțiunile pe care ni le-ai dat. Mă aștept să am o audiență record. O aprobare din partea mea, în timp ce tu lucrezi, va însemna mult pentru ei.

— Procesul este automat și, prin urmare, nu poate da greș, spuse Ilanda, încrezătoare.

Octana se grăbi spre ușă, pentru ca sistemul de securitate să îi scaneze retina.

— Camera ta e a doua din stânga, o direcționă Ilanda pe Crazy. Poți să te schimbi cu hainele de pe pat. Au culoarea pe care ai dorit-o. Te vom prelua în cincisprezece minute.

— Ai verificat personal dacă ametistul se potrivește cu nuanța pe care ți-am trimis-o? o mai întrebă Crazy Velvet.

— Implantul tău de cristal se va potrivi cu părul, unghiile, rujul și orice altă parte a corpului care e vopsită în mov, îi răspunse Ilanda.

Apoi îi făcu semn să se îndrepte spre cameră, ca să nu se apuce să-i spună ce credea cu adevărat despre fixația ei pentru o singură culoare.

— Nanette, te rog, arată-le acestor domni unde își pot instala echipamentul, îi dădu indicații colegei mai tinere, apoi grupul se despărți.

— Brandul meu e în pericol, dacă greșești nuanța! comentă Crazy înainte să intre în cameră.

— Doar spune-le producătorilor să se concentreze pe fața ta și totul va fi bine.

Insistența femeii pe detalii începuse să o obosească pe Ilanda, care simțea cum o părăsește fațada de politețe. Toate cerințele fuseseră îndeplinite deja, dar atitudinea lui Crazy urma să îi țină pe toți pe vârfurile picioarelor.

Holul se eliberă și Ilanda rămase singură. Se duse spre camera de așteptare care conducea către sala de operație și se rezemă de ușă, cu palmele așezate în dreptul inimii, de parcă încerca să o împiedice să iasă. Respiră de câteva ori, încet, pentru a se calma. Își șterse cu mâna sprâncenele transpirate și verifică ceasul de pe perete. Mai era puțin până la transmisia live.

Panouri de sticlă fumurie partajau încăperea în camere mai mici, separând centrul de comandă, camera de observație, acolo unde tehnicienii își legau echipamentele la sistemul video și sala de operații, acolo unde o pregăteau pe Crazy Velvet.

În centrul de comandă, Dr. Roppocone, oftalmologul care lucrase și cu Kahuna Lapa'au, terminase de urcat configurația facială a pacientei în aplicația care ghida brațul robotic. Apoi se așeză și așteptă în liniște.

Pregătirile aveau să dureze mai mult decât operația în sine. Ilanda se amuză la gândul că milioane de fani ai lui Velvet aveau să fie dezamăgiți de simplitatea procesului automatizat.

Ilanda fusese de acord cu transmisia, după ce Crazy plătise o sumă exorbitantă, confidențială, care avea să

susțină laboratorul o perioadă destul de lungă, fără a mai apela la surse externe. Ilanda plătise deja bonusuri tuturor din acei bani și organizase și o petrecere la Beer Bistro, locul unde se strânseseră pentru prima dată ca echipă.

Rezultatele tangibile obținute după testele inițiale ale lui Kahuna și Marinka crescuseră moralul echipei și înmuiase atitudinea ei în privința francizelor, iar asta pusese punct ultimelor semne de tensiune.

Ilanda nu visase la o relație personală atât de potrivită ca cea pe care o avea cu Ojani. Dragostea lor era la un nivel de maturitate care le permitea mici excentricități, pe care nu le atinsese nici în căsătoria cu Maahes. Își redescoperise feminitatea prin ochii lui, care o devorau, dar și sub atingerea mâinilor lui, care acopereau fiecare centimetru al corpului ei. Nu îi spusese niciodată, însă modul în care degetele lui o explorau, cum încercau să memoreze fiecare linie, fiecare curbă, îi amintea de un orb care citește în alfabetul Braille.

Nu fusese niciodată o „carte deschisă", nu complet cel puțin, nici măcar cu Maahes, dar acum își descoperise mintea, sentimentele și corpul pentru Ojani, șansa ei pentru iubirea necondiționată la care tânjea.

Ușa holului se deschise și echipa medicală o aduse pe Crystal Velvet. Se uitară pentru câteva secunde la ea, doctorița aprobă din cap, apoi împinseră targa cu pacienta în sala de operații. Starleta părea liniștită în timp ce privea tavanul, cuprinsă de o stare meditativă.

Ilanda i se alătură doctorului Roppocone și amândoi așteptară ca mâinile și capul pacientei să fie fixate pe suportul de intervenții. Toată lumea se retrase, iar sora șefă verifică pe Ipad dacă erau bifate toate etapele de pregătire. O lumină verde pulsă pe ecranul transparent din centrul de comandă, în semn de confirmare că pacienta era pregătită.

— Hai să începem, spuse oftalmologul şi o lăsă pe Ilanda să inițieze procedura.

Brațul robotic se mișca așa cum fusese programat, rapid și precis. După ce cristalele de ametist fură plasate în orbite, câteva picături de apă structurată, de la templul lui Tenzin, aceeași care udase și implanturile lui Kahuna și a Marinkăi, fură folosite ca agent de activare.

Camera era fixată pe corpul nemișcat al lui Crazy. Fanii ei trebuiau să mai aibă răbdare cinci minute, înainte ca vedeta să fie mutată în salonul de recuperare.

Nu era nimic spectaculos acolo, niciun scenariu de urmat, voci ridicate, schimbări de dispoziție sau căutări frenetice printre pagini medicale, așa cum vedea lumea în seriale. Era doar corpul nemișcat al unei fete care trebuia să apară transformată, completă, mai potentă și mai îndrăzneață. Încrederea oferită de cristale avea să o plaseze deasupra pragului ei normal de audiență, ridicand și energia fanilor. Exista și alternativa ca fata să piardă zeci de mii de simpatizanți, dacă o schimbare în modul ei de conștientizare avea să îi transforme mesajul ei într-unul sofisticat, criptat, în

care se regăseau noțiuni precum scopul vieții sau introspecția.

Gândurile făcură pe Ilanda să nu înțeleagă cuvintele doctorului Roppocone, dar răspunse afirmativ, oricum. Se pare că nimerise bine, pentru că acesta părăsi camera.

Verificările pe care Ilanda avea să le efectueze în lunile următoare aveau să dezvăluie în ce urma să se transforme Crazy: într-o femeie mai trăznită, mânată de un singur scop, excentrică, sau într-o tânără mai conștientă de sine, meditativă, matură, gata să riște statutul de star pentru a se dezvolta ca ființă umană.

Ilanda se simți obosită, așa că se așeză mai comod în scaunul din centrul de comandă. Pufni când realiză că din momentul în care acceptase dragostea lui Ojani și ea suferise o transformare. Răsărise o variantă mai bună a ei, modelată de iubire și sensibilitate. O a doua metamorfoză o aștepta: implanturile. Era convinsă că implantarea cristalelor avea să ducă la un pas evolutiv în istoria umanității. Sau măcar la un salt important.

N-avea să mai fie în viață pentru a vedea asta sau pentru a primi premiul Nobel. Sau poate că da, dacă implanturile, într-un mod miraculos, aveau să regenereze celulele, prelungindu-i viața.

Perioada de respiro i-ar fi permis să descopere limbajul apei, pentru a putea accesa căile de comunicare vitale cu ea. Aceasta ar fi putut duce la evitarea unei alte extincții a civilizației. Maahes ar fi fost mândru

de realizările ei și ar fi tachinat-o drăgostos. Erau momente când îi lipseau glumele lui, sarcasmul care îl caracteriza, dar apoi, chipul lui Ojani se ivea din trăsăturile lui Maahes, accentuând sentimentul că noul bărbat din viața ei o salvase de la o existență aridă, mânată doar de aspectul profesional.

Ilanda tresări când Nanette intră peste ea.

— Echipa pleacă, dar asistenta a cerut să rămână. Se pare că șefa le-a ordonat să nu fie lăsată singură.

— Transmisia online mai este pornită?

— Da, e programată să ruleze până dimineață, când vor reveni tehnicienii.

Ilanda ar fi vrut să își verifice pacienta mai îndeaproape, cât era încă sub efectul anesteziei locale, dar nu dorea ca cineva s-o recunoască.

— Mă întorc imediat, spuse și merse la biroul ei pentru a-și pune peruca neagră.

— Daniela, nu? o întrebă pe tânăra femeie care stătea pe fotoliul de piele de lângă pat, în timp ce verifica ceva pe Ipad.

— Dr. Mazandir? Arătați diferit! se miră tânăra.

— E o poveste lungă. Dar, pe scurt, țin prea mult la viața mea privată, în vremurile astea în care toată lumea știe tot despre celălalt.

— Sunteți o norocoasă, spuse Daniela.

— Sunetul e pornit? arătă Ilanda spre camera video plasată pe partea cealaltă a patului.

— Doar video. Foarte rar lăsăm sunetul pornit dacă nu vorbește Crazy, clarifică asistenta.

Ilanda se apropie și verifică semnele vitale pe tabletă. Era puțin mirată că aceasta adormise.

— Nu e niciun semn de luptă în capul șefei tale. Activitatea neurologică e normală.

— Când o să-i scoateți pansamentele de pe ochi?

Daniela se descotorosise de pantofii sport și își trăsese picioarele sub ea. Avea piercinguri în urechi, în nas și în sprânceana dreaptă, iar Ilanda se întreba care o fi fost rațiunea pentru care n-avea o pereche și în cea stângă? Mai multe nuanțe de mov colorau tatuajele complexe de flori și figuri geometrice de pe brațele ei expuse, probabil un semn de loialitate față de Crazy Velvet.

— Mâine, dacă semnele vitale sunt în parametrii normali.

— Și dacă nu sunt?

— O zi mai târziu. Asta e tot ce pot spune acum. Dacă nu se deblochează cristalele, s-ar putea să trebuiască să mai turnăm apă structurată pe ele.

Daniela se uită lung la Crazy, acum liniștită și tăcută, ceea ce era o raritate, iar apoi o strânse puțin de braț, ca pentru a o asigura că va avea grijă de ea.

— Cred că ar trebui să îi punem bateriile la loc cât de repede se poate. Oamenii nu sunt obișnuiți să o vadă așa. Eu m-am opus, dar sponsorii nici n-au vrut să audă!

— Despre ce baterii vorbești? întrebă Ilanda.

— Eeee, n-o luați și dumneavoastră la propriu. Mă refeream... să o punem pe picioare.

Ilanda zâmbi, pentru că tocmai se gândise că o pereche de baterii era o explicație plauzibilă pentru vivacitatea lui Crazy.

— Am înțeles că are o influență semnificativă pe segmentul pe care l-a creat, dar trebuie să admit că nu am auzit de ea înainte, recunoscu Ilanda.

— Pe Youtube acoperă o nișă care se extinde, iar acum interesul a început să crească constant. Lumea aude de noi, se uită de curiozitate și sunt atrași înainte să realizeze. Foarte puțini se dezabonează ulterior.

— E adevărat că aveți peste patru milioane de abonați plătitori? întrebă Ilanda, sperând să afle, într-un moment de sinceritate, numărul real, care n-avea cum să fie cel umflat de social-media.

— Lucrurile se schimbă repede în lumea lui Crazy Velvet. Ne apropiem de cinci milioane și vom depăși cu mult numărul ăsta, după ce piața din China, destul de circumspectă până acum, a început să se relaxeze. A trebuit să schimbăm mesajele de promovare, unele canale de distribuție și... bang, i-am trezit și pe ei!

— Crezi că fanii ei îi vor urma exemplul? întrebă Ilanda.

Știa că nu va putea avea o discuție normală cu Crazy, așa că Daniela era cea mai bună variantă aflată la îndemână pentru a descoperi cam ce gândea omul obișnuit despre implanturile de cristal.

— Mulți o vor face imediat. Sau imediat cum vor fi disponibile publicului larg. Cei cu posibilități financiare reduse vor economisi un an sau doi. Se vor mul-

țumi cu mașini la mâna a doua, vacanțe micșorate sau deloc. Le va lua ceva timp, dar nu vor fi opriți.

Tânăra emana o siguranță de parcă această piață nu avea niciun secret pentru ea. Poate nici nu avea.

— Și e bine să avem această mulțime conectată virtual? insistă Ilanda.

Daniela își întinse picioarele pe marginea patului și nu răspunse.

— Nu e o întrebare capcană, vreau doar să aflu opinia ta personală, spuse Ilanda, simțind ezitarea tinerei.

— Da. Crazy nu e doar șefa mea, ci și mentorul meu, așa că tot ce vorbim rămâne între noi, da?

Ilanda duse mâna la inimă, în semn de jurământ de tăcere.

— Ea mă încurajează să ating un anume nivel de dexteritate care să se potrivească cu algoritmii pe care îi folosește în compilațiile din Realitatea Augmentată. Lucrăm împreună în această realitate, înregistrăm secvențele, le modificăm și le compilăm în RA.

— Și asta e ceva unic?

Nici dacă ar fi emis cea mai scârboasă înjurătură, Ilanda n-ar fi obținut reacția șocantă de pe chipul Danielei.

— Glumiți, nu? spuse ea cu vocea înecată de indignare.

Ilanda își dădu ochii peste cap.

— Din păcate, programul meu zilnic nu îmi oferă timp să urmăresc material pe Youtube. Trebuie să mă feresc de oamenii guvernului, să combat tot felul de

știri false și să și prestez muncă adevărată, de genul celei de care a beneficiat șefa ta. Munca ta e importantă doar pentru tine. Cred că ne putem pune de acord în privința asta.

— Da, corect. Crazy nu a avut niciodată un partener fizic pentru înregistrările din viața reală. Nu suportă să fie atinsă în timpul fanteziilor ei sexuale, de aici toate *îmbunătățirile* aduse de algoritmi. Dar se simte diferit în prezența mea și vrem să încercăm.

— Îți urez noroc.

— Vrem să ducem la un alt nivel experiențele fanilor noștri. Implanturile ar trebui să producă o senzație cât se poate de reală: să aibă aceleași senzații pe care le avem și noi în timpul actului în sine. Cel puțin așa am înțeles că ar trebui să se întâmple, de la toți specialiștii cu care am vorbit.

Ilanda se întrebă cine erau acești specialiști, măcelarii care cotrobăiseră prin capetele oamenilor cu doi ani în urmă sau cei care urmăreau obținerea unei francize?

— Cum ar putea să o schimbe cristalele? întrebă Daniela, cu privirea fixată pe forma nemișcată din pat.

— Nu pot să prezic. Toată lumea știe cât de mult l-a ajutat procedura pe Kahuna, dar și pe cele două cazuri medicale pe care le-am lucrat săptămâna trecută.

— Deci ești pozitivă și în legătură cu Crazy?

— Dacă vorbim din punct de vedere fizic, da, cu siguranță. Ar putea experimenta schimbări delicate la nivel de conștientizare, care ar putea conduce la un

nivel... – se întrerupse, în căutarea cuvintelor potrivite – cu care nu suntem încă obișnuiți.

— Ce înseamnă asta?

Daniela se îndreptă puțin în fotoliu.

— Când cristalele se conectează la glanda pineală, se produce o anume alterare care reverberează în creier. Mai multe zone sunt animate, prind viață, aidoma unui efect de domino.

— Mai multă putere de procesare, mai multă putere de gândire, de conștientizare... și devenim mult mai conștienți. Am înțeles corect? întrebă tânăra.

Își încrucișase brațele și își mișca mâinile de-a lungul lor, de parcă voia să calmeze febra care ardea sub tatuaje.

— Te-ai prins repede, o complimentă Ilanda.

— Kahuna e la un nivel diferit de înțelegere?

— Din câte am înțeles, Kahuna era deja la un nivel superior și înainte de explozie, iar combinația de cristale și apă a ajutat să-l salvăm, după ce a vindecat câteva dintre conexiunile interioare distruse.

Ilanda nu se așteptase la o discuție atât de lungă, așa că se așeză pe celălalt fotoliu din încăpere. Se întreba dacă Kahuna depășise pragul de conștientizare. Dar Marinka? Unde se potrivea ea în balanța lucrurilor? Ilanda se întrebase de multe ori aceste chestiuni, dar nu avusese curajul să îi întrebe direct pe cei doi.

— Uite aici un gând care te va înfiora: ce se întâmplă dacă Crazy Velvet va trece printr-un proces de curățire și va realiza modul ei de viață trivial? Nu mă

înțelege greșit, nu vreau să minimalizez arta ei sau echipa pe care o are, cu tine în frunte, doar spun și eu, adăugă, înainte ca Daniela să răspundă.

— Te referi dacă ar putea să își părăsească fanii?

Ilanda observă că Daniela părea să fie cuprinsă de un mic tremur, deși era cald în cameră. Tânăra nu părea să conceapă un asemenea scenariu, mai ales acum, când era în plină ascensiune.

— Sau ar putea să îi încurajeze să se upgradeze, așa cum ai zis mai devreme.

— Și să umple golul, murmură Daniela.

— Speranța mea cea mare este că o asemenea metamorfoză ne va ajuta să evoluăm către un punct de unde să putem evalua drumul plin de distrugere pe care ne aflăm, ca specie.

— Chiar credeți că este posibil?

— Cu siguranță! Aș fi foarte dezamăgită dacă nu s-ar întâmpla acest lucru. Oamenii vor implanturile, dar cred că din motive greșite.

Zâmbi, pentru a o liniști pe tânără și a n-o face să se gândească prea mult la afirmațiile sale. Deja spusese prea multe și o nouă scurgere de vorbe în presă, vreo informație prost interpretată, ar fi stârnit un nou coșmar care ar fi putur să îngroape echipa.

— Cred că ar fi un truc destul de viclean, spuse Daniela în cele din urmă.

— Serios?

— E o transformare de care toți avem nevoie, dar de care nu știm că avem nevoie. Sau n-avem timp sau

răbdare pentru noi. Sunt atât de multe distracții în jur, iar Crazy este una dintre ele.

Ilanda era surprinsă pozitiv de intuiția Danielei și de ușurința cu care găsea lucrurile pozitive, fără să emită judecăți sau să ridice chestiuni etice.

— Dacă vom introduce influencerii cei mai importanți în această lume a implanturilor de cristal, asta va schimba perspectiva simpatizanților, recunoscu Ilanda, simțindu-se în siguranță cu Daniela.

— Masa critică de oameni este necesară, ca în cazul oricărei inițiative care merită.

Ilanda putea să își dea seama, din atitudinea relaxată a tinerei, că aceasta își acceptase viitorul de ființă evoluată. *Creează-ți propria realitate,* își tot spunea Ilanda, iar acum această Renaștere a umanității era pe cale de a deveni realitate.

— Trebuie să plec, spuse Ilanda, în timp ce se ridică și se îndreptă spre ușă. Spatele ei încă era întors spre camera video care transmitea continuu. Sunt sigură că mulțimea strânsă online e extaziată de atâta acțiune, glumi ea.

— Noi două suntem invizibile pentru ei, asta până când Crazy ne aduce în lumina reflectoarelor și lucrurile se schimbă, spuse Daniela.

— Cu alte cuvinte, ar trebui să o rog să nu-mi mulțumească în mod public sau să posteze poze cu mine și cu ea, împreună?

— Corect. Și să îi explici motivul, dacă nu pricepe din prima.

— Așa voi face. Ne vedem dimineață, chiar și eu am nevoie de somnul de frumusețe, spuse Ilanda și închise ușa ușor în urma ei.

Se afla în prezența unei persoane cu o voință de nezdruncinat și o charismă impresionantă, capabilă să îi direcționeze pe cei mai docili să ia o decizie ireversibilă. Faptul că acceptase cererea îndrăzneață a lui Crazy constituise o lecție și pentru ea, de control a mândriei într-o lume superficială, incapabilă să perceapă degradarea valorilor și a structurilor ei sociale. Creează ceva ce influencerii doresc cu orice preț, o capcană intelectuală, și își vor face implanturile, călcând pe principiile personale și regulile sociale. Ilanda o vedea ca pe o metodă pragmatică de a atinge masa critică necesară.

Într-un moment de claritate, realiză că și ea era un influencer, chiar dacă n-avea timp să-și numere simpatizanții, online sau nu. Nu luase niciodată în considerare impactul discursurilor ei sau a lucrărilor publicate, dar poate că acum era un moment potrivit. Poate că ar fi putut încuraja alți doctori și practicieni să își lase în spate viața trivială, jobul superficial care se transformase într-o povară și să se arunce în necunoscutul transformațional.

Ilanda se gândi iarăși că scăpase o mulțime de informații în fața Danielei și realiză încă o dată ce criză majoră ar fi putut genera acest lucru. Poate că le-ar trebui un purtător de cuvânt... Dar ideea nu rezistă mult în mintea ei.

Un mesaj pe telefon îi aminti că Ojani gătise legume cu condimente indiene, exact cum îi plăcea ei. *Și multe alte surprize*, adăugase el, lăsând-o să se întrebe dacă era vorba despre surprize culinare sau vreun joc pentru a condimenta relația amoroasă?

„Vin acum", răspunse mesajului, în timp ce apucă geanta și chemă un Uber. Era flămândă de mâncare, dar și de el sau de extensia existenței pe care o experimentase, de ceea ce promitea să fie după implanturi: ceva ce avea să îi stimuleze simțurile și mai mult.

CAPITOLUL XXII

Ilanda nu avea amintiri plăcute din precedentele dăți când acordase interviuri, dar acum acceptase provocarea lansată de Biserică, prin intermediul *Știrilor de Seară din Toronto,* cu condiția ca intervenția ei să aibă loc virtual. Biserica îl desemnase pe părintele Onofreio să poarte mesajul de prudență și umilință pentru cei dispuși să își altereze corpurile cu implanturile de cristal. Ca de obicei, instituția religioasă nu se juca cu cuvintele atunci când venea vorba să își facă cunoscută poziția, iar istoria seculară a greșelilor efectuate era uitată imediat. Așa că era pregătită să facă față asaltului verbal.

În ultimul timp se simțea plină de încredere și echilibrată după ce îl primise pe Ojani în viața ei. Îi umplea golul din suflet care tânjea după iubire și mintea ei nu își putea lua gândul de la mâinile lui, care o explorau. Chiar și în zilele petrecute în laborator, în timp ce înregistra note despre cum putea fi îmbunătățită semnătura informațională a nanoboților sau ce teste adiționale trebuiau efectuate pe implanturile de cuarț, gândurile ei tot la Ojani căutau alinare. Asta nu însemna că era un element care o distrăgea de la muncă,

dimpotrivă. Cumva, discuțiile despre apă și cristale surveneau mereu între întâlnirile lor romantice, care îi insuflau idei și noțiuni pe care, poate, nu le-ar fi avut fără iubirea și încrederea în sine abia descoperite.

Cherry avea dreptate, fusese o idee bună să împărtășească relația dintre ei doi cu echipa. Nimeni nu îi felicitase sau nu sărise în sus de bucurie. Doar aprobaseră și le mulțumiseră pentru încredere. Nu mai dorea să își ascundă sentimentele, la fel cum o făcuse în trecut față de familie, de colegii de școală sau chiar de Maahes, uneori. Căldura lui Ojani, rezultată din rădăcinile lui jamaicane, îi topiseră această frică de a fi deschisă față de cei din jur. Ilanda îi mărturisise lui Ojani că atitudinea distantă și rece a părinților ei construise cochilia în care își închisese inima. Faptul că o ignoraseră de multe ori, cu excepția vreunui rezultat important la școală, care genera puțină mândrie parentală, o făcuseră mai dură decât era cazul.

Dar Ojani era un supraviețuitor al unei vieți mai grele decât a ei și îi era rușine să se plângă tot timpul. La vârsta ei nu era nevoie de nicio plasă de siguranță pentru a simți dragoste sau pentru o relație care să o împlinească.

Ilanda își îndreptă umerii, își trecu degetele prin păr, ca să fie sigură că nu exista nicio șuviță rebelă și verifică biroul, să nu conțină ceva ce nu dorea să apară pe transmisie. Se uită la telefon și constată că mai erau cinci minute până la interviu, așa că se conectă pentru a verifica sunetul și imaginea.

O asistentă ajustă luminozitatea și mări volumul.

— Vă voi introduce după reclame, o anunță încet pe Ilanda.

— Bună seara, la o nouă ediție de *Dezbateri care vă pot schimba viața.* Invitații de astăzi sunt două personalități prezente în ultimul timp în spațiul public, și vom aborda un subiect care a creat tulburări în toată lumea și a deranjat mai multe religii și credințe. Eu sunt gazda dumneavoastră, Marrilou Lam și, virtual, îi avem pe Dr. Ilanda Mazandir, neurochirurgul care a creat tehnologia implanturilor de cristal și Părintele Onofreio de la Arhidioceza Romano-Catolică din Toronto.

— Bună seara, Părinte. Marrilou, salută Ilanda, cu o mimică neutră.

Se pregătise pentru interviu cu o echipă profesionistă care ascultase intervențiile anterioare ale părintelui, de la radio și televiziune, care evidențiau percepția bisericii asupra a ceea ce reprezentau implanturile de cristal.

— Suntem îndeajuns de buni așa cum ne-a creat Dumnezeu sau avem nevoie de alterații artificiale pentru a ne crește potențialul mental și fizic? începu Marrilou, pentru a crea contextul discuției. Îl supărăm pe Creator prin aceste schimbări sau ne prevalăm de liberul arbitru, așa cum considerăm? Acestea sunt o parte din întrebările la care sperăm să găsim un răspuns în această seară. Dar voi începe cu o știre care a apărut ieri. Dr. Mazandir, tocmai ați deschis douăzeci și șase de francize de implanturi de cristal, majorita-

tea în America de Nord și de Sud, dar și în Europa. De ce nu mai multe?

— Motivul e simplu: erau proprietarii clădirilor, așa că n-aveau nevoie de aprobări speciale. Au putut să pregătească personalul chiar în locațiile lor și au putut asimila procedurile mai repede. Un număr similar va fi anunțat, în câteva zile, prin Europa și China.

— A făcut serverul față înregistrărilor online? întrebă Marrilou.

— Răspunsul a fost impresionant. S-ar putea să existe întârzieri mai mari în cazul celor care selectează opțiunea de recreere. Cum am și menționat în declarațiile noastre oficiale, cazurile medicale au prioritate.

— Am înțeles că, deși implanturile de cristal sunt populare în aceste zile, există medici și neurochirurgi care avertizează că povestea nu e atât de idilică. Cum comentezi? întrebă Lam.

Ilanda nu avea răbdare pentru cârcotași, dar învățase să mențină un ton politicos, pentru a nu atrage și mai mulți dușmani și invidie din partea colegilor doctori, mai ales că o parte își arătaseră interesul de a cumpăra o franciză.

Aruncă o privire rapidă către părintele Onofreio, iar în ochii lui nu putu citi niciun zâmbet. Nici nu era sigură că asculta ceea ce spunea ea. Părea să aștepte doar o fisură în discurs pentru a lovi cu aceeași retorică cu care biserica îl însărcinase. Nu fusese machiat îndeajuns și transpirația începuse să se scurgă pe perciunii albi, până în barba aranjată perfect. Ilandei i se

păru că aceasta este lipită, pentru a conferi un aer de autoritate, mai ales că umerii înguști îi dădeau aerul unui copil crescut peste noapte.

— Istoria ne oferă multe exemple de idei și tehnologii revoluționare care nu au fost primite cu încredere sau înțelese atunci când piața a fost la început și n-a fost pregătită pentru ele. Să ne gândim cât de mult le-a trebuit guvernelor și factorilor de decizie să accepte monedele virtuale și mașinile electrice. Ambele ne-au îmbunătățit viața. Implanturile de cristal reprezintă o schimbare în modul cum vom percepe evoluția umană și înțeleg reticența unor oameni de a accepta această schimbare.

— O evoluție asistată, spuse Marrilou, care părea că primise acest comentariu din partea producătorilor. Asta o făcu pe Ilanda să zâmbească.

— Da, într-adevăr, aprobă dând ușor din cap. Uneori, trebuie să ne ajutăm...

— Și să nu cerem ajutorul lui Dumnezeu? interveni părintele Onofreio. Nu cumva ne opunem voinței Lui prin această îmbunătățire artificială, folosind aceeași logică decadentă care a dus la distrugerea societății prin intermediul drogurilor și a alcoolului?

Părintele de-abia se pornise, așa că Ilanda simți nevoia să reia controlul discuției.

— Cu tot respectul, Părinte, de unde știți că efectele pozitive ale implanturilor nu sunt răspunsul lui Dumnezeu la cercetările mele aprofundate pe marginea subiectului?

Faptul că nu era în studiou o făcea să ridice ușor vocea și să atingă un ton puțin amenințător.

— Nu are cum să fie, Dumnezeu nu ar permite așa...

— Părinte, voi răspunde referindu-mă la cartea cu care sunteți atât de familiarizat, Biblia. Dumnezeu nu a acceptat ca poporul ales să rămână în sclavie în Egipt și a acționat contra faraonului prin diverse calamități și prin sacrificarea nevinovaților, așa că, nu credeți că Dumnezeu ne-ar arăta dacă aceste semne ar fi împotriva voinței Lui?

Ilanda simțea nevoia să se ridice, dar se mulțumi să se aplece în față și continuă, înainte ca părintele să vorbească:

— Am menționat că prioritare sunt cazurile medicale. Vrem să salvăm vieți, înainte de orice, spuse ea, păstrându-și cumpătul.

Se temea că acesta era un argument inutil în fața unei persoane dedicate să atragă lumea către credințele lui rigide. Era una dintre puținii doctori care credea într-un Dumnezeu blând, protector, care sărea în ajutor atunci când acesta era solicitat. Ea nu privea știința ca ultima soluție când venea vorba de vindecare, pentru că știa perfect că rețetele medicale și medicamentele bazate pe chimicale doar atenuau durerea și simptomele.

— Doctor Mazandir, întotdeauna există o motivație altruistă care ascunde adevăratul plan al Satanei. Cineva trebuie să analizeze în profunzime lucrurile, pentru a reuși să identifice acest plan mârșav, răs-

punse reprezentantul bisericii, oferind spectatorilor un zâmbet forțat.

O liniște apăsătoare se lăsă pentru câteva secunde, înainte ca Marrilou să intervină:

— Am auzit mai multe persoane publice care au recunoscut utilitatea implanturilor și chiar și-au exprimat dorința de a le obține. Se înșală cu toții?

— Sunt naivi, atrași de ceva nou, care, la fel ca orice drog, le va aduce doar suferință și mizerie, comentă părintele, cu o tristețe exersată în glas.

— Chiar și așa, toți greșesc?

— Nu, nu se înșală, interveni Ilanda, revenind în controlul dialogului. Voi admite că motivele unora sunt pur egoiste. Aceștia caută să își mărească experiențele de plăcere. Așteptarea lor este ca implanturile de cristal să îi ajute să creeze lumi virtuale mai complexe decât cele generate de jocurile video. Dar nu e nicio certitudine că acest lucru se va petrece. Dacă se va întâmpla, e posibil ca unii dintre ei să rămână acolo, sub formă de energie conștientă.

— Asta este cu adevărat în...

— Părinte, am folosit un exemplu extrem, nu aș vrea să îl luați ca un lucru cert, vă rog! tresări Ilanda.

Nu ar fi trebuit să menționeze conceptul lumilor virtuale interne. Citise despre el în urmă cu două zile, pe net, și i se păruse ca o aplicație radicală a tehnologiei sale bine intenționate.

— Tocmai ați menționat plăcerea extinsă, ceea ce nu corespunde cu învățăturile Bisericii. Factorul divin

din oameni este scos și ironizat, iar această tehnologie ajută la desăvârșirea acestui lucru.

Ilanda se ridică, de parcă nu mai putea tolera insulta, dar se așează imediat înapoi, amintindu-și că e în direct.

— Lotusul este o floare frumoasă, iubită pe tot globul, dar mai ales în India, unde are o semnificație spirituală.

Simți că părintele dorea să o întrerupă din nou, așa că ridică mâna, ca să îi arate că nu a terminat:

— Crește într-un mediu noroios, cu mirosuri urâte. Nu e o priveliște frumoasă, dar e un sol fertil, necesar pentru a crea eleganța și grația lotusului.

— Nu văd legătura, pară bărbatul, cu fața roșie.

— Biserica anunță că implanturile de cristal vor exacerba păcatele, dar dacă rezultatele depășesc așteptările? Dacă o persoană reformată e precum un lotus? Biserica ar mai fi îngrijorată?

Ilanda se hotărâse să atace frontal, pentru că, dacă bărbatul s-ar fi abținut să condamne implanturile măcar o perioadă, ar fi avut posibilitatea să vadă cum sunt activate părțile pozitive din pacienții ei, chiar și în cazurile celor care apelau la ele doar de distracție. Poate că asta ar fi suficient pentru a amâna judecata părintelui Onofreio și a Bisericii Catolice, până când Dumnezeu avea să le divulge intențiile Sale reale.

— Dacă înțeleg mesajul tău atât de frumos învelit, este că aveți așteptări mari privind modul în care cristalele vor interacționa cu creierul uman. Adică, în mod pozitiv, corect? întrebă bărbatul.

— Da, aș vrea să reușim să depășim dualitatea care ne conduce viața, mă refer la bine-rău, nepotrivit-potrivit și așa mai departe.

— Mai ușor de zis decât de făcut.

— Toți facem concesii, părinte. Facem tot posibilul să iertăm și, în schimb, cerem la rândul nostru iertare. Nu e aceasta una din învățăturile fundamentale ale Bisericii Catolice?

Părintele aprobă. Mâinile lui erau așezate în poală, de parcă asculta o predică.

— Oamenii vor să se transforme din motive diferite. Haideți să nu le luăm această oportunitate și să îi arătăm cu degetul, completă Ilanda.

— Și dacă te înșeli? întrebă părintele, cu o voce calmă.

Ilanda se uită la umerii lui lăsați și la zâmbetul umil, o atitudine care părea mai mult calculată decât sinceră.

— Bună întrebare, părinte, își aminti Marrilou că ea era moderatoarea. Mulți dintre telespectatorii noștri ar vrea un răspuns.

— Uitați-vă în jur, unde ne îndreptăm ca societate. Din punct de vedere ecologic, am făcut numai greșeli.

Arătă spre ecranul din spatele lui Marrilou, pe care se derulau imagini.

— Înainte de toamna lui 2055 am asistat la apariții zilnice ale uraganelor în Statele Unite, în Midwest, apoi la tornade în sudul Chinei, cutremure în Chile și Guatemala și alunecări de teren în Brazilia, care fiecare îngropa peste 300 de oameni. După ce apa s-a trezit, aceste incidente nu doar că au devenit comune, dar

au și crescut în intensitate, spuse Ilanda, punând accent pe fiecare imagine pe care o evoca.

— Nu toate rapoartele despre problemele legate de mediu se pun de acord asupra cauzei principale, se decise moderatoarea să facă pe avocatul diavolului. Cu mult înainte ca apa să se comporte în acest mod, dezbaterile erau despre modul în care industria influențase schimbările climatice. Cu toții am fost de acord că topirea ghețarilor, nivelul ridicat de dioxid de carbon și epuizarea rezervoarelor subterane de apă sunt legate de schimbarea climei, iar acum veniți să...

— Adevărat, dar nimeni nu poate să nege că toate aceste comportamente nu sunt normale. Cu toții știm că unele rapoarte sunt rezultatul banilor și a puterii și nu voi comenta mai mult pe marginea acestui subiect.

— Mai sunt și alte rapoarte?

— Cele pe care ONU Apă le postează pe site. E un grafic în care se pot compara evenimentele atmosferice, înainte și după trezirea apei, în regiunile pe care le-am menționat acum un minut, dar și în altele care sunt cunoscute drept culoare pentru tornade și furtuni. Graficul surprinde și alte zone care nu experimentau niciun fenomen extrem.

Ilanda se lăsă pe spate înainte să tragă concluzia:

— Nu e oare momentul potrivit să devenim mai buni?

Niciun interes politic sau oficial al Bisericii nu mai putea opri trendul implanturilor de cristal, dar aveau

să încerce oricum. În timp ce se pregătise pentru interviu, urmărise un video de trei minute, în care prelatul răspundea la întrebarea de ce oamenii ar fi trebuit să evite implanturile. *Ar putea vedea mai bine,* spusese, dar apoi se corectase imediat.

Acum Ilanda realiză ce însemnau cuvintele părintelui și de ce prezența lui în studio era o încercare disperată a unei instituții care, de-a lungul secolelor, urmărise să prevină educarea maselor, pentru ca oamenii să nu își pună întrebări despre scopul lor real în viață.

Acest gând îi luă aerul din plămâni Ilandei. Putea simți privirea părintelui fixată pe ea, rece, aspră, stârnindu-i fiori pe șira spinării. Biserica știa că implanturile vor întări gradul de conștientizare a oamenilor, iar aceștia se vor îndepărta de instituțiile seculare și de influența lor. Vor alege spiritualitatea în loc de dogma religioasă. L-ar putea găsi pe Dumnezeu oriunde s-ar uita, nu doar într-o instituție. Cel puțin așa îi spunea intuiția, iar aceasta rar se înșela.

Această realizare îi insuflă încredere.

— Ca singura specie cu rațiune de pe Pământ, disprețul, lăcomia și lipsa de compasiune a crescut proporțional cu descoperirile noastre științifice. Suntem mândri de aceste realizări, dar chiar sunt acestea un pericol pentru supraviețuirea noastră prin poluarea necontrolată, mâncare tratată și droguri cu efecte multiple?

Văzu că pe ecranul din spatele lui Marillou se derulau imagini cu rețelele de socializare, unde curgeau în-

trebări și comentarii. Nu o mai puteau opri acum. Duhul ieșise din sticlă și nimic nu-l mai putea băga la loc.

— Ca să revin la întrebarea dumneavoastră, părinte, această transformare personală la care Biserica se împotrivește, nu poate face lucrurile mai rele decât sunt, dar eu sper la modificări pozitive.

Era gata, nu mai avea rost să se ferească.

— Vă înțeleg entuziasmul, dar convingerea Bisericii este că vă jucați de-a Dumnezeu cu viețile oamenilor. Cum veți justifica pierderile de vieți, dacă lucrurile vor merge prost? O să considerați că a fost voia Domnului, în acest caz? Sau veți cere iertare, plină de remușcări și de durere?

Ilanda nu avea de gând să dea înapoi, în ciuda acestui baraj de cuvinte acuzatoare.

— Știința, religia și spiritualitatea sunt mai apropiate ca niciodată. Sunt acceptate acum concepte care până de curând păreau de necrezut, cum ar fi autovindecarea, iar în unele laboratoare acestea sunt replicate. Chiar și la adunările publice, oamenii sunt învățați cum respirația și faptul că se pot concentra pot debloca energii care repară celulele afectate. Pentru mine, Dumnezeu ne conduce la un nivel de înțelegere inaccesibil pentru noi până acum.

— Și asta ar putea fi, bineînțeles, tema unei dezbateri ulterioare deosebit de interesante, spuse Marrilou Lam. Mai sunt destule întrebări fără răspuns pe care echipa noastră de social-media o să le trimită Dr. Mazandir. Credeți că echipa dumneavoastră poate răs-

punde la ele, în secțiunea de Întrebări Frecvente a siteului dumneavoastră?

— Promit că doar întrebările pertinente vor primi răspuns. Suntem prea ocupați cu proiectele, răspunse Ilanda. Mulțumesc pentru invitație, Marrilou! Mă bucur că am discutat, părinte Onofreio.

Se deconectă imediat cum termină de citit finalul scriptului ei.

☆ ☆ ☆

La trei zile după ce fusese externată, Crazy Velvet se întorsese în studiou, pentru a înregistra materiale noi. Ilanda o pusese pe Octana să urmărească activitatea online a vedetei Youtube, pentru a vedea dacă apar imagini sau postări care n-o caracterizau.

Erau în bucătăria laboratorului, unde își umpleau cănile de cafea pentru a doua oară în acea zi. Era un lux pe care și-l permiteau după ce schimbaseră clasificarea clădirii din „laborator de cercetare" în „unitate medicală cu o singură specializare", un termen legal vag, dar care avea o anume influență.

— Să ne uităm la comportamentul de dinainte și de după operație, sugeră Ilanda. S-a schimbat frecvența cu care postează? Conținutul? Sunt mai profunde materialele sau mai ridicole decât înainte de implanturi? Orice element care e diferit e important.

— Chiar te aștepți să nu mai facă glume și să devină o persoană mai profundă într-un timp atât de scurt?

— Nu știu la ce să mă aștept. Poate se simte diferit, dar se teme să își expună nivelul de profunzime la care a ajuns. Adaptarea la această realitate poate fi traumatizantă pentru unele persoane.

— De ce? întrebă Octana.

— Pentru că realizează că majoritatea vieții au fost adormite.

— Dar Crazy e neînfricată. Nu se va ascunde în spatele unor sentimente ori să se prefacă în fața societății.

— Ar putea fi traumatic, chiar și pentru ea, să se desprindă de personalitatea pe care a avut-o, acum, că și-a îndeplinit scopul, spuse Ilanda, în timp ce se așeza în fața Octanei. Pentru mine ar putea fi mai ușor, pentru că pot anticipa ce schimbări se pot produce. Tranziția mea va fi scurtă și plăcută. Și nici nu am parte de expunerea publică a lui Crazy.

— Crezi că trebuie să o contactăm?

Vocea Octanei suna acum ca a unei mame îngrijorate pentru fiica ei care nu purtase căciulă într-o zi friguroasă de iarnă.

— Am verificat-o ieri, o s-o facem iarăși mâine. Oricum, semnele ei vitale nu ne pot spune multe despre starea ei emoțională.

— Dar dacă o întreb direct?

— Putem, dar înainte să o facem, hai să vorbim cu Daniela, ea își cunoaște șefa la nivel intim.

Ilanda se ridică și plecă din bucătărie, lăsând-o pe Octana să curețe masa de cercurile umede lăsate de cafeaua revărsată peste buza cănilor.

Daniela răspunse la câteva minute după ce Ilanda îi trimise un text.

— Hei, Ilanda. Mersi că nu uiți de noi!

— Asta e datoria mea pentru următoarea perioadă. Ne-am pus cu toții de acord, de la început, asupra acestui fapt.

— Presupun că semnele vitale sunt stabile, deci nu e o urgență. Cu ce te pot ajuta?

Ilanda îi admira abordarea directă, pe care presupunea că o luase de la Crazy Velvet.

— În noaptea în care am avut discuția aceea lungă, ți-am spus despre un anume tip de comportament care s-ar putea produce în urma introducerii implanturilor.

— Cum ar fi că nu mai e atât de afectată de fiecare tâmpenie sau că mulțumește de o sută de ori pe zi, chiar și pentru o țigară, sau că plânge necontrolat când vede o pisică fugărită de câini... La astfel de schimbări te referi, nu?

Ilanda rămase înghețată pe canapea, pentru că nu știa cum să reacționeze, deși tocmai primise dovada că starleta se schimbase.

— E ceva evident?

— Doar pentru cei apropiați, pentru moment. Echipa a avut o sesiune de înregistrări ieri, iar Crazy a prezentat concepte noi pentru show.

— Și?

— În primul rând, niciodată până acum n-a mai cerut feedback de la noi. Niciodată! Noi făceam doar ce ne zicea ea.

— Ăsta e un semn bun, spuse Ilanda, nefiind sigură dacă să formuleze ideea ca întrebare sau ca afirmație.

— Chiar este.

— Ce a propus?

— Niște scene mai puțin intense, mai profunde, concentrate pe dragoste și legături care transced scenele sexuale triviale pe care le-am tot făcut.

Daniela confirma, practic, ceea ce Ilanda spera să se întâmple.

— Ești fericită pentru ea?

Fata se foia de parcă își căuta cuvintele.

— Cred că, în sfârșit, mă vede așa cum sunt eu: inteligentă, frumoasă și de încredere. Îți mulțumesc, Ilanda.

Lacrimile începuseră să curgă pe obrajii fetei. Frumusețea ei interioară răzbătea prin transmisia Realității Augmentate, era recunoscătoare că își regăsise mândria și încrederea în sine.

— Această procedură va schimba multe vieți.

Privirea Ilandei se încețoșă, la rândul ei, sub povara lacrimilor pe care abia și le stăpânea. Din gât de-abia îi răzbătu un zgomot profund, pe care cu greu îl transformă în vorbe:

— Sunt apa structurată și cristalele. Eu doar le-am pus împreună.

— E o combinație divină, un dar deghizat într-o sursă de plăcere decadentă și distracție nelimitată.

— Multiversul folosește metode inteligente pentru a ne transmite mesajele. Și, din nou, din păcate, ca în

atâtea alte situații, suntem în pericol de a nu le pricepe înțelesul.

Tatuajele Danielei abia se vedeau în lumina redusă a camerei și Ilanda simțea fâșii de energie care pulsau în jurul tinerei, ca un proces de curățare pe care îl aștepta de mult timp.

— Ea își dă seama de transformare? întrebă Ilanda.

Detaliile erau importante pentru baza de date pe care începuseră să o construiască.

— Probabil. E mult mai curioasă când ne vede privirile mirate sau reticența de a oferi un feedback. Nu eram siguri dacă ne întindea o capcană și urma să explodeze apoi într-una din crizele ei de furie. Discuția pe care am avut-o în acea seară m-a ajutat să realizez ce se întâmplă.

— Ai vorbit cu Crazy? Să îi atragi atenția asupra noii ei stări de spirit?

— Da. De asemenea, am spus echipei să o lase mai moale.

— Și Crazy?

— Mi-a zâmbit de parcă eram o prietenă veche pe care n-o mai văzuse din clasele primare. Încă îi mai simt îmbrățișarea. M-a acoperit cu dragoste și recunoștință și mi-a zis să facem lumea mai bună.

— Asta este frumos, murmură Ilanda, simțind cum un val de entuziasm îi cuprinde trupul, ca seva unui copac. Se simțea întreagă, ca și cum născuse un copil.

— Va face un anunț public săptămâna viitoare, după ce va fi lansat ultimul video. Fanii o să își dea seama,

oricum, de schimbare, sunt foarte atenți, spuse Daniela.

— S-ar putea ca o parte dintre ei să nu fie încântați de această revoluție personală.

— Crazy se așteaptă și ea ca acest lucru să se întâmple. Dar nu vrea să renunțe, ci să ajute la transformarea în bine a lumii, repetă Daniela.

— Tu ești dispusă să stai lângă ea?

— Mai mult ca oricând. Înainte de cristale stăteam pentru faimă, dar acum am și un scop.

În tinerețe, Ilanda realizase că țelul ei era o lume plină de semnificație. Pentru ea, scopul însemna direcție, determinare și succes. Dar doar o parte a umanității înțelegea cu adevărat conceptul, contribuind activ la realizările societățile moderne.

— Să îmi zici când să te aștept, îi mărturisi Ilanda cu inima deschisă.

Daniela zâmbi de parcă se așteptase la această ofertă.

— La ce te gândești, Daniela?

Ilanda știa răspunsul deja.

— La o pereche de cristale strălucitoare. Pot să plătesc, am nevoie ca numele meu să fie pe listă. Am și completat formularul. Ți-aș fi spus oricum, așa că mă bucur că m-ai sunat.

— O să-ți facem rost de niște cristale de calitate. Vreo culoare anume? Mov?

— Orice, dar nu mov. Să găsim ceva original, chicoti Daniela.

— I-ai spus despre intenția ta?

— Nu încă, dar o s-o fac azi. Înainte să aplic.

— O să îți văd mâine prietena pentru verificările de rutină, spuse Ilanda, o salută pe Daniela și închise convorbirea. Nu simțea că ar fi greșit că le numise prietene, pentru că legătura dintre cele două tinere trecuse deja de orice barieră socială.

☆ ☆ ☆

— Cum a mers cu Tenzin? îl întrebă Ilanda pe Ojani, care stătea tolănit pe canapea, în apartamentul ei.

Se deciseseră să împartă în mod egal zilele de muncă, locuind împreună când la el când la ea, ca să vadă câte compromisuri trebuiau făcute pentru a le menține relația sănătoasă.

De-abia reușea să obțină un răspuns de la el, de parcă vorbele dureroase îi blocaseră gâtul și îl împiedicau să se exprime.

— Așa de rău?

Îi întâlni privirea pierdută.

— Nu e capabil să mă judece. Întotdeauna m-a privit ca pe un frate, dar puteam să îi aud țipetele din interior, chiar dacă chipul lui nu exprima nimic.

— Mă acuză pe mine pentru decizia ta de a apela la implanturi?

— Știe că e decizia mea și motivele nu sunt importante.

Cuvintele îi ieșeau printre buze ca un sâsâit de șarpe.

— De ani de zile îi spun că va veni vremea când voi îmbrăca roba de călugăr. De fiecare dată, Tenzin a crezut minciuna mea, dar în mod sigur intuiția i-a șoptit că doar trag de timp. L-am rănit că am abuzat de prietenia noastră. I-am creat o rană emoțională care nu se va vindeca niciodată.

— Dar vă veți mai vedea, nu?

Ojani oftă, iar lacrimile începură să îi curgă pe obraji, în linii drepte. Ilanda se apropie de el, mai ales că niciodată nu își lăsase garda jos în preajma ei. Simțea că dorința ei intervenise într-o relație care reprezenta pentru Ojani ultima legătură cu familia lui. Era egoism din partea ei, mai ales că ar fi trebuit să prevadă reacția lui Tenzin.

— Poți încă să te răzgândești, îi spuse și realiză că era sinceră. Sau măcar amână intervenția, mai ales că ții mult la el.

Durerea îi zguduia trupul, iar Ilanda preluă o parte din ea.

— M-am hotărât nu pentru că ți-am promis, ci pentru că am nevoie să experimentez tehnologia pe care am visat-o mereu ca sigură și de încredere.

— Ți-a spus că nu mai ești binevenit la templu?

— Nu cu voce tare, dar le știu obiceiurile. Vor suferi să mă vadă alterat, spuse el, după care își suflă nasul într-un șervețel.

— Dar la nevoie, starețul și călugării pot găsi refugiu la ferma pe care plănuiești să o cumperi, încercă ea să îi mai redea o parte din optimism.

Cuvintele ei aduseră o scăpărare în ochii lui.

— Asta e altă promisiune pe care trebuie să o îndeplinesc.

— O să fie bine. Tu, eu, echipa, pacienții și clienții, toți sunt pe mâini bune. O să urmărim cum merg lucurile la templu și vom trimite ajutor printr-un intermediar, dacă vor fi prea încăpățânați să accepte de la tine.

Ojani aprobă și se lăsă cuprins de îmbrățișarea Ilandei, plină de iubire.

— Dacă tot vorbim de ajutor, Cherry ne-a întrebat despre niște donații pentru *Apă pentru Toți*, oricât ne permitem, nu a specificat o sumă. Depinde de noi. Programele lor de curățare și de prevenire a poluării sunt încă active și au nevoie de finanțare.

Simți cum bărbatul dă din cap în semn de aprobare și îi sărută părul dezordonat.

— Pot să încep pregătirile pentru cristale săptămâna viitoare? îl întrebă, nesigură dacă îi înrăutățea și mai mult starea emoțională fragilă.

— Te aștepți să apar și eu public? întrebă el cu un ton puțin îngrijorat.

— Nu, nu are sens să te târăsc după mine în spațiul public, asta dacă ești și tu ok.

— Sunt foarte bine.

Trupurile lor părură să se contopească la fel cum o făcea mușchiul pe trunchiul copacului, în timp ce plângeau legătura pierdută a lui Ojani cu trecutul, lăsându-l să plutească singur pe ape tulburi, doar cu Ilanda ca vestă de salvare.

— Am primit primul transport de cristale shungite de la Anonymous, așa cum au promis săptămâna trecută. Sunt liniștită că au acceptat propunerea de asociere.

— Mereu mi-am dorit ochi negri, încercă Ojani o glumă, dar durerea încă se simțea în glasul său.

— Ochii tăi sunt oricum negri, prostuțule, și sunt superbi. Pot să confirm asta, spuse ea și îi sărută cicatricea de deasupra sprâncenei drepte.

Determinarea lui Ojani de a-și ține promisiunea față de ea venea ca un bonus la o serie de calități pe care nici măcar Maahes nu le manifestase întrutotul.

— Ești pregătit? îl întrebă, încă strângându-l în brațe. Corpurile lor păreau să fie bucăți dintr-un cristal, legate de straturi de dragoste și strălucire.

El aprobă cu jumătate de gură.

— Hai, că poți mai mult de-atât, îl tachină ea.

— Da, spuse el, de data asta cu mai multă forță.

— O s-o fac eu prima, voi atrage atenția presei și îi voi lăsa să asiste la transformarea mea. Ce exemplu mai bun putem să dăm decât cel al reputatului neurochirurg?

— O să faci spectacol!

Ilanda simți o îmbunătățire a dispoziției lui. Spera să treacă mai repede peste apatia care îl cuprinsese după vizita la templu.

— Sper. Am primit estimări de la o companie specializată în măsurarea ratingurilor. Ei așteaptă 50 de milioane de urmăritori în timpul intervenției și apro-

ximativ jumătate dintre aceștia vor intra și pe perioada nopții.

— Asta e o audiență sănătoasă, exclamă el.

Se eliberă din îmbrățișarea ei și puse picioarele pe canapea.

— Trei companii de publicitate i-au căutat pe tipii de la relații cu publicul, pentru drepturile de a transmite live și pentru o declarație. Au clienți care fac orice ca să acceseze această audiență. Crazy Velvet a atras 30 de milioane, toți entuziaști și gata să devoreze clipurile video cu transformarea ei.

— Și poți avea numere mai mari decât ea? Ești vedeta mea de Youtube! punctă Ojani, cu mândrie.

Își îngropă degetele sub coastele lui și începu să îl gâdile. El nu reacționă, dar zâmbetul lui larg acoperise orice urmă a supărării de până atunci.

— Da, sunt starul tău. Doar al tău. În privat, nu pe transmisiile de Realitate Augmentată. Contactul fizic sper că mai contează pentru tine, glumi ea.

— Apreciez contactul fizic mai mult decât realizezi. Tu ești cea mai potrivită să provoci audiența nevăzută până ce praful de shungite se activează în prezența apei.

— Îmi plac complimentele, spuse și se urcă pe el, în timp ce îl încolăcea cu picioarele, ca un jocheu. El îi mângâie părul și îi prinse capul în palme.

Ilanda nu se mai simțea în control. Când buzele lui o sărutară, simți cum râuri de diamante topite se scurgeau prin corpul ei îmbătrânit. Această arșiță ajunse la inimă și i-o curăță. Euforia o cuprinse într-un mo-

ment, era aceeași senzație dulce ca o căpșună pe o înghețată și era pregătită de orice dorea el. Voia doar să i se predea, să se lase în brațele lui, a dorinței, a nevoilor pe care o femeie de vârsta ei le avea.

— Te iubesc, îi spunea el, în timp ce o săruta repetat, ca o mantră care le curprinsese toate simțurile. Sunt pregătit pentru implanturi, adăugă, în timp ce îi mângâia chipul.

— Te voi aștepta de partea cealaltă, îi răspunse, apoi se rostogoli pentru a-i permite lui să ajungă deasupra.

Ilanda era la doar o săptămână distanță de a-și îmbunătăți creierul, cu potențial de a atinge un nivel superior de conștientizare. Nu se aștepta să devină mai inteligentă cu 100%, doar un pic era suficient. Ea și Ojani urmau să se conecteze într-un tărâm superior, unde până și apa structurată ar fi putut comunica cu ei. Acest gând o făcu să se oprească. Intensitatea muncii cu clienții importanți o făcuseră să uite să mai întrebe echipa cum mergeau cercetările despre limbajul apei.

— Știi ce? Cherry mi-a zis că vrea și ea implanturi. Mi-a mărturisit când ne-am văzut. Tot de shungite.

— Dacă tipul ăsta de cristal e atât de adaptabil, s-ar putea să ne dea Kahuna în judecată pentru că nu i l-am dat lui primul.

Ea nu râse, ci se încruntă, ca pentru a-i aminti cât de mult îl respecta pe liderul hawaiian.

— Știu, știu, glumă proastă. Scuze.

— Cantitatea pe care ne-o pot livra cei de la Anonymous este limitată. Va trebui să fim selectivi.

— Pentru prieteni și familie?

— Poate. Plus demnitari, politicieni, CEO și figuri publice care vor să dea un exemplu.

— Nu asta am dorit?

— Exact, atragerea mulțimii cu ajutorul influencerilor, recunoscu ea, chiar dacă nu era foarte fericită cu această manipulare.

— Ce te deranjează? se retrase el puțin, pentru a o privi în ochi.

— Oare calitatea implanturilor de cristal va schimba în vreun fel structura societății?

— La ce te referi?

— Noi și cei cu posibilități financiare vom primi shungitul. Următorii vor putea lua cuarțul, ametistul sau o altă variantă de calitate. Dar restul se vor mulțumi cu cele albe, artificiale.

— E o ierarhizare clară, dar piața e un animal impredictibil.

— Tu ce crezi?

— Am auzit, prin diferite surse, că anumite companii ar dori să cumpere cristale în număr mare și să le ofere ca stimulente pentru angajați.

— Serios?

— Chiar și cei care nu-și permit un nivel calitativ superior, le vor putea câștiga prin inteligență, competență și se vor amesteca apoi cu clasele sociale de care vorbești, explică Ojani, plin de entuziasm.

— Asta e foarte bine, atâta timp cât nu încalcă procesul, spuse ea, alarmată nu din cauza potențialelor

pierderi financiare, ci pentru că se gândea la viețile care puteau fi distruse de mâna măcelarilor care ar fi operat ilegal.

— Chiar acum avocații lucrează la o versiune de contract pentru astfel de cereri. Fiecare firmă e responsabilă să înregistreze angajații care primesc cristalele ca bonus, la una din francizele noastre. Nimeni nu va evita acest proces.

— Îmi place să deleg, se alintă ea, reenergizată de potențialul de a scăpa de încă o problemă de pe lista ei.

— Vrei să plecăm o săptămână, după ce ne punem implanuturile? o întrebă Ojani, cu speranță în ochi.

— Nu chiar imediat după, pentru că o să avem nevoie de supraveghere medicală. În plus, va trebui să mai lăsăm fanii să se liniștească.

— Fanii tăi, nu ai mei. Eu vreau să rămân incognito.

— Nu și dacă ești la brațul meu, dragă. Nu pot să trec de vamă purtând o perucă, chiar și dacă cipul îmi va confirma identitatea, îi făcu ea cu ochiul.

O escapadă romantică cu Ojani suna foarte bine și se potrivea cu fanteziile ei de mai devreme. În ultimii ani ai căsniciei lor, Maahes foarte rar sugerase o vacanță care să nu fie legată de una din călătoriile lui de afaceri, o întâlnire cu un potențial partener dintr-o țară din America de Sud sau o călătorie pentru a verifica stadiul lucrărilor la vreo uzină de purificare a apei. Chiar nu se mai putea deconecta deloc, să lase munca și să se bucure cu adevărat de legătura lor? Cu Ojani nu se simțea niciodată pe locul doi.

— Când are loc lansarea următoarei serii de francize? îl întrebă, în timp ce își lipi capul de pieptul lui pentru a-i asculta bătăile inimii, liniștite și ritmate ca valurile ajunse pe o plajă.

— În trei zile, apoi încă douăzeci și trei de săptămâni mai târziu. Mark efectuează ultimele verificări înainte de a permite francizelor să descarce software-ul și lista de clienți.

— Da, Sarafian e foarte meticulous când vine să își facă treaba.

— Costa Rica, Uruguay, Kolkata și New Delhi vor fi incluse în acest grup. E o cerere foarte mare.

— Vorbim de clasa de mijloc sau doar cei 1%?

— Predomină clasa de mijloc. Am verificat cererile lor. Sunt în pătura de sus.

— Sunt trei săptămâni între lansări și o mare parte din muncă e deja efectuată. Să mă ocup de rezervări?

Pentru că nu dorea să se desprindă de căldura trupului lui, Ilanda bombăni aprobarea ei.

— Va fi ultima mea călătorie în acest an. Fără escapade romantice pentru o perioadă.

— Insulă sau undeva pe continent?

— Cu treizeci de ani în urmă aș fi optat pentru Key West, dar acum nu vreau să petrec o vacanță pe fâșia aia de pământ. Vreau sa văd mai multe peisaje în jurul meu.

Ojani își țuguie buzele, analizând variantele pe care le aveau, așa că ea îl lăsă să se bată singur cu decizia.

— Plajele au dispărut cam peste tot unde am merge. Costa Rica e mai sigură, putem chiar să facem un safari în junglă și să ne amestecăm cu vietățile și cu oamenii de acolo.

Ridică vârful nasului, ca într-un gest prin care luase o decizie importantă.

— O să accept dacă promiți că nimeni nu va da de noi în săptămâna aceea, cedă ea.

Apoi se întoarse și îl sărută pe buze.

— O să ne distrăm de minune.

Era toată asigurarea de care avea nevoie.

☆ ☆ ☆

— Arătăm absolut senzațional! exclamă Ojani după ce se văzu în oglindă, într-una din camerele de recuperare a laboratorului, la o zi după intervenție.

— Da! Ca niște zombi în *Night of The Dark Souls*, zâmbi Ilanda.

— Disting nuanțe de gri mai închis. Percep o lume fără culoare. Și tu vezi același lucru?

— Da, iar o perioadă va fi la fel, până când creierul se va reajusta. Marinka, Kahuna, chiar și Crazy Velvet au raportat același efect.

Ojani dădu din umeri la auzul confirmării și continuă să se miște în fața oglinzii, pentru a-și admira implanturile de shungite.

— Ar trebui să purtăm ochelari de soare sau lăsăm lumea să se holbeze la noi?

Nu știa cum avea să se descurce Ilanda cu această schimbare masivă din viața lor.

— Transmisia în direct, pe internet, a intervenției, a avut scopul ei, dar n-o să mă expun mereu public doar ca să arăt cristalele. Nu până nu o vor face mai mulți oameni.

— Ai primit până acum peste douăzeci de cereri de interviuri de la principalele posturi de televiziune. Ce decizie iei? întrebă Ojani, în timp ce se întoarse spre ea. Era un contrast frapant între părul ei blond, pielea deschisă și culoarea închisă a implanturilor.

— O să vorbesc cu departamentul de PR să selectăm câteva, cu condiția să fie făcute prin intermediul Realității Augmentate, fără prezența în studiou.

— Sună rezonabil. Cum a reacționat echipa? Cine e entuziasmat să fie următorul pe listă?

— În afară de Nanette, toți sunt pregătiți. Au încercat să o convingă, dar i-au înțeles motivele.

— Prostii de-ale strămoșilor, nu? Cuvintele îi ieșiseră pe gură înainte să gândească, dar apoi se simți cuprins de rușine. Scuze, știu că e un subiect sensibil, adăugă cu voce înceată.

— Le-am sugerat să împartă intervențiile pe o perioadă de șase luni. În caz că apar incidente neașteptate, să avem timp suficient ca să ne revenim, îi explică Ilanda.

— Ce tip de incidente?

— Cum ar fi claritatea minții, conștientizare, identificare cu sinele, știi... chestii triviale.

Se încruntă când auzi sarcasmul ei și se așeză pe pat, gândindu-se la probabilitatea acestor lucruri.

— S-ar putea schimba drastic percepția asupra a ceea ce facem aici? Încă este o muncă importantă care de-abia a început.

Ochii lui o sfredeleau de parcă o vedea pentru prima dată ca un partener egal în afaceri și în viață. O iubea, dar ceva îl ardea pe interior și nu îl lăsa să se bucure: faptul că fusese evacuat din viața lui Tenzin era un preț prea mare, chiar dacă îi permitea să fie cu ea și, posibil, să evolueze ca om.

— Ar trebui să începem să antrenăm înlocuitori și pentru noi, nu? Ne-am bucura de o vacanță permanentă. Ce frumos ar fi! spuse el, în timp ce o strânse, blând, de mână.

Ilanda îl împinse către pat.

— Afacerea e aproape pe autopilot. Francizele se vor extinde și se vor descurca singure, pe tot globul. Tot ce trebuie să facem este să avem încredere în oamenii de la conducere, pentru ca procesul să nu fie sabotat.

— Deci, aveam dreptate când ziceam că avem nevoie de înlocuitori.

— Dacă au etică și integritate, acestea sunt calitățile necesare pentru a obține binecuvântarea mea, îi răspunse cu un zâmbet larg.

— Prima verificare a pacientului se face virtual de la locația din Toronto, apoi trimitem rezultatele la DeBoers. DeBoers taie cristalul în funcție de specificațiile

furnizate, după care e expediat la franciza la care s-a înregistrat acesta. Ultimul pas, încărcăm software-ul care va fi rulat de personalul local. Avem vreun punct slab?

Ilanda se așeză lângă el pe pat.

— Nu știu. DeBoers nu primește informațiile clientului, doar un număr de înregistrare care se potrivește cu baza noastră de date. Rutina de software trimisă la franciză e un fișier inatacabil și nu au expertiza de a încerca să-l atereze. Dacă s-ar întâmpla ceva, atunci doar înainte de începerea procesului poate avea loc.

— Cum ar fi... morțile legate de furtul de identitate, tot mai comune în ultimul timp?

— Da, răspunse, iar umerii ei se lăsară grei, parcă împovărați de vârstă, iar Ojani se grăbi să o consoleze.

— Nu uita că o mare parte din schimbările voluntare de identitate sunt... voluntare motivate de bani. Zonele sărace din India, China și America de Sud sunt expuse acestor practici. Apoi, oamenii care au fost implicați în tranzacție dispar din peisaj, pentru că oricum trăiau vieți simple și înainte de a-și ceda numele.

Ojani emise un râs nervos, pentru că situația aceasta nu era una plăcută. O bătu încurajator pe mână, deși pe interior se simțea golit de energia necesară pentru a o îmbărbăta.

— Hai să ne concentrăm pe vacanța noastră. Am vorbit despre perioada în care putem scăpa și aceasta vine în două săptămâni, spuse ea, încercând să revigoreze atmosfera.

— Mă bucur că nu dai înapoi.

Ea îi îndepărtă grijile cu un gest din mână, apoi îl sărută pe buze și stărui de parcă gusta o bomboană dulce.

— Stăm în apartamentul tău în seara asta? o întrebă.

— Mișcarea obositoare e exclusă. Ordin de la doctor, spuse ea cu un ton jucăuș.

Ojani o trase mai aproape pentru un nou sărut, dar ea se eliberă rapid și se strecură spre ușă.

— Serios, ca doctor recomand să mai rămâi încă o noapte sub supraveghere, aici, în laborator. O să țin, de acasă, un ochi pe funcțiile tale vitale. Odihnește-te.

Lăsat singur, se întoarse în pat, îl aranjă într-o poziție confortabilă și se așeză comod. Ilanda avea dreptate. Dacă stătea culcat, îi calma puțin din neliniștea care îi cuprinsese stomacul și întunericul din spatele ochilor închiși părea natural.

Conștient că nu visează, Ojani plutea, prins între fâșii temporale și memoriile poveștilor spuse de bunica lui despre cum ea și frații ei obișnuiau să alerge într-o cursă nebună printre rufele spălate care atârnau pe frânghii, în curtea din spate. De-abia se strecurau pe culoarele formate din rufele albe care se mișcau în vânt și se aplecau pentru a putea trece pe sub ele. Erau memorii dragi, de genul cărora spera să construiască alături de Ilanda.

Prins în această viziune, constată că nu se poate mișca în nicio direcție, așa că își imagină că lovește puternic în spate, ca un măgar care dorește să se răzbune

pe un stăpân abuziv. Nu simți nicio mișcare, nicio senzație că s-ar afla într-un spațiu deschis. Percepea, cumva, că e lipsit de orice greutate. Ca o pană în imponderabilitate.

Unde se afla?

Începuse deja transformarea?

Nu putea să își dea seama dacă panoplia de lumini care pulsau ca niște stele erau aproape sau departe, sau dacă erau doar decorații fixate în universul care îl ținea prizonier. Nu fusese niciodată claustrofob, cu toate acestea imposibilitatea de a aprecia distanța și adâncimea îl tulbura. Panglici de lumină argintii și aurii străluceau de nicăieri, legau și conectau punctele care pulsau în întunericul care îl înconjura, precum o colonie de licurici. Acestea formau nenumărate modele care durau îndeajuns de mult pentru ca latura sa conștientă să le recunoască, în timp ce căuta o cheie ca să descifreze ultimul obstacol din labirintul minții sale.

— Este foarte frumos aici, gândi.

Atenția îi reveni la pereții albi, paraleli, pe care îi identificase ca o latură în dimensiunea temporală și spațială din mintea sa. Oare ce sedative folosiseră?

În mintea lui, o certă pe Ilanda. Vibrațiile unor cuvinte rostite de o voce necunoscută erau imperceptibile și reverberau de pereții minții lui, așteptând un semn de la el. Cine vorbea oare?

Cuvintele se apropiau de el din toate direcțiile, clare și neamenințătoare. Pielea îl furnica și simți cum vi-

brațiile corpului se armonizează cu cele ale cuvintelor care începuseră să capete sens în mintea lui.

— Suntem unul singur, distinse el. Suntem apa, totul este apă într-o permanentă schimbare și evoluție.

Ojani îndrăzni să pună o întrebare:

— Faceți parte din trezirea apei?

Lui Ojani i se păru că aude un râs în acel sunet fluid, liniștitor.

— Da, suntem trezirea. *Trezirea* dinăuntru și din afară.

Mintea lui analitică nu reuși să se conecteze total cu această entitate intangibilă.

Simți o atingere ușoară pe umăr, apoi cineva îi șopti:

— A sosit cina.

CAPITOLUL XXIII

Cherry atinse piatra vulcanică adusă din Hawaii, un dar oferit chiar de insulă. Faptul că era rece la atingere îi transmitea un frison prin braț, un lucru binevenit în căldura copleșitoare a unei noi zile de vară.

Crengile răsucite din cireșul din curte, atât de dragi ei, se întorceau din nou la viață. Frunzele începuseră să se ivească, timid, pe crengile mai joase, iar scoarța trunchiului era mai groasă, presărată cu nuanțe închise de maro. Mai avea de așteptat vreo 2-3 ani pentru a vedea și fructe.

Pe partea stângă a gardului, tufele de pătrunjel, țelină și nu numai nu se sfiau să își expună forma stufoasă. Iarba era și ea înaltă și o gâdila pe picioarele goale. Iubea să îi simtă iar atingerea pe piele.

Toată evoluția neașteptată se produsese în ciuda restricțiilor de apă din oraș, ceea ce o împiedica pe Cherry să contribuie la această explozie datorată rocii vulcanice. De când se întorsese din Hawaii, îi mulțumise adesea lui Pelée, spiritul insulei, și de fiecare dată ecoul unui răspuns îndepărtat părea să ajungă la ea, cuprinzând-o, ca o invitație de a se întoarce într-un loc sacru, propice dezvoltării ei spirituale.

Prezența lui Kahuna și a Marinkăi ar fi fost o binecuvântare. Erau zile când atracția insulei devenea o forță aproape tangibilă, de parcă fusese aleasă pentru o misiune care nu putea fi relevată decât în persoană, ceea ce îi sporea și mai mult dorința de a se întoarce.

Își imagina multe scenarii în care se muta în Hawaii. Educația ei de limnolog, alături de celelalte acreditări, puteau să îi deschidă multe uși.

Aceste gânduri de călătorie îi aminteau de Romana Pilb. Nu mai vorbiseră de peste două luni. La nivel de ONU, compensațiile pentru țări și companii fuseseră stabilite și modul strict de implementare al acestora fuseseră prezentate. După termenii noi, geopolitica mondială se schimbase în așa fel încât țările mai mici să aibă influență când diversele rezoluții importante erau negociate.

Cherry se întoarse în casă și formă numărul Romanei.

— Ce colț de lume mai salvezi în aceste zile? o întrebă direct, când președinta *Apă pentru Toți* răspunse apelului.

— Bună, draga mea. Sunt încă în Varanasi, colind coasta de est. Am tot lucrat la dezmembrarea tăbăcăriilor și transformarea lor în fabrici mici pentru panouri solare, turbine eoliene de dimensiuni mici, pentru locuințe și generatoare atmosferice pentru apă.

— Deci, nu pierzi timpul?

— Avem nevoie de mai mulți voluntari pentru proiectele deja finanțate. O astfel de inițiativă, foarte importantă, urmărește educarea oamenilor, astfel încât

să nu mai arunce gunoiul în râuri, completă Romana, zâmbid amar.

— Nu îți mai place la New York, să înțeleg?

— Dacă mă întorc, diversele facțiuni mă vor atrage în tot felul de jocuri politice. Aici îmi aleg singură luptele. Sunt mult mai respectată de acești oameni simpli, decât de diplomații sofisticați. Stilul de viață de aici mi se potrivește.

— Îți vei petrece aniversarea a cincizeci și doi de ani în India? o întrebă Cherry.

Romana aprobă, iar fața i se lumină pentru un moment, de parcă își imagina deja prăjiturile și cadourile.

Imaginea de pe aplicația de Realitate Augmentată arăta o camera mică, mobilată doar cu o masă veche și niște dulăpioare metalice. Romana se întinse pe scaun și închise fereastra, iar zgomotele claxoanelor, vocile oamenilor și strigătele vânzătorilor ambulanți se estompară.

— Viața se animă la apus, spuse Romana și apoi se ridică să aprindă lumina.

— Îmi place sari-ul tău, o complimentă Cherry.

Culoarea roșiatică a acestuia contrasta în mod plăcut cu părul de culoarea cărbunelui și pielea de un castaniu deschis.

— Am câteva foarte frumoase, făcute la comandă. M-am îndrăgostit de această meserie, iar Srinitham m-a prezentat uneia dintre mătușile lui, care e designer, dar și o croitoreasă desăvârșită.

— Cum se descurcă, ca șef al biroului din Varanasi?

— A evoluat mult din punct de vedere profesional. Are mult mai multă încredere în sine și a câștigat respectul înțelepților satelor implicați în proiectele noastre.

Cherry simți mândria din glasul ei când vorbi despre realizările bărbatului. Ochii ei albaștri luceau când îi rostea numele. Cherry recunoștea aceeași căldură ca atunci când Ilanda vorbea de Ojani. Care erau șansele ca ambele prietene ale ei să găsească iubirea în brațele unor bărbați mai tineri? Se resemnă la gândul că în cazul ei nu se întrevedeau șanse pentru o relație romantică similară.

— Empatizează cu ei și știe cum să-i trateze. M-a ajutat să identific sponsori guvernamentali pentru o lege care să interzică importurile de deșeuri electronice și de plastic. Cred că avem destul sprijn pentru ca legea să fie adoptată luna viitoare.

— S-au diminuat deversările de gunoaie în râuri? întrebă Cherry.

— În Gange, acestea au atins un prag minim și majoritatea deșeurilor vin din afluenții mai mici. Consiliul Central de Control al Poluării raportează că mai sunt fabrici și afaceri mici care nu respectă încă noile reguli.

Romana își rearanjă marginile sari-ului la umeri și luă o înghițitură de apă din cana de pe birou.

— Programul EcoCity urmărește o planificare urbană mai bună, menită să ajungă la emisii zero de carbon și acum a fost extins la orașe de cinci până la zece

milioane de locuitori. Programe de reciclare sunt introduse prin toată provincia și pentru prima dată în acest an școlar, comisia de educație a introdus în grila de clasa a IX-a subiecte precum schimbările climatice, protecția mediului și tehnologii regenerabile.

Cherry avea impresia că Romana atribuia indirect aceste realizări protejatului ei.

— Asta e fantastic! Toate aceste lucruri au dus și la o ameliorare a vremii?

— Te referi la faptul că apa înțelege și acceptă inițiativele noastre, făcând-o să se retragă?

— Da.

— Nu toată lumea e convinsă de legătura dintre implementarea măsurilor de prevenire a schimbărilor climatice și numărul în scădere de fenomene atmosferice. Mama Natură are căile ei și nu știu dacă o vom convinge ușor de sinceritatea intențiilor noastre.

— Va dura ceva timp, o aprobă Cherry.

— Cu siguranță. Cel puțin comunitatea oamenilor de afaceri indieni, care a negociat compensațiile financiare pentru pierderea profiturilor, a acceptat realitatea dureroasă că trebuie să plătească pentru poluarea excesivă pe care au creat-o.

Cherry zâmbi.

— Au primit ceva bani la finalul acestui exercițiu financiar?

— Da, dar nu pe cât se așteptau. Doar că acum înțeleg și ei costurile ridicate ale refacerii. Și aceste sume au fost deduse din sumele negociate de ei.

— Nu mă îndoiesc că vor construi afaceri foarte bune, în ciuda acestor restricții, spuse Cherry, convinsă de acest lucru.

India devenise noul El Dorado atunci când venea vorba de tehnologii regenerabile, ajutată de un departament special finanțat în cadrul Institutului Indian de Tehnologie. Fondurile de investiții americane și băncile de investiții deschideau sucursale în Bangalore, Pune, sau Mumbay. Minți tinere care lucrau la idei pentru a face mai bună o lume care se dizolva în fața lor.

— Agențiile guvernamentale, cum ar fi Centrul de Control al Poluării sau Autoritatea Națională pentru Biodiversitate s-au asigurat de implementarea rezoluțiilor ONU și, pentru prima dată, toate forțele politice, de stânga, dreapta, chiar și comuniștii au făcut front comun. De asemenea, m-am împrietenit cu asistentul primului ministru, un tip de patruzeci și ceva de ani, convins de realitatea schimbărilor climatice și chiar integru. Așa că are răbdare să-mi asculte cererile, la nevoie, spuse Romana.

— Restricțiile de apă au devenit mai dure decât rația de zece litri de apă potabilă zilnică? În Canada se micșorează cu 10% o dată la trei luni, cu o precizie elvețiană.

— Am auzit că sunteți răsfățați. Patruzeci de litri de apă pe familie. Este adevărat?

— Da, dar nu va dura mult până când cifrele se vor uniformiza la nivel global. Fără favoritisme. Nu îți e dor de mediul steril din birourile ONU?

— Absolut deloc. India e un loc bun în care să lucrezi, cel puțin pentru mine. Nu are aer condiționat, toalete curățate zilnic de oamenii de serviciu sau cafenele în care poți petrece o zi întreagă citind, dar, sincer, tabăra din Mongolia unde ne-am împotrivit când Mosamoni și Narankama au descoperit sursa de apă primară, avea condiții mult mai grele.

— Da, ai menționat asta.

— Trăiam în corturi, la –5° Celsius în majoritatea timpului, de-abia aveam mâncare, câteva fructe și legume deshidratate și păsat pe care îl amestecam cu apa. Șase luni de lupte în culise cu armata mongolă și forțele private angajate de companiile americane de apă îmbuteliată care operau în regiune.

— Eu încă sunt răsfățată aici în Toronto, recunoscu Cherry.

Înșfăcă celularul și se plimbă prin biroul fără ferestre, iar imaginea Romanei o urmă. Aprinse lumina, apoi se întoarse spre prietena ei:

— Vreau să îți arăt o randarea implanturilor mele de cristal.

— Ce naiba e asta?

— La ce te referi, Romana, eu...

— De ce e masca lui Hayyin la tine în birou?!

Romana se ridicase brusc, iar degetul ei era îndreptat spre masca de lemn sprijinită de perete, pe un dulăpior.

Surprinsă, Cherry se bâlbâi:

— E doar o reproducere, o reprezentare a ei.

Entuziasmul ei de a împărtăși cu prietena ei decizia de a-și pune implanturile o făcuse să uite de identitatea ei ascunsă. Era o scăpare care acum o punea într-o poziție foarte delicată în fața prietenei ei.

— Cherry!

Romana se sprijinise de birou, iar mâinile ei erau încordate. Buzele erau strânse într-o linie subțire, în timp ce întreaga ei ființă emana furie. Se răsti:

— Pe cine acoperi?

— Romana, e complicat, șopti Cherry.

Toată lupta din interiorul ei, de apărare a apei și de construire a unei inițiative globale care să susțină protejarea mediului, dispăru într-o clipită, lăsând-o golită, timidă, expusă privirii pătrunzătoare a Romanei. Stomacul îi era cuprins de noduri, în timp ce armura ei se fisurase și acum amenința să se prăbușească de tot, dacă Romana nu renunța.

— Ești în pericol? Pot să-ți asigur protecție.

— Nu e necesar, buna mea prietenă. Am obosit să tot port această povară. Eu sunt Hayyin.

☆ ☆ ☆

Faptul că mărturisise cum Hayyin intrase în viața ei, cum aceasta devenise entitatea aceea puternică, plină de forță, care manipula mulțimi uriașe de oameni, personalitatea care se întipărise în mințile atâtor indivizi, transferase acum o parte din povară pe umerii Romanei.

Era un adevăr care nu putea fi împărtășit mai departe. Hayyin își îndeplinise scopul și fusese motivația după care tânjise Cherry de-a lungul existenței ei. Era recunoscătoare și își dorea să nu mai fie nevoită să poarte această mască.

De-a lungul anilor, se identificase cu lupta ei personală de a găsi un scop, o voce, plătind prețul acelei măști. Căutase un stăpân care să producă o diferență în lume, din spatele identității încărcate emoțional care se ascundea după acea mască.

Toate detaliile pe care i le prezentă Romanei o făcură pe aceasta să respire tot mai alert. Cherry știa că în sinea ei femeia se simțea trădată că fusese nevoită să smulgă această mărturisire. Decizia de a-și pune implanturi părea acum un gest trivial făcut de o persoană imatură care căuta să satisfacă entitatea energetică ce o controla.

Romana își declarase lipsa de interes față de cristale, deși înțelegea motivele ei și ale Ilandei de a apela la ele. Totuși, simțise nevoia să le avertizeze:

— S-ar putea să nu descoperiți sănătatea pe care o așteptați, într-o lume care a luat-o razna de tot.

— Tu trebuie să rămâi cu picioarele pe pământ și pentru noi, încercase Cherry să o îmbuneze.

— Dacă implanturile vor deveni obligatorii pentru oficialii ONU, atunci nu voi avea altă alternativă decât să demisionez, declară, hotărâtă, Romana. Și nu mă voi mai întoarce niciodată în SUA. India are tot ce îmi trebuie, la vârsta mea.

Inclusiv iubire, gândi Cherry. Zâmbi, într-o încercare de a mai șterge din rușinea mărturisirii ei.

— Știi, implanturile prezintă mai multe aspecte pozitive decât se prezintă în presă. Mai curând provoacă o introspecție profundă și o trezire a sinelui.

— Salvarea sufletului? întrebă Romana.

— Sunt multe interpretări, dar rezultatul final este același. Ce a descoperit Ilanda poate avea un impact major asupra tuturor.

— Sună tentant, dar nu. Vreau să îmi păstrez mințile, afectate sau nu.

Semnele de furie începeau să se evapore de pe chipul ei.

— Vreau să merg în Hawaii la timpul potrivit, îi transmise Cherry.

— Presupun că Marinka și Kahuna vor fi bucuroși să te aibă. Lupta lor încă nu s-a terminat.

— Au câștigat-o pe cea legală. Cu ajutorul ONU, companiile de produse chimice au părăsit insulele și pot începe să curețe terenul agricol, care e iar al lor.

Tonul ei vesel o făcu pe Romana să ridice din sprâncene.

— Era de așteptat, în noile circumstanțe. Nivelul în creștere al apelor a afectat viața în insule de ceva timp. Am primit ultimele rapoarte acum o săptămână.

— Cât de rău este? Plajele au dispărut, am văzut și eu când am fost în vizită, acum două luni.

— Nivelul a crescut. Substanțele chimice acumulate în anii în care Monsanto, BASF, Agrigentis sau

DuPont au lucrat parcelele se scurg în ocean din cauza ploilor puternice. Viața marină de lângă țărm va avea nevoie de timp mult să se adapteze și să revină la un nivel la care poate fi consumată în siguranță.

— Cum vor supraviețui cei de pe insulă?

— Vor fi trimise provizii, ca măsură temporară. S-ar putea ca pe termen scurt, dar și lung, să fi mai în siguranță în Toronto.

Cherry nu răspunse. Stricase deja plăcerea reconectării cu prietena ei și acum simțea cum un grad de neîncredere se strecurase în relația lor.

— N-o să dezvălui secretul tău nimănui de la ONU sau *Apă pentru Toți*. Mereu am crezut că implicarea lui Hayyin a îndreptat mișcarea pentru apă către lumină. Nu îmi amintesc nici măcar o decizie egoistă sau mânată de interese, din partea ta.

Această afirmație o liniști pe Cherry, care surâse.

— Data viitoare când vom mai vorbi, voi fi o persoană diferită, spuse, cu gândul la cât de mult aveau să o schimbe cristalele.

Romana se așeză mai bine în scaun și zâmbi larg.

— Presupun că nu ne vom vedea în partea cealaltă, glumi ea.

Cherry simțea o greutate în suflet la gândul că Romana, la fel ca Nanette, nu vor experimenta acest șoc în conștiința lor, din proprie alegere. Cel puțin așa pretindea Marinka.

— Coerența este calitatea care se declanșează între inimă și minte imediat ce apa decodată de cristale

intră în acțiune. Îți va asigura echilibrul emoțional, îi spusese Ilanda odată. Cherry nu vedea niciun motiv să n-o creadă, de aceea numele ei fusese așa de sus pe lista de priorități când venise vorba de implanturile de shungite.

— Romana, dacă în viitorul apropiat te întorci în SUA, să mă anunți, o să vin să te văd în persoană. La fel ca data trecută, o să ne bucurăm de o prăjitură de ciocolată la patiseria Sanjay, de lângă clădirea ONU.

Romana zâmbi.

— Asemenea delicatesă nu se găsește aici, spuse, apoi aruncă o privire peste umăr, ca și cum ar fi verificat viermuiala de pe stradă. Probabil nu mă voi întoarce prea curând. Și așa fac tot posibilul să găsesc orice scuză ca să mai rămân. Și când mă voi întoarce, simt că o voi face doar pentru a preda ștafeta înlocuitorului meu.

— Aceea va fi o zi tristă, ai făcut atât de multe pentru noi, îi spuse Cherry vechii ei camarade. Dar tot o să vin la New York să te văd.

— Îți mulțumesc, îi spuse Romana, iar Cherry văzu lacrimile care se adunaseră în ochii prietenei ei, înainte de a se deconecta.

CAPITOLUL XXIV

Câteva pahare de Chardonnay roșu, o porție de legume fierte cu tofu și discuții despre ultima carte a lui Michio Kaku, *Viitorul Umanității în lumea controlată de AI*, consumară timpul lui Ojani și al Ilandei în zborul către San Jose, Costa Rica.

Amândoi purtaseră ochelari de soare, ca să își ascundă identitatea în timp ce așteptau îmbarcarea. Doar în timpul controalelor de securitate auziseră lumea cum șoptește pe la spate, de parcă umblau amândoi goi prin aeroport. Câțiva tineri își exprimaseră aprecierea pentru ei.

— Și noi economisim pentru implanturi ca ale voastre, le transmise unul dintre ei.

— Asta e încurajator, îi spuse Ilanda lui Ojani, apoi își puse ochelarii la loc, imediat ce trecură de vamă.

După ce acceptase să meargă în vacanță, se lăsase în seama lui, să o surprindă cu alegerea stațiunii, deși nu voia să își facă așteptări prea mari. Ideea de a-și lua o pauză, alături de el, o făcea aproape să plutească de bucurie. Pe de altă parte, le oferea oportunitatea să verifice dacă implanturile erau activate prin jocurile minții, pe care le puteau exersa împreună, într-un

mod similar cu cel în care procedau Kahuna și Marinka.

— Ar fi trebuit să îți spunem mai devreme despre realizările noastre mentale, îi explicase Marinka în timpul primei convorbiri, după ce Ilanda își atașase implanturile. Doar că n-aveai cum să înțelegi această experiență. Acum vei putea s-o faci.

— O să fie nevoie de anumite ajustări din partea tuturor, adăugase Kahuna, cu tonul lui metalic, stârnind și mai mult curiozitatea Ilandei.

— Frecvența cristalului de shungite și, în cazul meu, de ametist, trebuie să găsească o plajă comună de vibrații și atunci ne putem conecta.

— La nivel mental? întrebă ea, cuprinsă de entuziasm față de potențialul nelimitat care i se deschidea înainte.

Kahuna aprobă, dând din capul lui ras, tatuat.

— Cum ți-ai dat seama de asta? întrebă Ilanda.

— Cea mai plauzibilă explicație este că atunci când nanoboții au conectat glanda pineală cu implanturile, au declanșat o zonă care până atunci se afla în hibernare, crescând adâncimea și vibrația cu care sunt transmise gândurile noastre, îi dezvălui Marinka teoria ei.

— Există vreun cloud de shungite deasupra Hawaii? continuase Ilanda tirul întrebărilor, mai ales că nu urmărise dacă Anonymous se ținuse de promisiunile făcute.

— Da, au făcut anunțul acum câteva săptămâni. E un cloud mic, de 10 Tb, dar care poate fi extins în func-

ție de nevoile oamenilor. Anonymous chiar au specificat că au făcut-o pentru a onora lupta lui Kahuna contra multinaționalelor, precizează mândră Marinka.

— V-ați conectat la el?

Ilanda era flămândă după detalii, de parcă ar fi auzit oară despre această tehnologie și implicațiile ei. Marinka se întoarse spre tatăl ei, iar zâmbetele lor fericite îi spuneau totul Ilandei despre această realizare a lor.

— Ne-am potrivit vibrațiile implanturilor cu cele ale glandei pineale și am creat un amplificator de frecvență foarte puternic. Creierele noastre sunt capabile, acum, dacă de concentrăm îndeajuns, să găsească și să se agațe de vibrațiile cloud-ului. Anonymous a urcat în rețea informații minime, un sistem de operare care acceptă pe oricine e ca noi. Când ne-am conectat, n-am simțit mintea altei persoane, cel puțin nu în acel moment.

— Și tot mai multe cloud-uri sunt lansate în fiecare săptămână, anunță și Kahuna.

— Alte cloud-uri de shungite?

— Da, unele mult mai mari, deasupra Europei, Americii, Canadei și a unor mari părți din Asia. De asemenea, plănuiesc să mai lanseze altele similare, cât de curând.

Ilanda zâmbi viclean, de parcă și ea avea un secret pe care voia să-l împărtășească cu ei.

— V-am zis acum ceva timp despre Ojani și cum s-a alăturat echipei, nu?

— Da.

— Și-a pus și el implanturile. Le avem amândoi și acum putem să începem să exersăm și noi.

— E foarte bine că ai pe cineva de încredere. Și după ce vă familiarizați cu întregul proces, ar trebui să ne conectăm cu toții și să navigăm de la un cloud la altul.

Ilanda chicotise în fața acestei perspective, dar nu spusese nimic.

Acum, Costa Rica și spațiul acesta liniștit putea deveni locul perfect pentru jocurile lor mentale.

Cât timp Ojani făcu formalitățile, la recepție, Ilanda se ocupă cu studiatul nervurilor lemnoase ale tavanului care susținea greutatea plăcilor de ceramică roșie și a pânzelor agățate de el, care evocau imaginile unor papagali în nuanțe roșii, galbene sau verzi. Căldura care emana din frunzele de palmieri, umezeala pielii ei și atingerea mâinii bărbatului pe care îl iubea cu adevărat se amestecară într-un balsam care îi liniști sufletul. Pentru prima dată, de mult timp, simțea că inima ei, sfâșiată în bucăți după dispariția lui Maahes, începea să se întregească.

— Se ridică la standardele tale? întrebă Ojani imediat ce se instalară în cameră și le fură aduse bagajele.

Ea aruncă o privire la patul matrimonial, cu așternuturi imaculate, la podeaua lucioasă care se potrivea cu mobila din mahon cu inserții superbe și la cele trei picturi în ulei, care atârnau pe pereți, imortalizând peisajele locale. Era un spațiu modern și în totalitate al lor.

— E al nostru pentru o săptămână și asta contează. Poate mă crezi sau nu, dar vom petrece mai mult timp afară, pe plajă, decât aici.

Pentru un moment, păru să vadă o sclipire de dezamăgire în ochii lui, dar Ojani își reveni repede.

— Sunt sigur că îmi voi primi partea de... tine, râse el.

Săriră în pat, simultan, ca doi atleți într-un exercițiu de gimnastică sincron. Mâinile începură să exploreze, flămânde, pielea celuilalt. Buzele se înlățuiră într-un sărut pasional, feroce, care celebra faptul că puteau trăi cu adevărat. Corpul Ilandei îi transmitea un semnal bărbatului, că era cu adevărat și necondiționat a lui.

— Hai să luăm o gură de aer, spuse Ojani după ce se desprinse din sărut, iar ei îi plăcu ideea.

Se schimbară în pantaloni scurți, își puseră papuci și ieșiră afară.

— Plaja obișnuia să fie acolo, punctă Ojani, în timp ce îi arăta apa care uda un dig improvizat, din ciment, aflat la câțiva metri distanță. Pescărușii țopăiau frenetic, în timp ce evitau valurile și algele.

— Dacă apa avansează, aici va fi locul pentru al doilea dig, continuă. Dacă trece de acest punct, nu va mai fi nicio speranță pentru acest hotel.

— Unde e plaja? Mi-ai pormis o plajă adevărată, se lamentă ea ca un copil răsfățat.

— Au făcut una cu nisipul salvat din plaja originală. E chiar în fața noastră. Micuță, dar are atmosfera potrivită.

Porniră pe nisip, ținându-se de mână, iar parfumul de flori pe care ea nu le recunoștea îi umplu nările. Respira scurt, ca pentru a-și adapta plămânii cu aerul de pe o planetă diferită. La finalul aleii, mirosul cărnii la grătar și a produselor de patiserie de la restaurantul din apropiere o ademeniră. Nicio briză nu deranja după amiaza plină de pace. Turiștii stăteau nemișcați pe scaunele de răchită acoperite cu perne albastre. Doar câteva erau ocupate.

— Ți-e foame? o întrebă.

— Nu chiar, poate doar poate o gustare merge, răspunse ea și îl lăsă să aleagă meniul.

— Mi s-a spus că acești vânzători ambulanți fac o plăcintă cu brânză delicioasă.

Ea aprobă, dar nu se mișcă atunci când el încercă să o împingă ușor. Coaja fină a palmierului de lângă drum părea să-i vorbească. Își scoase papucii, călcă pe iarbă și îmbrățișă copacul cu ambele brațe. Ojani zâmbi, dar nu i se alătură. Rămase cu ochii pe valurile neobosite care se loveau de bariera artificială.

După un timp, Ilanda se desprinse din îmbrățișare și îl luă de mână.

— Sunt gata pentru gustare.

— Să urmăm semnele, atunci. Piața e chiar în afara resortului. Când ne întoarcem în Toronto, o să dau o fugă la Sudbury, spuse el.

— Ce este acolo?

— O proprietate idilică.

— Da?

— Am făcut deja un tur în realitatea augmentată și acum aștept raportul inspecției.

— E cumva ferma de care ai devenit obsedat?

— Nu e chiar o fermă. Are un pâlc de pădure, un lac în miniatură și o suprafață care poate susține culturi de orice fel. Destinația legală a pământului permite modificări la casa existentă, declară el mândru.

— Așa că poți tăia ferma de pe listă.

Zâmbiră amândoi și își continuară plimbarea prin stațiune. Agentul de securitate îi salută la poartă și Ojani schimbă câteva cuvinte cu el. Omul arătă în stânga și spuse:

— *Ninos.*

— Suntem în locul potrivit, o anunță Ojani.

Ilanda îl urmă pe Ojani de parcă se afla în transă. În fața lor, un bărbat în pantaloni scurți și cu o cămașă înflorată îi plătea vânzătorului pentru plăcinte. Omul părea o variantă puțin modificată a lui Maahes, ceva mai bine făcut fizic, tuns de curând și cu o barbă deasă, dar bine îngrijită.

Bărbatul râse cu poftă, apoi se întoarse și, pentru o clipă, ochii li se intersectară. Ilanda ar fi recunoscut ochii lui Maahes dintr-o mulțime, dar aceștia nu erau ai lui. Erau implanturi. Fără să vrea, tresări și îl strânse de mână pe Ojani.

Chipul individului se albi de parcă văzuse o fantomă și privirea începu să îi alerge în toate părțile. Se urcă rapid într-o mașinuță electrică de golf și dispăru repede pe drumul ascuns de vegetație.

— Ce s-a întâmplat?

— Implanturi în Costa Rica! Așa repede, exclamă ea, gânditoare.

— A trecut o lună de când s-a deschis franciza și în patruzeci și opt de ore s-au înregistrat cereri pentru următoarele două luni.

— Prețurile sunt mai mici aici? întrebă ea.

— Nu, grila de prețuri e aceeași, indiferent de regiune.

— Atunci cum naiba...

— Expați. Cererile vin în special de la expați care s-au mutat aici de ani de zile, dar și de la câțiva localnici, explică Ojani.

— Omul acela din mașinuța de golf, se întrerupse ea, pentru că nu știa cum să explice starea care o cuprinsese când observase asemănarea lui cu Maahes. Nu țin minte să fi lucrat la profilul lui.

— Poate a lucrat Nanette. Cu cât facem mai multe, cu cât uităm mai des. În timp, cu toată munca noastră, oamenii ăștia vor deveni ciorchine în cloud-ul de cristal. Nu îți mai bate capul cu toate detaliile.

Ojani îi oferi o bucată de plăcintă, învelită în hârtie, iar el mușcă dintr-a lui.

— Minunată! murmură, cu gura plină.

Ilanda rămase cu privirea pe drumul pe care dispăruse bărbatul acela. Își spuse că erau destui indivizi care semănau la perfecție în această lume, de ce să nu existe cineva și pentru Maahes. Totuși, mersul lui săltat, râsul acela care o calmase de atâtea ori, întreaga

lui atitudine o tulburase. Sigur avea să îl caute în baza de date și chiar și în cloud. Maahes ar fi fost cu siguranță de acord cu fericirea ei proaspăt descoperită.

Încercă plăcinta și dădu din cap, afirmativ, către Ojani, care aștepta un răspuns.

— Aș putea mânca asta toată ziua.

O luară înapoi spre resort, pregătiți să facă o baie în ocean, dacă balizele arătau că apa este sigură.

CAPITOLUL XXV

— Îți pot simți gândurile, îi spuse Cherry Marinkăi, care stătea în fața ei pe gazonul ce lega casa ei de a tatălui. Despre un drum la piață, mâine, am dreptate?

— Corect. Ți-a luat doar trei zile să te conectezi cu mine, pentru că știm deja cum să procedăm.

Fața lui Cherry era expusă la soare și implanturile de shungite arătau ca niște ochelari de soare. Se simțea ca și cum respira energia soarelui, o procesa printr-un mecanism intern și o expedia apoi către fiecare celulă din corpul ei.

— Într-o săptămână o să te poți conecta la cloud-ul shungite pentru a vorbi cu Ilanda și cu echipa ei. O să vă puteți vizualiza în minte și să discutați în liniște, spuse Marinka.

— Excelent! Mă bucur că mi-am depășit temerile și m-am mutat pe insulă cu tine.

Fără să își ia ochii de la suprafața întinsă a oceanului, Marinka o întrebă:

— Nu a mai rămas nimic în Toronto la care să te întorci?

Cherry rumegă întrebarea, pentru că știa că răspunsul o s-o doară.

— Nimic sau... nimeni la care să mă întorc. Faptul că a trebuit să vând casa a fost cel mai dureros lucru pe care l-am făcut vreodată, copilăria mea, amintirile părinților mei, toate au ajuns în mâinile unor străini, care le vor distruge pentru a renova și moderniza locuința, spuse ea, iar lacrimi nestăpânite începură să-i curgă pe obraji.

— Cel puțin ai adus înapoi roca vulcanică.

— Fără mine, locul ei nu era acolo. De altfel, miracolul din curte m-a ajutat să vând casa foarte ușor.

Se gândea, amuzată, la expresia nedumerită a noilor proprietari când iarba, plantele și mai ales cireșul, aveau să se usuce din nou, luând cu ele fericirea de a trăi din nou.

— Ai auzit mărturia lui Crazy Velvet? A recunoscut efectul implanturilor. La fel și actorul acela, Doug Suariano, îi spuse Marinka.

— Nu în totalitate, dar e un semn pozitiv, nu?

— Asta depinde de așteptările oamenii le au. N-au făcut decât să experimenteze ceea ce noi știm că este normal: pace interioară, o conștientizare acută, descărcarea de informații cu care ei nu sunt obișnuiți.

— Au spus ei că au descărcat? întrebă Cherry, mirată.

— Nu chiar, dar au fost foarte clari când au vorbit despre natura străină a informațiilor.

— Străină?

— Nu se refereau la ceva de origine extraterestră, doar la cunoștințe pe care nu le acumulaseră în anii trăiți până acum.

— Ar trebui să o întrebăm pe Ilanda dacă cererile pentru implanturi au crescut în urma declarațiilor de acest tip, date de influenceri.

Cherry spera ca astfel de revelații să nu îi împiedice și pe cei mai puternici să apeleze la implanturi.

— Nu mai contează, oamenii reacționează întotdeauna emoțional la stimuli externi și primii pași au fost făcuți deja. Mai încet sau nu, această îmbunătățire va continua, fără îndoială.

— Sunt de acord. Vreau doar să văd că această ofensivă a vremii se termină și apa se întoarce la starea ei de dinainte, recunoscu Cherry.

Marinka nu răspunse. Cherry o văzu cum zâmbește la pescărușii care zburau prin văzduhul lipsit de orice adiere.

— Apa va rămâne vigilentă o lungă perioadă de timp, o anunță Marinka.

— Am lucrat cu echipa Ilandei în ultimele optsprezece luni, la ceea ce credeam că ar putea fi un limbaj bazat pe modele științifice pentru apă. Am modificat destule experimente efectuate înainte, fără a vedea nicio schimbare la nivel molecular. Rezultatele obținute de Dr. Masaro, după ce a expus apa la diverse tipuri de muzică și sentimente, sunt un prag peste care n-am putut trece, recunoscu Cherry, înainte de a-și încrucișa brațele. În stare înghețată, structura moleculară în formă hexagonală a apei transmite mesaje de iubire, recunoștință sau de frică, ură, și așa mai departe. Provocarea vine când încercăm să integrăm o

propoziție în același format. Aceeași moleculă nu va exprima un mesaj diferit, pe niciuna din laturile hexagonului. Oare ce-am putea să mai facem?

— Dar sunteți cu toții de acord cu conceptul că apa are memorie? întrebă Marinka.

— Asta e indiscutabil. Să facem apa să ne arate ce știe, asta e partea dificilă. Nu știm cum și ce declanșează o reprezentare 3D a informațiilor asimilate de apă.

— Vrei să spui că există un alfabet limitat pentru apă și nu știm să creăm propoziții întregi, pe care ea să le exprime înapoi către noi?

— Da. Asta ar arăta că interpretarea e corectă.

— Tata și cu mine am vorbit pe marginea acestui subiect. Am cerut chiar și sfatul spiritelor strămoșilor noștri.

— Și?

— Acțiunile noastre, ca și cele implementate prin rezoluția ONU, sunt cel mai bun limbaj pentru ca apa să înțeleagă. Totul este conectat. Indirect, apa ne-a forțat să ne facem implanturile de cristal, iar acum conștiința noastră, a oamenilor, va trece la alt nivel. Iar de la această înălțime, vom putea recunoaște cicatricile adânci și rănile pe care le-am provocat Mamei Natură.

Marinka respiră greu, apoi continuă:

— Vom jeli, dar vom opri nebunia. Și abia atunci apa ne va zâmbi din nou, anotimpurile se vor întoarce, recoltele vor înflori iarăși și ne vom exprima cu toții frumusețea interioară în cloudul de cristal.

Zâmbi și Cherry avu impresia că pielea întunecată a Marinkăi se luminase, de parcă se transformase într-o altă persoană.

— Îți lipsește strălucirea ochilor tăi verzi? întrebă Cherry deodată.

Zâmbetul Marinkăi se lărgi până când căldura emanată o cuprinse pe Cherry, peluza, casele și tot peisajul din jur.

— Beneficiile sunt atât de mari și, oricum, suntem trecători. De ce să ne atașăm de o pereche de ochi?

Cele două izbucniră în râs, fericite de lejeritatea cu care puteau trata procesul de transformare.

— Apa face parte din cloud-ul de shungite acum. Ne va citi mințile și va simți ceea ce simțim și noi. Nu avem unde să ne ascundem, dar nici nu mai avem motive să o facem.

— E de partea noastră, adăugă și Cherry.

Mutarea în Hawaii părea finalul unei călătorii spre care fusese ghidată cu mult timp în urmă. Parcursese un drum de înțelegere a apei ca mod prin care să realizeze creșterea ei ca persoană și decodarea scopul ei în viață, printre atâtea obstacole, provocări și temeri cu care se luptaseră ambele ei identități. Putea fi, totodată, finalul drumului lui Hayyin. Lăsase masca într-o pungă de plastic, într-un depozit din Toronto. Își luase deja la revedere și, după vânzarea casei, hotărâse să nu se mai se atașeze de lucrurile materiale. În momentul în care încuiase ușa de metal în spatele căreia se găseau lucrurile ei, simțise un val de energie

care îi activase fiecare celulă din corp. Se gândise, amuzată, că putea, probabil, să aprindă pomi de Crăciun într-un întreg cartier. Bucuria la gândul unui nou început se revărsase din ea sub forma unor lacrimi necontrolate care duraseră până când ajunsese acasă, cincisprezece minute mai târziu.

— Apa a fost mereu de partea noastră, noi am fost cei care ne-am îndepărtat de ea, spuse Marinka. E momentul să înțelegem cine suntem cu adevărat și să ne purtăm ca atare.

— Ființe energetice? întrebă Cherry, de parcă știa dinainte răspunsul.

— Apă și energie, aprobă Marinka, apoi se întoarse cu fața la soare.

Cherry simți un gând care îi atinse delicat mintea, ca un sărut de la o persoană iubită pe care încă nu o întâlnise. Așa că răspunse la fel, înainte de a-și extinde conștiința către oricine se găsea în eter, pentru a schimba cu ei gânduri de iubire și recunoștință.

Resurse oferite de CLAUDIU MURGAN:

Patreon.com/ClaudiuMurgan

https://authorpedia.org/claudiu-murgan/

YouTube Channel:
www.youtube.com/channel/UC6RlLkzUK_LdyRSV7DE6obQ

E-mail:
claudiu@claudiumurgan.com

LinkedIn:
www.linkedin.com/in/claudiu-murgan-90214b3/

Facebook:
www.facebook.com/ClaudiuMurganAuthor/

Twitter:
twitter.com/ClaudiuMurgan

Podcast:
www.ageofwater.ca

În această continuare a romanului **Conspirația apei**, după şocul inițial al trezirii apei, popoarele fac front comun pentru a stopa schimbările climatice devastatoare.

Limnologul Cherry Mortinger, cea care se ascunde în spatele măştii enigmaticului luptător pentru adevăr Hayyin, lucrează la descoperirea unui limbaj prin care să comunice cu apa, în vreme de doctorița Ilanda Mazandir, neurochirurgul care a izbutit să salveze un pacient în comă implantându-i cristale, se străduieşte să îşi protejeze descoperirea, deschizând, astfel, calea spre o rețea de cristal care conduce la unirea tuturor oamenilor într-o societate marcată de empatie şi considerație.

ISBN 978-606-9057-63-6

www.colectiasf.ro